ANGELICA

EN UTOMJORDING FÖRLISER

av *Ola Montán*

stöd med bilder och korrektur: Sarah

ANGELICA

EN UTOMJORDING FÖRLISER

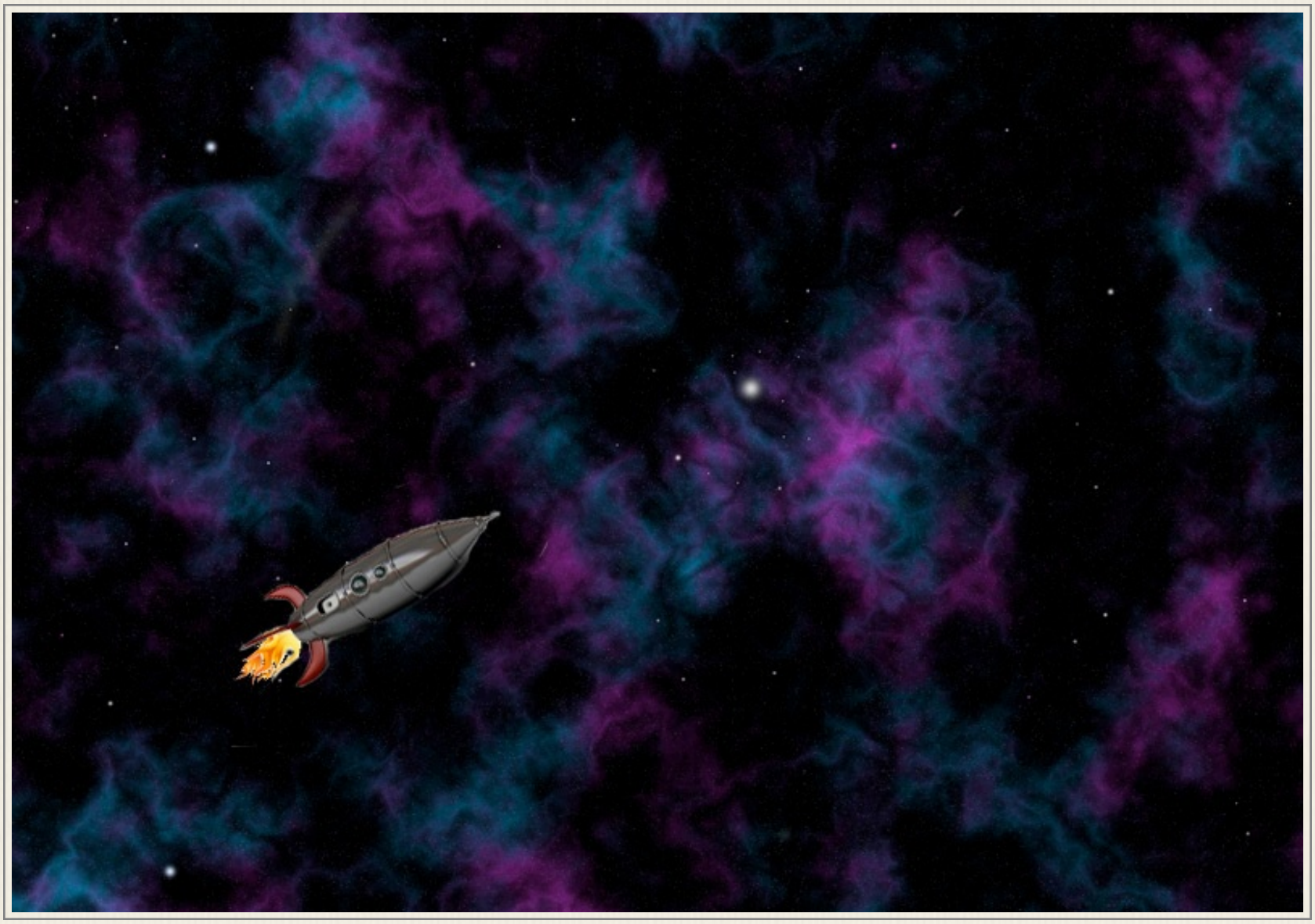
Del I

På jakt efter ett nytt liv

KAPITEL 1

På drift i rymden

Hon rusade fram genom den mörka rymden. Överallt runtomkring henne var rymden full av ingenting annan är ett tomt, öde och ogästvänligt tomrum. Hon satt framför färddatorn som vanligt. Ända sedan hon gått in i den här räddningskapseln så hade hon försökt förbättra programvaran som letade efter planeter så att hon någon gång skulle komma ut från det här fängelset som kallades räddningskapsel. ”Räddning” tänkte hon. Just en ”räddning” att bli fast i rymden dag efter dag och inte veta hur man skulle dö. Skulle hon dö av svält när maten tog

slut, eller skulle hon kvävas när syret tog slut eller kanske frysa ihjäl när bränslet tog slut?

Hon försökte ruska av sig alla mörka tankar. Det bara måste finnas någon planet därute i det stora tomrummet där hon kunde landa! Om hon bara kunde komma på något sätt att förbättra det här eländiga datorprogrammet så att det kunde hitta en beboelig planet innan det var för sent! Ögonen började kännas tunga. Hur länge hade hon varit vaken? Dag och natt hade förlorat sin innebörd. Hon gick och lade sig och lät räddningskapseln köra själv. Det var helt emot reglerna, men just nu kändes reglerna inte så viktiga. Hon var ju helt ensam på denna flygande cylinderformade farkost ute i Ödsligheten, som vem kunde klaga?

~ ~ ~

Några timmar senare vaknade hon av att datorn slog larm. Hon kände något kallt krama runt hennes hjärta. Inte nu igen! Vad är det för katastrof som inträffat denna gång? Hon sprang till kontrollrummet för att undersöka. Datorn hade slagit larm om att den hittat ett solsystem med tillhörande planeter. Kanske till och med planeter som hade atmosfär som inte var giftig för henne. Hennes modifikationer av datorn hade gett resultat till slut!

Medan räddningskapseln tog sig allt närmare solsystemet så funderade hon på hur framtiden skulle kunna bli. Skulle hon ens kunna överleva ensam på en planet, även om atmosfär, växter och djur var anpassade för hennes behov? Hon som var uppväxt med silversked, nej guldsked i mun förresten. Visserligen hade hon klarat sig på egen hand de senaste tre åren, men det hade alltid varit i olika städer med folk som myllrar omkring en. Hon hade aldrig behövt leva av naturen. Varför skulle hon göra det när det finns restauranger där man kan köpa mat om man är hungrig? Usch, vad hon kände sig hungrig! Den här nödmaten på räddningskapseln gjorde att man överlevde, men särskilt gott var det minsann inte.

Hon såg sig själv ensam på en av planeterna. Visst hade hon varit på en främmande planet en gång förut, men det var inte samma sak. Då hade ju rymdskeppet funnits på gångavstånd från henne, och det var bara att gå tillbaka. Denna gång skulle det bli något helt annat när rymdskeppet var utspritt i små, små delar i rymden tillsammans med resterna av den övriga besättningens kroppar. Hon såg

åter för sitt inre hela den hemska upplevelsen som hon drömt mardrömmar om varenda natt ända sedan den inträffade.

Hon ruskade på sig igen för att tränga bort den fasansfulla minnesbilden. Det här duger inte! Jag måste klara det här trots allt! Hon satte sig ner framför datorn och bad den analysera planeterna runt stjärnan. Hmm, fjärde planeten från stjärnan verkade vara lovande. Det verkade vara en stenplanet i alla fall. Där kanske det skulle kunna gå att landa. Men varför ser den så röd ut? Atmosfär har den i alla fall, det är en bra början. Hon begärde fram data om planetens atmosfär från datorn. Efter en stund hade den analyserat färdigt och visade på stora koncentrationer av koldioxid och järn. Det var inte helt fel, men inte en plats där hon kunde överleva. Men nästa planet då? Den verkar ha vatten i alla fall. Utan vatten kunde hon aldrig överleva. Men nej, temperaturen var alldeles för hög.

Hon kände hopplösheten tränga in i varje del av hennes kropp igen. Här fanns ett solsystem som faktiskt hade ett antal stenplaneter. Men ingen hon kunde överleva på. Nästan omedvetet styrde hon räddningskapseln in i en bana som skulle störta henne rakt in i stjärnan i stället. Vad fanns det för mening med att ens försöka? Bättre en snabb död i hettan från stjärnan än en långsam död i tomma rymden.

Datorns larm gick igång och väckte henne ur hennes dvala. Naturligtvis skulle färddatorn inte tillåta henne att styra in mot en säker död. Hon började knappa på panelen för att avaktivera säkerhetsfunktionen så att kunde tvinga den att styra rätt in i stjärnan. Då fick hon syn på att hennes nya program hade valt tredje planeten från stjärnan som en tänkbar kandidat att landa på. OK, dator, jag ger dig en sista chans, tänkte hon och begärde en analys av planeten.

Snart fanns alla siffror uppe på panelen. Mycket syre i atmosfären, väldigt mycket vatten i stora hav runt hela planeten. Det här såg inte alls fel ut! En hel del grönt fanns på landytorna av planeten också. Hon kunde inte låta bli att fnissa åt det. Det skulle matcha hennes gröna hud och hår alldeles utmärkt! Hon började skratta okontrollerat åt detta, kanske för att hon inte hade skrattat på över, ja hur länge sedan var det katastrofen inträffade egentligen? Hon sansade sig och tittade

på datumet på panelen. Hon hade levt i denna räddningskapsel i över 100 dagar! Det var hög tid att komma ut denna isoleringscell!

Hon zoomade in på planeten på datorpanelen och började leta efter en lämplig plats att landa på. Det får inte vara för kallt men heller inte för varmt. Sedan bör det vara en öde plats, eftersom hon tydligt kunde se att det fanns städer runt om på planeten. Hon ville undvika all kontakt med invånarna på planeten, annars kanske hon skulle föras in till något laboratorium för att undersökas och dissekeras. Eller kanske till något sorts zoo för att förevisas för alla och envar. Hon ryste som om en kall vind hade dragit genom räddningskapseln. Nej, tack! Efter lite letande fann hon en plats långt bort från bebyggelse med många höga och täta träd som hon kunde gömma räddningskapseln under. Hon väntade med att närma sig planeten till det blivit mörkt på sin tilltänkta landningsplats.

Dags att landa, tänkte hon efter några timmar. Då kom hon plötsligt att tänka på att hon inte blivit utbildad på hur man styr ett rymdskepp. Eller också kanske det var på de lektionerna som hon satt och sov på Rymdakademin? Hon hade inte ens skaffat sig körkort till bil! Fram till nu hade skeppsdatorn tagit hand om all styrning. Hon hade ingen aning om hur hon skulle landa. Vänta lite, kan man inte programmera datorn att landa på autopilot? Efter en hel del trixande och omprogrammerande så lyckades hon få igång en automatisk landningsalgoritm, fast nu hade det redan hunnit bli dag på landningsplatsen. Nåja, en dag till i rymden skulle hon väll stå ut med.

Till slut gav hon kommandot för landning, och räddningskapseln gjorde en snabb sista rush fram till planetens mörka sida, ett rätt bryskt och skumpigt inträde i atmosfären och slutligen tog farkosten mark i en glänta i den annars täta skogen.

Hon hade lyckats, hon var äntligen räddad från den mörka ogästvänliga rymden! Men räddad till vad? Kunde hon verkligen överleva på denna planeten? Eller skulle invånarna på denna planet få gräva hennes grav i stället?

KAPITEL 2

Främling på planeten

Räddningskapseln stod stadigt förankrad på sina fyra ben på marken på den främmande planeten. Hon funderade om hon skulle våga gå ut. Enligt datorpanelen var luften utanför helt möjlig att andas, temperaturen behaglig och inget skadligt verkade finnas runt kapseln. Hon studerade via kamerorna hela omgivningen runt hela gläntan för att se om det verkade finnas några fientliga djur men hon såg inga. Ändå vågade hon sig inte riktigt lita på att det var säkert.

”Men om jag skall dö nu, så kan jag lika gärna dö utomhus som i den här isolationscellen”, tänkte hon. Så hon öppnade dörren, gick ner för rampen och tog sina första steg på den främmande planeten. Det luktade faktiskt helt underbart gott från träden och blommorna runt omkring henne. Vilken skillnad mot den unkna luften i räddningskapseln, eller i rymdskeppet vad det anbelangar. ”Det här kommer nog att gå bra, ska du se”, sade hon högt till sig själv, som om hon ville övertyga sig själv om det. Ungefär som när man visslar i mörkret för att inte känna sig ensam.

Mörkret, ja. Det var ju fortfarande kolmörkt omkring henne förutom rektangeln av ljus som strömmade ut från dörren i räddningskapseln. ”Det finns en dag i morgon också”, tänkte hon och gick tillbaka in för att försöka sova lite. Hon låg och vände och vred på sig i sängen och kastades mellan mardrömmen om rymdskeppet som krossades av meteoriter och nya mardrömmar om stora djur med sylvassa tänder som överföll henne så fort hon gick ut på planeten.

Till slut blev det morgon och hon vaknade i en pöl av svett. Nu fanns det ingen återvändo! Att stanna i kapseln var inget alternativ. 102 dagar av ångest där räckte och blev över. Hon tänkte på åren efter att hon stack hemifrån med bara en ryggsäck med det nödvändigaste och hon levde från dag till dag i parker och portgångar. Det här var ungefär samma sak, försökte hon intala sig själv. Så hon packade en ryggsäck och gav sig iväg.

Hon gick rakt fram, utan att se sig om. Efter några timmar hittade hon en bäck och smakade av vattnet i den. Det smakade faktiskt underbart! Hon plockade bär hon hittade efter vägen och åt dem utan att bry sig om ifall de var giftiga eller inte. När natten kom så var hon trots allt ganska hungrig. Hon hade dessutom fått ont i magen. Det var kanske inte så smart av henne att äta allt som kom i hennes väg. Det skulle bara sluta med att hon dog av matförgiftning, och då hade ju allt varit förgäves. Hon lade sig att sova under ett par buskar.

Det första natten på planeten blev väldigt svår. Det här var någonting helt annat än att sova på en parkbänk hemma på Knimbo. Ljuden från staden på natten var inte alls lika skrämmande som ljuden från naturen var. Hon hörde hela tiden hur det prasslade i buskarna runt henne, och kände på sig att när som helst skulle

något stort djur dyka fram för att äta upp henne. Och kallt var det också! Så här kallt var det aldrig i parkerna.

På morgonen vaknade hon helt ledbruten, genomfrusen och hungrig. Hon insåg att hon helt enkelt inte var van vid att leva av vad naturen kunde ge. ”Det ordar sig nog, jag får väl lära mig”, tänkte hon. Det var alldeles för tidigt att ge upp än, särskilt med tanke på allt hon klarat av de senaste tre åren. Hon fortsatte att leta efter bär och annat hon kunde äta, och såg till att hålla sig nära bäcken så att hon i alla fall inte led brist på vatten. ”Kanske jag kan fånga en fisk i bäcken”, funderade hon vidare. Hela dagen gick hon utmed bäcken och försökte fånga något, men det gick inte alls.

Dagarna gick och humöret ändrades från hopp till förtvivlan. Ingen fisk hade hon fångat, inget kött heller. Och de bär hon lyckades hitta räckte inte på långa vägar att fylla hennes allt tommare mage. En morgon efter ytterligare en orolig natt med mardrömmar, värkande mage och kyla gick hon upp på en hög klippa och ställde sig på toppen och tittade ner. Det skulle vara så enkelt, bara hoppa ner så är alla problem över. Hon tvekade länge, sedan tog hon sats och hoppade. Men i sista sekunden blev hon rädd. Det skulle göra fruktansvärt ont att landa på klipporna nere. Och vad hände om hon inte dog direkt? Hon satte sig på en sten och var helt villrådig.

Då såg hon en rökpelare stiga upp i närheten. När hon tittade efter närmare såg hon en bondgård som låg bredvid bäcken. Hon smög sig närmare och lade sig bakom en vedtrave och spanade mot det som såg ut som huvudbyggnaden. Då såg hon en bonde komma ut från dörren medan bondmoran stod kvar i dörröppningen och ropade något efter honom på ett främmande språk. Efter att ha tvekat en lång stund så gick hon slutligen fram till dörren och knackade på.

Bondmoran hörde hur någon knackade på dörren och gick fram till dörren och öppnade. Hennes första intryck av varelsen utanför dörren var att det var en flicka som måste gått vilse, för kläderna var sönderrivna, hon var smutsig och tärd. Men det hon mest lade märke till var smärtan och hopplösheten i ögonen på flickan. Sedan kändes det plötsligt som hon fick en knytnäve rätt i magen när hon insåg att flickan inte alls var en flicka, utan en kvinna med grön hy, grågrönt hår och två an-

tenner som stack upp från huvudet. Det var en utomjording som stod i hennes farstu! Bondmoran fick svårt att andas och det kändes som hon skulle svimma. Men sedan tog modersinstinkten över när hon tittade utomjordingen i ögonen igen. Den där hopplösheten som fanns i den ihåliga gröna blicken smälte hennes hjärta, och hon tog ett steg och sidan och bjöd in henne i huset. ”Hon kan inte vara farlig, så slutkörd som hon verkar”, tänkte hon.

Bondmoran frågade vad utomjordingen hette, men fick inget svar. Hon insåg snart att hon inte förstod språket, så hon pekade på sig själv och sade:

– Fiona. Jag heter Fiona.

Utomjordingen pekade på sig själv och sade:

– Añeđliká

Añeđliká gick in i köket och sjönk utmattad ihop på kökssoffan. Fiona hämtade ett glas mjölk och satte framför henne. Hon tog tag i glaset och drack upp det i ett enda drag. Det smakade underbart, hon hade aldrig smakat något liknande förut. Fiona tittade på Añeđlikás trasiga kläder och smutsiga ansikte. Hon tog henne i armen och drog varligt med henne till badrummet. Añeđliká tittade sig runt. En lustig liten stol med vatten, en sorts behållare som verkade användas för att tvätta sig och sedan en stor avlång balja vid bortre väggen. Hon såg hur Fiona började hälla upp vatten i badkaret, pekade på Añeđliká och pekade på vattnet. Hon förstod, och tackade på sitt språk medan Fiona lämnade badrummet.

Vattnet i badkaret var helt fantastiskt. Varmt och skönt. Precis vad hon behövde nu. Fiona hade också pekat på en liten kloss och kallat det ”tvål” och pekat på Añeđlikás smutsiga ansikte, så hon använde tvålen för att tvätta sig från topp till tå. Sedan använde hon det som Fiona kallat ”schampo” för att tvätta håret som hade blivit alldeles styvt av all smuts. Efter att ha fått av sig all ingrodd smuts så kände hon sig så mycket bättre. Hon ställde sig upp och torkade sig på ett sorts tygstycke som Fiona visat henne. Sedan fick hon syn på en ny uppsättning kläder som Fiona måste lagt in medan hon badade. Hon tog på sig kläderna och konstaterade att de passade nästan perfekt. Det kunde aldrig vara Fionas kläder, för hon var både kraftigare och längre än Añeđliká. Kanske hon hade en dotter?

Añeđliká gick tillbaka till köket där Fiona stod vid något som såg ut som en spis och lagade mat. I varje fall trodde Añeđliká det, för det luktade helt fantastiskt. Hon gnuggade sin mage och pekade på maten för att visa att hon var hungrig. Fiona log mot henne och tog fram tallrik och bestick och lade upp mat åt henne. Añeđliká slukade all mat som om hon aldrig sett mat förut, och sedan sträckte hon fram tallriken och bad om mer. Fiona förstod inte vad hon sade, men förstod ändå vad hon menade så hon lade upp en portion till.

Medan Añeđliká lät sig väl smaka av sin andra portion så hörde hon steg i farstun. Hon stelnade till och förstod genast att det måste vara mannen hon sett förut, och blev rädd igen. Fiona såg hennes reaktion och gick ut för att möta sin man innan han kom in i köket.

– Hej, vet du vad som hänt nu på morgonen? Vi har fått en besökare!

– Vad trevligt, är det någon vi känner?

– Nej, det verkar vara någon som kommit vilse eller något. Stackaren var helt utmattad och utsvulten. Jag lånade henne lite av Lauras kläder och hon tog sig ett bad. Det är ju inte så att Laura behöver sina kläder längre nu när hon flyttat hemifrån.

– Är hon så liten, är det ett barn eller?

– Nej, hon verkar vuxen fast rätt kortväxt. Hon är inte härifrån...

Fiona tvekade i rösten. Hon var inte säker på hur hon skulle förklara att det var en utomjording som hälsade på.

– Du menar att det är en neger, eller?

– Hallå, du vet att vi inte använder sådana ord!

– Nej, visst. Du menar att hon är färgad.

– Ja, det är hon. Bara inte svart färg... Snarare grön...

Bonden tittade på sin hustru utan att tro på vad hon sade. Grön?

– Ja, hon är nog inte från den här planeten, tror jag. Men hon verkar snäll och hjälplös så jag vill inte att du skall skrämma henne. Hon är redan livrädd.

Bonden kunde inte hålla sig längre utan gick in i köket för att titta på besökaren. Fiona presenterade dem för varandra.

– Älskling, det är är Angelica. Angelica, det här är Frank.

”Angelica” tänkte Añeđliká. Fiona är visst inte så bra på att uttala mitt namn. Men Angelica låter rätt bra ändå. Hon ställde sig upp, gick fram till Frank och sträckte fram båda sina händer med handflatorna uppåt för att visa sin respekt såsom seden var på hennes planet. Frank vred hennes högra hand och tog den och skakade den upp och ner. ”Det är väl så här de gör på den här planeten”, tänkte hon och lät Frank skaka hennes hand.

Frank och Fiona satte sig ner och började äta också, så Añeđliká tog en tredje portion mest för att hålla dem sällskap men också för att glömma de där hemska bären i skogen, och all rymdmaten. Efter maten så följde Fiona med Frank till dörren när han skulle återgå till sitt arbete. Hon lade märke till de talade till varandra ute i farstun. Hon antog att de pratade om henne och vad de skulle göra med henne. Och visst hade hon rätt, för Frank sade:

– Vad skall vi ta oss till med henne egentligen? Det är ju en utomjording!

– Det är också en medmänniska i behov av hjälp, svarade Fiona bestämt. Jag bryr mig inte om ifall hon kommer från stan, från ett annat land eller från en annan planet. Hon behöver oss!

– Du har väl rätt, antar jag. Hon får väl bo här tillsvidare, så får vi se sen.

När Fiona kom tillbaka till köket så hittade hon Añeđliká sovandes vid bordet. Fiona bäddade sängen i dotterns gamla rum och hjälpte Añeđliká i säng. Just innan hon somnade igen, funderade hon på vad som nu skulle hända. Hon insåg att det enda hon just nu kunde göra var att lita på paret och hoppas att de inte skulle kontakta någon som skulle låsa in henne någonstans. Det var det sista Añeđliká mindes den dagen.

KAPITEL 3

Livet på gården

Añeđliká vaknade med ett ryck. Först visste hon inte var hon var. Hon tittade sig runt och såg alla flicksakerna och sängen hon låg i. ”Visst ja, Fiona hjälpte mig i säng”, tänkte hon, ”Men hur länge har jag sovit egentligen? Det var ljust ute, men solen stod väldigt lågt. ”Det är kväll redan”, gissade hon. Sedan funderade hon. ”Men solen gick ju upp just där i går morse! Jag måste ha sovit hela eftermiddagen och hela natten!”. Det var inte konstigt att hon kände sig så utvilad, då. Hon gick

upp och tog sig ut till köket. Där var redan Fiona och Frank vakna och höll på att äta frukost.

– God morgon din sjusovare, log Fiona.

Añeđliká förstod förstås inte orden, men gissade att det var någon sorts hälsning, så hon svarande:

– God morgon din sjusovare.

Fiona och Frank kunde inte hålla sig för skratt. Añeđliká skrattade också, även om hon inte hade en aning om vad som var så roligt.

– Det heter ”god morgon”, sade Fiona och tryckte extra på ”god” och ”morgon”.

– God morgon, svarade då Añeđliká.

Det kändes som om de inte kontaktat någon i går, utan hon kände på något sätt spontant att hon kunde lita på dem. Hon insåg att det första hon måste göra här på den här planeten var att lära sig språket, så hon kunde kommunicera med dessa vänliga människor. Så hela dagen gick hon runt på pekade på saker, och Fiona sade tålmodigt vad hon pekade på.

– Stol. Bord. Dörr. Spis. Mat.

Och så gick dagarna. Fiona kände det som om hon fått en ny baby att lära upp och hon hade lika mycket tålamod som hon haft med Laura när hon lärde sig att prata. Añeđliká kände att hon inte kunde bara gå omkring och låta sig servas, så hon försökte hjälpa till så gott hon kunde. Allt eftersom blev hon till riktigt god hjälp åt Fiona, när hon städade och diskade och hjälpte till med tvätten. En dag tog hon mod till sig och lagade mat till Fiona och Frank. Hon gjorde mat som man brukade äta på hennes hemplanet Knimbo till deras stora överraskning. Men maten som Añeđliká lagade var mycket god tyckte de, så hon fick hjälpa till allt oftare i köket. Fast ut på gården vågade hon sig inte. Tänk om någon annan kom förbi och fick syn på henne!

Det gick allt bättre att kommunicera med bondparet. Lingvistik ingick som en kurs på Rymdakademin, och det var faktiskt ett ämne som hon hade gillat, trots att

det annars bara var datorer som intresserade henne. Hon var glad för att hon hade lagt ner så mycket möda på lingvistiken, för det gjorde det så mycket enklare att lära sig engelskan. Hon läste Lauras ABC-böcker och Frank hade också köpt en språkkurs åt henne på CD med tillhörande bok som hjälpte till mycket för att lära henne språket. En dag frågade Fiona henne varför hon aldrig lämnade huset. Ville hon inte ha frisk luft?

– Jag är rädd att någon annan skall få syn på mig. Någon som inte accepterar att jag är alien.

Hon kände sig riktigt stolt att hon kunde uttrycka sig redan, och till och med slänga sig med ovanliga ord som ”acceptera” och ”alien”.

– Det är ingen risk att det kommer någon. Vi får nästan aldrig besök, om om vi får besök någon gång så kan vi se honom eller henne på mils avstånd, så du kan gå inomhus innan du blir upptäckt.

Añeđliká funderade på vad Fiona hade sagt. Visst hade hon börjat känna sig instängd i huset redan. Nästan som att vara tillbaka i räddningskapseln igen. Så hon följde med Fiona ut och fick en guidad tur runt gården. Nästan omärkligt började hon hjälpa till även utomhus, till exempel med att mjölka och ta hand om djuren. Hon kunde bara inte sitta still och vänta på att bli uppassad. Inte när bondeparet var så snälla och hjälpte henne med alla hennes behov. Fast hon kunde aldrig riktigt slappna av, utan spanade alltid efter vägen ifall någon var på väg. Och att följa med in till stan när de handlade var naturligtvis uteslutet.

Frank insåg detta, och funderade lite. Så en dag när han kom tillbaka från stan efter att ha handlat så hade han med sig en påse till Añeđliká. Den innehöll en svart peruk och en låda teatersmink.

– Om du vill kunna gå runt i stan, så kan du sminka dig i ansiktet och händerna och ta på dig peruken, sade Frank. Sedan kommer ingen att förstå att du är alien.

Añeđliká testade peruken nästa morgon. Den dolde visserligen hennes gröna hår, men antennerna stack ju upp ändå. Hon testade att ta ett av Lauras hårband som pressade ner antennerna längs sidorna och sedan drog hon på peruken ovan-

på. Det såg bättre ut. Hon experimenterade med teatersminket tills hennes hud fick samma färg som bondeparets. Sedan gick hon ut och tog hand om djuren. När Fiona fick syn på henne hajade hon till. Vem var det där som höll på att mjölka korna? Hade Frank anställt en piga utan att fråga? Och hur tänkte han sig att vi kunde ha en piga när Angelica var här? Då tittade Añeđliká upp och log mot Fiona.

– Nämen är det du, Angelica! Jag kände inte alls igen dig.

– Det var liksom det som var meningen. Tacka Frank för peruken och sminket, nu känner jag mig mycket tryggare.

– Det var ju bra. Du kanske till och med vill följa med till stan nästa gång vi åker, Angelica.

– Gärna det, svarade Añeđliká även om hon kände sig lite orolig.

Paret hade fortfarande inte lärt sig att uttala hennes namn, men ”Angelica” lät rätt bra, så hon tänkte att hon fick väl heta det här på Jorden.

~ ~ ~

Nästa gång som Frank åkte till stan så följde Añeđliká med. Det var underbart att kunna gå omkring i en stad igen. Hon insåg inte hur mycket hon hade saknat det förrän nu. Men hon var ju trots allt ett stadsbarn som alltid bott i eller nära städer. Ja stad, förresten. Det var kanske lite överdrivet att kalla detta för ”stad”. Den var mer som en större by med en järnvägsstation och en enda huvudgata med affärer på. Frank visade runt henne och presenterade henne som en piga på gården som ”kom från ett annat land”. Peruken och sminket fungerade perfekt, ingen anade att ”ett annat land” faktiskt låg på en annan planet än Jorden.

Frank tog med henne till biblioteket i byn. Han presenterade henne för bibliotekarien, och sade att det inte var några problem om Angelica lånade böcker i hans namn innan han gick iväg för att utföra sina ärenden. Añeđliká blev förvånad över att bibliotekarien accepterade det utan problem, tills hon insåg att det fanns en anledning till det. Det måste vara Franks dotter, vars kläder hon bar och i vars säng hon sov! ”Jag undrar om hon vet vem jag egentligen är”, tänkte hon. ”Hon måste väl ändå känna igen sina egna kläder och börja undra”.

Hon tittade i smyg på Laura medan hon gick runt på biblioteket. Laura såg lite nyfiken ut, så Añeđliká gick till slut fram till henne och frågade rakt ut:

– Du är Franks dotter, inte sant?

– Ja det stämmer faktiskt, hur gissade du det?

– Jag såg hur ni pratade med varandra och tycker du påminner om Fiona. Du tycker inte det är konstigt att din pappa och mamma anställt mig som piga?

Laura fnissade till.

– Jag vet sedan länge att du inte är någon piga därute. Du kommer visst från ett annat land, och det är långt härifrån, inte sant?

Añeđliká var fortfarande osäker på vad Laura egentligen visste. Vågade hon berätta, eller skulle hela stan få reda på att det fanns en utomjording på gården då? Hon tittade lite osäkert på Laura.

– Ja, det är rätt långt borta.

– Hur många ljusår? fnittrade Laura.

Añeđliká blev helt tyst och visste inte vad hon skulle svara.

– Skulle du inte kunna visa mig dina antenner? Jag har aldrig sett någon med antenner förut! Och är din hud verkligen grön som en groda?

Añeđliká tittade runt för att se så att ingen lyssnade. Men de var för närvarande ensamma i biblioteket. Hon lyfte upp blusen och visade lite bar hud för Laura.

– Knappast så grön som en groda, kvittrade Laura, men grön är du i alla fall, Angelica.

Añeđliká suckade av lättnad. Det var alltså inte bara Fiona och Frank som visste om vem hon var.

– Jag heter egentligen Añeđliká, men dina föräldrar har aldrig lyckats lära sig att uttala mitt namn. Fast Angelica låter rätt gulligt, så jag låter dem kalla mig det.

– Añeđlika, sade Laura långsamt. Inte så svårt att uttala. Añeđlika.

– Du skall betona sista bokstaven lite hårdare, annars var det bra.

– Förresten, Añeđliká, visste du om att de har hittat ditt rymdskepp?

Añeđliká blev alldeles kall. ”Rymdskepp”, tänkte hon. ”Säg inte att någon har hittat hennes räddningskapsel! Hon kunde inte låta någon undersöka den på några villkor, det skulle i så fall vara ett allvarlig brott mot Intergalaktiska Lagen[1]. Jag måste stoppa dem! Men hur?

✯ ✯ ✯

KAPITEL 4

Räddningkapseln

– Laura, vad menar du med att mitt ”rymdskepp” har hittats?

– Militären har spärrat av ett stort område norr om Storberget. Ingen vet varför eller vad som finns där, men jag tror definitivt att det är ditt rymdskepp. Varför skulle de annars spärra av en öde skog?

– Vet du hur jag kan ta mig dit? Jag måste hindra dem från att förstöra det, eller ens undersöka det.

Laura berättade var det låg någonstans men att det inte fanns några bussar eller annat för att komma dit, eftersom det låg mitt ute i skogen. Añeđliká funderade på hur hon skulle ta sig dit. Hon gick ut på gatan och tittade sig runt. Nere vid kaféet stod ett gäng tuffingar i nitade läderjackor som höll på att kliva upp på motorcyklar. ”Det är lösningen”, tänkte hon.

– Laura! Kan du säga till din far att jag tar mig tillbaka till gården på egen hand?

Innan Laura han protestera så sprang Añeđliká iväg bort mot kaféet.

– Hejsan, sade hon till motorcykelknuttarna. Jag skulle behöva lite hjälp, kan ni inte köra mig till den där militäravspärrningen norr om Storberget?

Ledaren för gänget vände sig mot henne och flinade fräckt.

– Och varför skulle vi hjälpa dig, då? Vad har du att erbjuda oss?

– Ni får nöjet att djävlas lite med myndigheterna, räcker inte det? Det skall finnas ett sorts skepp i mitten av avspärrningen. Jag måste komma dit, för det är mitt skepp, och jag måste ta det därifrån.

– Ett skepp? Menar du alltså typ, rymdskepp?

– Typ, ja.

– Är du någon sorts alien eller nåt? Visa oss hur ett par alienlökar ser ut så hjälper vi dig!

Añeđliká stelnade till. Sade han verkligen att hon skulle visa sina bröst?! Efter viss tvekan drog hon upp blusen och visade sin gröna hud och bröst. Knuttarna visslade till av förvåning. Det hade de inte väntat sig!

– Hoppa upp på bönpallen, bruden, sade ledaren sedan.

Så Añeđliká satte sig bakom honom och hela gänget drog iväg längs vägen. När de kom fram till avspärrningarna så körde ledaren in i skogen för att köra runt hela gläntan medan resten av gänget körde rakt fram mot avspärrningarna.

Överste Steiner stod nära räddningskapseln och övervakade de som försökte penetrera väggen för att ta sig in i ”rymdskeppet”. Den hade visat sig vara hårdare

än något material han hade hört talas om förut. Plötsligt kom ett gäng motorcykelknuttar farande genom skogen. Han beordrade omedelbart alla soldater att stoppa dem från att komma för nära så de fick se vad som fanns i gläntan. Alla soldater rusade mot kanten på gläntan med dragna vapen. Översten tittade oroligt efter dem för att se hur de löste uppgiften Plötsligt hörde han ett ljud bakom ryggen. Han vände sig om och såg en motorcykel komma farande i full fart mellan träden rakt fram mot honom och rymdskeppet. Motorcykeln gjorde en stoppsladd precis framme vid skeppet, en kvinna hoppade av och tryckte på någon sorts knappanel på skeppet. En dörr öppnades och hon hoppade in och stängde dörren bakom sig. Motorcykeln drog iväg med gruset sprutande om bakhjulet och lika snabbt som de dök upp så försvann han och alla andra motorcyklar.

Överste Steiner vaknade upp ur sin chock. Han hade bara frusit och blivit helt handlingsförlamad. Så fick han rösten tillbaka och skrek ut order som ekade över hela skogen att alla skulle återvända för att slå en ring runt skeppet. Soldaterna kom genast ner i gläntan igen. Översten förklarade att någon eller något tagit sig in i skeppet.

Efter över en timmes nervös bevakning så hade fortfarande ingenting hänt. Añeđliká höll helt enkelt på att tvätta av sig allt teatersmink och klä sig i en av sina rymduniformer igen, så att hon skulle se ut som den utomjording hon var. Sedan programmerade hon in en start och färdväg för att ta sig därifrån.

Plötsligt öppnades dörren rakt framför översten och en utomjording med grönt ansikte, hår, antenner och blänkade uniform tittade honom rakt i ögonen.

– Jag föreslår att ni drar tillbaka era män till en 200 meters säkerhetszon, för jag kommer att starta snart, sade hon och stängde dörren lika snabbt som hon öppnat den.

Trots att soldaterna var på alerten, så var den ändå ingen som hann reagera medan dörren var öppen. Översten svor till. Ännu en gång hade han tagits med överraskning! Han funderade över vad utomjordingen hade sagt och tog det säkra före det osäkra och beordrade 200 meters säkerhetsavstånd. Efter bara ett par minuter startade motorn med en gigantisk eldkvast som resultat. Till och med 200 meter bort kändes det nästan för nära. Skeppet lyfte långsamt rakt upp i ett par

hundra meter, sedan började det röra sig norrut, först långsamt sedan bara försvann det med ett vinande ljud bort i horisonten. ”Jaha, det var det”, tänkte översten, ”bara att packa ihop och återvända till regementet”. Vi får kalla ut helikoptrar och flygspaning för att leta efter det igen.

~ ~ ~

Añeđliká hade landat på ett otillgängligt berg, helt medvetet i totalt fel riktning i förhållande till gården. Hon ägnade resten av dagen åt att programmera in en färdväg tillbaka till gården. Klockan två på natten så startade hon så automatpiloten som styrde räddningskapseln tillbaka blott en meter över trädtopparna för att undgå upptäckt. Hon spanade efter andra och flög runt ett antal helikoptrar som hon antog letade efter henne. Hon landade utanför en av Franks lador ute vid en åker, och gick tillbaka till gården därifrån.

Frank och Fiona var fortfarande vakna i köket. Ingen av dem hade kunnat sova av oro för Añeđliká. Även Laura hade följt med till gården. Hon hade svårt att förlåta sig själv för att hon ”tillåtit” Añeđliká att bara ge sig iväg. Plötsligt ringde det på dörren. Alla tre sprang till dörren och öppnade. Utanför stod en leende Añeđliká, klädd i sin uniform.

– Hej! Jag är ledsen att jag stack iväg så där, men det var en sak jag bara var tvingad att göra, sade hon. Frank, jag skulle faktiskt behöva be dig om en jättetjänst. Hoppas att du inte är arg på mig!

– Det är lugnt, vad behöver du hjälp med?

– Skulle du kunna ta traktorn och köra mig ut till ladan nära torpet? Jag visar dig där vad jag vill ha hjälp med.

– Visst, jag kommer.

– Jag också, sade Laura

Laura hade svårt att slita ögonen från Añeđlikás gröna ansikte och antenner.

– Det kommer nog att ta ett tag innan jag vänjer mig vid hur du ser ut, sade hon.

När de började närma sig ladan såg de en stor, mörk siluett bredvid ladan.

– Det här är min räddningskapsel. Jag undrar om du skulle kunna förvara den i ladan, så att ingen kan hitta den?

Frank sade ingenting, han bara spände fast räddningskapseln med kedjor efter traktorn och drog in den i ladan. Sedan spände han för en plog och plogade upp hela åkern framför ladan för att dölja alla spår efter den. Därefter tog de alla traktorn tillbaka till gården.

När de kom tillbaka så frågade Laura hur i hela friden Añeđliká hade lyckats ta tillbaka sitt skepp från militären. Añeđliká berättade allting, och Frank, Fiona och Laura skrattade glatt åt hur hon lyckats lura alla militärer med hjälp av ett motorcykelgäng.

Från och med den dagen blev Añeđliká en regelbunden besökare på Lauras bibliotek. Hon slukade flera böcker om dagen, och allt var faktalitteratur. Det var historia, geografi, samhällskunskap men mest av allt var det böcker om datorer och programmering. Hon var ju trots att en datanörd, och hon ville förstå hur datorerna här på Jorden fungerade. Eftersom Frank och Fiona hade bestämt sig för att betala henne en liten lön för att hon trots allt jobbade på gården, så köpte hon också en liten laptop för att lära sig.

Dagarna gick och blev till veckor och månader. Añeđliká blev allt mera rastlös och ville helst av allt komma bort från gården. Det var inte för att hon inte tyckte om Fiona eller Frank, utan snarare för att hon inte trivdes med det lunga livet på landet. Hon var van vid bullrande trafik, myller av människor och massor av affärer. Kort sagt längtade hon till en riktig storstad. Men hon ville absolut inte såra sitt värdpar på samma sätt som hon sårat sin far för lite mer än fyra år sedan, så hon bet ihop och sade ingenting. Fiona såg på henne att någonting var fel, och frågade henne. Men Añeđliká bara skakade på huvudet och sade att allt var bra.

Men sent en kväll kunde hon inte hålla tyst längre. Hon måste berätta för dem att hon vantrivdes och måste lämna dem. Hoppas bara de inte skulle bli ledsna!

KAPITEL 5

Uppbrottet

Añeđliká tog upp det känsliga ämnet vid kvällsmaten.

– Jag måste härifrån, sade hon med tårar i ögonen. Men jag vill inte göra er ledsna, för ni har blivit som en mamma och pappa för mig.

– Varför det, frågade Frank och tittade på sin hustru. Är det något vi gjort?

Fiona bara nickade lite långsamt. Hon hade väntat på det här ögonblicket.

– Nej, det är inte det. Jag trivs bara inte med att bo så långt från storstaden. Jag saknar pulsen, myllret, gatorna, affärerna. Sedan så känner jag att jag inte kan leva på er för alltid, utan måste bevisa att jag kan klara mig själv.

Fiona nickade långsamt igen.

– Det har jag redan insett. Du är ju inte ett barn, du är redan en vuxen kvinna med större livserfarenhet än de flesta. Klart att du inte vill stanna här där du inte kan utvecklas. Men du tänker väl inte sticka redan idag?

– Nej, förstås inte. Men kanske i början på nästa vecka. Jag funderar på att flytta till Jacksonville.

– Den största staden i Florida? Varför det?

– Därför att det är den största staden i Florida, förstås!

Sagt och gjort. Añeđliká började packa det lilla hon hade. Hon gick till räddningskapseln i ladan och hämtade sina personliga saker också. Frank körde in till stan utan att berätta varför han var där. Vid frukosten dagen då hon skulle åka plockade Frank fram ett paket och föste fram mot henne över bordet. Añeđliká tittade i paketet och såg att det innehöll pengar!

– Det är $10 000, sade Frank. Fiona och jag vill att du skall ha detta. Du kan se det som en startplåt tills du kommit i ordning i Jacksonville.

– Nej! sade Añeđliká. Jag kan bara inte ta emot det. Ni behöver inte ...

– Ta det du, sade Fiona. Du har gett oss så mycket glädje och spänning, och vi vill inte behöva vara oroliga för hur det går för dig i storstan.

Añeđliká andades ut djupt. Sedan gick hon runt bordet och kramade om dem båda med tårar ögonen.

– Tack, tack. Men jag tar bara emot det som ett lån. När jag skaffat mig ett jobb och tjänar egna pengar så kommer jag tillbaka med återlämnar varenda dollar.

– Visst, visst. Gör det om det får dig att känna dig bättre, svarade Frank.

Efter frukosten körde de in Añeđliká till järnvägsstationen i stan. Där stod redan Laura och väntade för att vinka av henne. Tåget kom och efter många kramar och ännu mera tårar i Fionas ögon så åkte Añeđliká iväg till ännu ett äventyr.

~ ~ ~

Väl framme i Jacksonville så gick Añeđliká runt och njöt i flera timmar av storstadens brus. När natten började falla, så insåg hon att hon måste hitta någonstans att sova. ”Inte en parkbänk igen”, tänkte hon. Det fanns ett lustigt litet tåg som kallades för ”Skyway”. Hon hoppade ombord och åkte till ändstationen. Efter att ha gått runt ett tag hittade hon en nergånget hyreshus. Hon gick in och frågade hyresvärden om det fanns något ledigt, och det fanns det visst. Han tittade lite misstänksamt på henne. ”Varför vill en snygg tjej som hon bo här egentligen”, tänkte han. Men då hon gav två månadshyror i förskott och lovade betala varje månad kontant, så såg han inga problem med att hyra ut åt henne. Hon tittade runt i den ruffiga och skitiga lägenheten, trots allt belåten med sin första dag i storstaden. Ingen hade förstått vad hon var, och hon hade redan hittat någonstans att bo. Nu behövde hon bara lite möbler också. Hon somnade på golvet av utmattning.

Dagen efter gick hon runt och köpte säng, bord, soffa, porslin, mobil och allt annat hon behövde. Hon skrubbade hela lägenheten från topp till tå och möblerade tills det blev riktigt hemtrevligt. Det var tur att hon hade fått de där pengarna, annars hade hon inte klarat av detta så snart. Hon satte sig ner vid datorn för att leta efter jobb. Det gällde att hitta ett relativt stort datorföretag som sökte personal. Hennes ögon fastnade på en annons från ”Datanördarna”, ett företag som tydligen jobbade med portaler. ”Det verkar passa, med tanke på namnet”, fnissade hon för sig själv. Visserligen stod det ingenting om att de sökte personal, men det struntade hon i.

Hon promenerade helt enkelt in på företaget och bad att få prata med platschefen. Eftersom han inte hade några möten just då, så tog han emot henne mest av nyfikenhet.

– Hej, mitt namn är Angelica, sade hon. Jag undrar om ni inte har behov av en programmerare som kan revolutionerna hur ni arbetar?

Chefen, som hette Charles, smålog lite åt hennes kaxighet.

– Vad får dig att tro att du kan revolutionera hur vi arbetar?

– Jag är helt säkert det mesta datanörd som du kommer att träffa, det lovar jag dig! Dessutom bär jag på en hemlighet som kommer att bevisa att det jag säger är sant. Men om du skall få reda på min hemlighet så måste du först lova på din mors grav att du inte berättar den för någon.

– Min mor lever faktiskt än, så gammal är jag inte även om jag har grått hår. Det är inget olagligt med din hemlighet, eller?

– Nej, så vitt jag vet så är det inte olagligt, men många jagar mig ändå. Ursäkta om din mor, förresten.

– Nåväl, jag lovar på min mormors grav att inte röja din hemlighet.

– Håll fast dig i stolen, så du inte trillar av då!

Så tog hon av sig peruken och hårbandet så hennes gröna hår och antenner kom fram i dagen. Hon kavlade också upp ärmarna för att visa att hennes hud också var grön. Charles drog efter andan och blev först alldeles blek och sedan pionröd i ansiktet.

– Andas, Charles! Du får inte glömma att andas!

Han andades ut och väste:

– Du är ju för helvete en utomjording!

– Och därmed bevisar jag att jag kan revolutionera hur ni arbetar. Min utbildning är ju också utomjordisk, så du kan inte påstå att jag inte vet i alla fall andra sätt att lösa saker på än ni här på Jorden vet.

Charles började andas igen och insåg när han tittade in i hennes intensiva, gröna ögon att det här var en kvinna som hade en så självsäker utstrålning att han nästan glömde bort att hon var alien. Särskilt när hon tagit på sig peruken igen.

– Sant, så sant. Men jag antar att du vare sig har uppehållstillstånd eller arbetstillstånd här?

– Nej, det har jag förstås inte. Hittade ingen ambassad från USA på min hemplanet, fnissade hon. Är det olagligt?

– Det är i alla fall inte bra, men jag har faktiskt andra som jobbar för mig som är illegala invandrare. Men det är min hemlighet, som du inte får yppa till någon.

– Visst, visst. Är jag anställd då?

– Tror du jag är dum, va? Skulle jag verkligen inte ta chansen att få en utomjording på lönelistan! Du är definitivt anställd, du kan börja på måndag. Jag har ett projekt i kris där jag tänkte slänga in dig direkt.

När måndagen kom så blev Añeđliká introducerad på jobbet och blev insatt i projektet. Det var ett kundprojekt som var försenat, de var redan två månader sena enligt tidsplan och det blev bara värre för varje dag. Hon förstod ganska snart vad problemet var, och använde sina kunskaper till att lösa det. Om hon kunde programmera om en dator så att den kunde hitta den här planeten, så borde det här vara en smal sak. De övriga i projektet var inte förtjusta i att denna kaxiga kvinna kom in och körde en sorts enmansshow. Añeđliká föredrog nämligen att sitta ensam och jobba. Projektledaren klagade ofta hos chefen, men han visste ju vad hon var och bad om tålamod med henne. Till slut så gav projektledaren henne den största och svåraste modulen att bygga för att lära henne en läxa. Han var övertygad om att hon skulle misslyckas totalt, och sedan kanske hon inte var så kaxig längre.

~ ~ ~

Efter en månad var det projektmöte. Alla presenterade sin progress, och det visade sig att ingen hade lyckats nå i mål med ett undantag. Añeđliká visade upp sin modul helt och hållet färdig. Den modulen skulle tagit tre månader att bygga enligt tidsplanen, och var färdig på bara en månad!

– Hur lyckades du med detta? frågade han.

– Jag använder en lite annorlunda metod.

– Den metoden får du faktiskt visa oss andra också, sade han bestämt.

Så Añeđliká blev tvingad att jobba tillsammans med de andra. Det gick bättre än hon hade trott. Till nästa månadsmöte så var faktiskt hela teamet ikapp och hade dessutom kommit före i tidsplanen. Slutligen kunde de faktiskt leverera hela projektet i tid till kunden, trots att de varit så försenade förut. Añeđliká hade levt upp till sin kaxighet och revolutionerat hur de arbetade.

Så gick månaderna och hon kände sig trots att belåten med att gå till arbetet varje dag. Det kändes annorlunda att inte hoppa från jobb till jobb och från stad till stad som hon gjort hemma på Knimbo. Hon började till och med bli lite förtjust i en kollega, John. Han verkade vara intresserad av henne också, men hon höll honom på avstånd för att inte avslöja att hon var utomjording. Varje morgon fick hon gå upp en timme tidigare än de flesta för att sätta på sin mask så att hennes sanna identitet inte skulle röjas. Hon började bli så trött på det, särskilt som hon inte ens kunde gå ner till närbutiken om hon behövde köpa en bulle, eftersom det tog så lång tid att ta på sig sin förklädnad.

Hennes livsglädje sjönk allt mer för varje dag. Det var ett misstag det här, hon kunde i leva i en lögn längre. Pojkvän vad utesluten, vanliga vänner likaså. Lägenheten hade blivit som ett nytt fängelse. ”Undrar hur ont det skulle göra att hoppa ner från taket”, funderade hon.

Då ringde det på dörren.

Añeđliká stelnade till. Vem kan det vara? Någon som förstått att hon var alien? Hon tog upp händerna till huvudet och kom på att hon inte tagit av sig förklädnaden än, så hon öppnade dörren. Utanför stod hennes grannfru med sin femåriga dotter i handen.

– Hej jag heter Maria, sade hon. Jag är ledsen att jag bara ringer på så här, men jag har fått ett jätteproblem och undrar om du kan hjälpa mig?

– Inga problem, vad handlar det om?

– Jag måste iväg till jobbet nu, men min barnvakt ringde just och berättade att hon inte kunde komma. Så nu har jag ingen på kan passa Jennifer här.

Hon pekade på sin dotter som vinkade lite blygt.

– Jag har ju träffat dig i trappan så många gånger, och du verkar vara ensamstående också, så jag undrar om du kan passa henne medan jag jobbar. Jag kan betala dig...

Det här var oväntat, men hon accepterade. Nu hade hon plötsligt fått något att göra på helgerna, eftersom Maria jobbade helger som hotellstäderska. Livet kändes fortfarande tungt, men Jennifer var en sådan frisk fläkt i hennes liv, så hon fick tillbaka lusten att göra något åt sin situation.

Men hemligheten måste ändå komma ut. Kosta vad det kosta vill.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 6

Ut ur garderoben

Añeđliká funderade på konsekvenserna av sitt beslut. Om hon avslöjade för hela världen att hon var utomjording så lär det inte finnas någon plats där hon kunde gömma sig längre. Överallt skulle hon vara en offentlig person, och alla skulle lägga märke till henne. Sedan kanske underrättelsetjänster eller militär skulle jaga henne, kanske också poliser och vem vet vilka andra. Om hon bara kunde få någon sorts garanti att bli lämnad i fred från i varje fall myndigheter! Fast den enda som kunde ordna det var nog Presidenten. Hon hade sett honom på bild, han ver-

kade själv vara annorlunda. Alla runt omkring honom var ju vita medan han var svart. Han skulle nog förstå hennes problem att vilja kunna gå omkring bland folk trots att hon var grön.

Añeđliká hade ingen som helst respekt för auktoriteter och väldigt få hämningar mot att göra galna saker sedan förut, så hon ringde upp Vita Huset och bad att få prata med Presidenten. Efter en hel del tjat i växeln så blev hon vidarekopplad till hans sekreterare, mest för att växeltelefonisten gav upp.

– Det här är Anita Decker.

– Hej, mitt namn är Angelica. Du är presidentens sekreterare, inte sant?

– Ja, det stämmer.

– Jag skulle vilja träffa president Obama, och undrar om du skulle kunna hjälpa mig med det. Det räcker med någon timme.

Anita förundrades över hennes fräckhet. Vem trodde hon att Presidenten var? Vem trodde hon att hon själv var?

– Jag kan inte bara boka möte med presidenten till vem som helst, det måste du väl ändå förstå?

– Jag är rätt säker på att han vill träffa mig. Säg bara till honom detta: en skogsglänta i Ocala National Forest, en mystisk farkost, massor av militärer, motorcykelgäng och sedan en enda kvinna. Jag är den kvinnan.

– Skulle det där svamlet betyda något?

– Säg det bara till honom, och fråga om han vill träffa mig, snälla.

Anita blev mer och mer övertygad om att hon pratade med en galning, men eftersom hon var så envis så bad hon henne vänta och gick in till presidenten. Hon berättade vad kvinnan hade sagt. Obama blev först lite förvirrad, sedan satte han sig rakt upp i stolen. ”Det kan inte vara... Det måste vara...”, tänkte han och började svettas. Ingen annan kunde veta om det där som hänt i skogsgläntan.

– Sätt upp ett möte med kvinnan så snart som möjligt! sade han. Sjabbla inte bort detta, den kan bli det viktigaste mötet någon president haft någonsin!

Anita blev förvånad. Vad handlade det här om? Men hon gick tillbaka till sitt skrivbord, tog upp telefonen och bokade in Añeđliká till ett möte med presidenten ett par dagar senare.

Añeđliká tog tåget upp till Washington och var i Vita Huset nästan en hel timme före avtalad tid. Flickan i receptionen såg lite konfunderad ut när hon nämnde sitt ärende, men anropade en vakt som kom och följde Añeđliká in. Han tittade misstänksamt på hennes väska.

– Vad har du i väskan? Du inser att du inte får ta med den in till Presidenten. Säkerhetsskäl förstår du.

– Inga problem, jag behöver bara en toalett där jag kan byta om, sedan kan jag lämna väskan.

– Vi kommer att behöva kroppsvisitera dig också. Standardprocedur.

– Ingenting konstigt med det heller, bara du hittar en kvinnlig vakt som kan göra det. Annars skulle de väl må?

Vakten följde henne till en stor toalett nära presidentens rum och pekade med tummen.

– Du får inte stänga dörren, jag måste se vad du gör, sade han.

– Visst, bara du är beredd på en chock, så.

Hon tog av sig sin peruk och hårband. Sedan började hon tvätta av teatersminket vid vasken. Vaktens ögon blev större och större, och hans ben började skaka mer och mer så stor och tuff han var. ”Det är en utomjording”, tänkte han chockat. När Añeđliká var klar, så anropade han en kollega över sin radio.

– Jessica, kan du komma till toalettavdelningen för att visitera en kvinnlig besökare. Men gör dig beredd på en chock!

– Jag kommer, sprakade radion.

Jessica kom in i rummet och frös fast i golvet.

– Det här skall träffa p... presidenten, stammade vakten. Du måste kolla efter dolda vapen och så... Jessica, vakna!

Hon kom sig och började undersöka Añeđliká. Naturligtvis hittade hon ingenting så de gick båda med henne till kontorsrummet där presidenten satt. Ingen av dem hade särskilt stadiga ben. Presidenten tittade upp från bordet när de kom in i rummet, tittade på Añeđliká och konstaterade att han hade gissat rätt om vem hon var.

– Välkommen, fröken. Kom in och slå er ner!

– Tack så mycket, Barack, svarade hon.

Vakterna tittade på Añeđliká och sedan på presidenten. Såg han inte att det var ett utomjording! Och hur vågade hon tilltala honom med förnamn! Hade hon ingen respekt för överheten! Men Barack Obama bara log lite milt.

– Vad kan jag göra för dig då, fröken?

– Till en början så heter jag Añeđliká Croëlño, och ifall du inte redan gissat det så är jag född på en annan planet, närmare bestämt Knimbo. Det jag vill är egentligen bara att få leva mitt liv här på Jorden utan att behöva vara rädd för CIA, FBI, NSA, militären och alla andra. Just nu känns det som om alla är ett hot mot mig. Du är det enda jag kan komma på som har befogenhet över alla dem.

Presidenten häpnade över hennes fräckhet. Det var som om hon var viktigare än var han själv var, och kunde bestämma över honom. Añeđliká såg att han såg irriterad ut och fortsatte.

– Jag tänkte att eftersom du har samma problem som jag, så är du en av de få som verkligen kan förstå mitt problem.

– Vad menar du med att vi har samma problem?

– Tja, vi har ju båda en avvikande färg. Du är svart och jag är grön. Jag vet vilka problem svarta har haft, och fortfarande har här i Amerika. De flesta andra är ju vitingar, sade hon och pekade med tummen mot vakterna som fick svårt att hålla sig för skratt.

Presidenten skrattade lite, och fick ju hålla med. Ingen kunde vara mer medveten om rasproblem än han. Hur han hade fått kämpa för att bli någonting, bara på grund av sin hudfärg.

– Jag antar att det vore en bra idé av många olika skäl att kalla till ett möte med högsta cheferna för alla viktiga organisationer här i landet, och att du är med. Då kan du också förklara för alla samtidigt vad du gör här och hur du kom hit. Alla får den information de vill ha och sedan kan vi gemensamt besluta hur vi skall hantera vår första utomjording.

– Tack, det vore jättebra om du kan göra det. Fast jag vill ha någon form av garanti att jag kommer ut från det mötet lika fri som jag är idag, så ingen av dem knockar mig och för bort mig till något underjordiskt labb någonstans.

– Du har mitt löfte att jag inte kommer att tillåta att någon tar sig några friheter mot dig under mötet.

– Det är jag väldigt tacksam för. Men jag vill också få tillstånd att komma beväpnad med ett utomjordiskt vapen till mötet, för att kunna försvara mig vid behov.

Presidenten tittade på vakterna.

– Är hon beväpnad nu?

De skakade på huvudet. Obama funderade lite på problematiken.

– Visst, visst sade Obama slutligen. Det är helt i strid med våra regler, men jag antar att det här inte är en normal situation.

Añeđliká log. Hon hade inga vapen hon kunde ta med. Det handlade bara om att få dem att tro att hon hade det, så att ingen försökte något.

– Ring tillbaka till min sekreterare i slutet av veckan, så får du reda på när mötet blir av. För jag antar att du inte vill lämna ut något telefonnummer där du kan nås?

– Jag ringer i slutet av veckan, sade hon.

Nu började det bli allvar! Det här mötet skulle förändra hennes liv för alltid!

✯ ✯ ✯

KAPITEL 7

Möte i Vita Huset

Konferensrummet började kännas trångt. Alla verkade vara där, CIA, NSA, FBI, borgmästaren, arméchefen, marinkårschefen, polischefen, invandrarverket. Ja i stort sett alla större organisationer var där. Ingen visste egentligen vad mötet skulle handla om. ”Hur vi skall förhålla oss till utomjordningar” hade det stått i kallelsen. Arméchefen hade en viss gissning, han hade därför tagit med sig Överste Steiner också. Han hade en misstanke om att det kunde gälla den där mystiska kvinnan som hade snott vad de trodde var ett rymdskepp rakt under näsan på dem. Samta-

let var högljutt och alla diskuterade om varför Presidenten hade kallat dem till det här mötet. Föga kunde de ana vad som skulle hända.

En vakt kom in i rummet och äskade om tystnad. Sedan sade han:

– Förenta Staternas President.

Alla reste sig upp och vände sig mot dörren. In i rummet kom Barack Obama, men ingen tittade på honom. Allas ögon föll på Añeđliká, som hade klätt upp sig extra fint inför mötet. Hennes gröna hår glänste och antennerna hade fått ett litet smycke längst upp. Någon skrapade med en fot, och det lät som en explosion i det knäpptysta rummet. Obama bröt tystnaden och uppmanade alla att sätta sig ner. Ingen sade ett ord, alla var för chockade för att ens andas.

– Och ni är också tillåtna att andas nu, sade Añeđliká med ett leende.

Det lättade upp stämningen en aning, men fortfarande hade ingen mål i mun. Obama tog till orda först.

– Jag har bett er alla komma hit för att vi skall komma till konsensus hur vi skall hantera eventuella utomjordingar som kommer till Jorden, speciellt hur vi skall hantera fröken Añeđliká här.

Han lyckades uttala hennes namn förvånansvärt bra. Det märkes tydligt att han hade tränat sig på att uttala utländska namn som en del av sitt ämbete.

– Först tycker jag att vi går bordet runt och alla presenterar sig med sitt namn, position och vad er respektive organisation har för uppgift. Vi kan börja med dig, sade han och tittade på Añeđliká.

– Tack så mycket herr President, sade hon. Jag heter alltså Añeđliká Croëlño men många kallar mig för Angelica här på Jorden. Jag är född och uppväxt på planeten Knimbo. Dock representerar jag ingen organisation, jag representerar bara mig själv som privatperson. Jag gissar att ni vill veta mycket mer om mig, men jag antar att jag kommer att prata mycket under det här mötet så jag väntar med det.

Hon nickade åt personen till vänster om sig. Han fann sig och presenterade sig som Mayorkas, chefen för invandrarverket. Sedan presenterade alla runt bordet

sig en och en. Añeđliká tittade var och en intensivt i ögonen under presentationen och nickade en hälsning. Dessa djupgröna ögon var nästan förtrollande! När Överste Steiner presenterade sig så log Añeđliká och sade;

– Så vi ses igen, överse!

Alla tittade förvånat på dem båda. Efter att alla presenterat sig tog Obama ordet igen.

– Som sagt är tanken med detta möte att vi alla skall vara överens hur vi skall behandla fröken Añeđliká. Först vill jag att ni alla skall veta att under och direkt efter detta möte så står hon under mitt personliga skydd. Ingen, och jag menar ingen rör henne.

Han lät ögonen glida över alla runt bordet. Vakten bakom honom tog till orda.

– Jag kan meddela att metalldetektorn larmade när hon passerade den. Enligt uppgift så skall hon vara beväpnad med någon sorts utomjordiskt vapen för att kunna försvara sig.

– Men det skall hon inte behöva, sade Obama med eftertryck. Nu, fröken Añeđliká, ber jag er att förklara hur ni kom hit till Jorden.

– Visst skall jag det, herr President.

Det var visst slut med att tilltala honom med förnamn nu. Hon var inte dummare än att hon förstod hur hon sätter sig i respekt hos församlingen.

– Det är en lång historia, så jag hoppas ni har gott om tid. Jag var alltså en del av en besättning på tio personer från planeten Knimbo. Syftet med resan vad att utforska rymden, speciellt andra planeter. Vi hittade en planet som vi landade på och utforskade. Ja, det vill säga jag fick inte vara med. Mitt uppdrag var att ansvara för alla datorer ombord, så jag fick inte lämna skeppet. Planeten vi landade på hade en hel del liv, men inget intelligent liv. Efter cirka hundra dagar så åkte vi vidare.

Alla i rummet satt som klistrade vid hennes läppar.

– En dag när jag satt i datorrummet i bottenvåningen av rymdskeppet så kände jag plötsligt hur hela skeppet skakade till. Inte en gång utan flera. Jag försökte an-

ropa bryggan för att få reda på vad som hände, men fick inget svar. Sedan så gick evakueringslarmet igång automatiskt. Det var riktigt skrämmande, så jag följde rutinen och sprang till en av de två räddningskapslarna så var placerade bredvid datorrummet. Jag väntade i kapseln på att resten av besättningen skulle komma också, men ingen annan anslöt sig. Till slut blev kapslarna automatevakuerade. Det är ungefär som en katapultstol i ett stridsflygplan.

Jodå, Añeđliká hade lärt sig mycket från böckerna hon lånat på Lauras bibliotek.

– När jag tittade ut mot rymdskeppet såg jag att det hamnat i en metoritsvärm. Jag fick med mina egna ögon se hur rymdskeppet slets i bitar, med resten av besättningen ombord.

Nu bröt hennes röst ihop, och hon fick svårt att hålla tårarna borta. En vakt skickade diskret över en näsduk till henne. Ingen i rummet sade något, och stämningen var så tät att man kunde skära den med en kniv. Añeđliká samlade ihop sig igen.

– Ja, sedan åkte jag bara omkring i rymden och försökte hitta någonstans att landa där jag kunde överleva. En räddningskapsel kan nämligen inte ta en hem, den har bara begränsad räckvidd. Så hittade jag Jorden, delvis av skicklighet men mest av tur. Så jag landade här och det enda jag vill göra nu är att skaffa mig ett nytt liv här. För hem till Knimbo kommer jag nog aldrig. Jag kan inte ”ringa hem” som i filmen E.T. och ingen från min planet kommer nog att hitta mig här. Är det någon som har några frågor?

Det blev så tyst i rummet så en bomb hade kunnat brisera utan att någon hade hört det. Alla försökte överrösta varandra för att ställa frågor, kommentera eller bara helt enkelt skrika. Añeđliká tittade förtvivlat på Obama, som till slut lyckades återfå ordningen i rummet.

– Jag har förresten ett par saker till att berätta som är viktigt för att ni alla skall förstå min roll här på jorden. Helst vill jag inte behöva upprepa mig, så om ni dagisbarn kan vara lite tysta och lyssna, så vore det bra.

Vakten fnissade till, med de andra såg lite sura ut.

– Det första jag vill vara extremt tydlig med är att jag ***inte*** representerar min planet här på jorden. Jag har inget mandat från Knimbo att vara någon sorts diplomat på andra planeter. Det fanns andra på rymdskeppet som hade den rollen. Så det är inte lönt att be mig framföra några diplomatiska budskap eller så. Den enda jag representerar här på jorden är mig själv, ingen annan. Är det klart?

Församlingen nickade.

– Det andra jag vill ta upp är den Intergalaktiska Lagen[1]. Jag ser att ni ser konfunderade ut, så låt mig förklara. Ni är säkert medvetna om att det finns lagar i varje stat här, och sedan finns det federala lagar också. Slutligen finns det internationell lag här på jorden. Vad ni inte vet är att över allt detta finns Intergalaktiska Lagen. Den reglerar hur planeter skall förhålla sig till varandra. Även om ni kanske inte är bundna av den lagen, så är jag det. Och jag tänker inte bryta den. Innan jag förklarar vad den innehåller skall jag berätta en historia som tyvärr är sann om hur Lagen kom till.

Añeđliká pausade och drack lite vatten. Hon såg i ansiktet hos de andra att det här var mycket för dem att ta in. De flesta såg mest förvirrade och osäkra ut.

– Vår planet hade ett forskingsfartyg för många år sedan som för första gången hittade en planet med intelligent liv. Besättningen blev väldigt ivrig och glad över detta, och lyckades lära sig kommunicera med dem. De fick då reda på att folket som de landat hos tillhörde en ras som var förtryckta av den härskande rasen. En i besättningen vad väldigt vapenintresserad, så han lärde dem hur de skulle bygga vapen för att att kunna försvara sig. Tyvärr nöjde de inte sig med det, utan när det fått tillgång till ett överlägset vapen, så började de terrorisera den tidigare ledande rasen och förslava dem med vapenmakt. Det resulterade i att de slog tillbaka och innan besättningen från Knimbo visste ordet av var hela planeten involverad i ett globalt krig som utplånade allt. De fick fly från planeten för sina liv. Vi har besökt planeten igen, och då konstaterat att allt som kunde kallas för civilisation var förstört och folk bodde i grottor och ruiner och misären var global.

Añeđliká tystnade och tittade runt bordet för att försäkra sig att alla hade lyssnat och förstått hela denna tragiska historia.

– Som ett direkt resultat av detta instiftades den Intergalaktiska Lagen[1] för att garantera att det aldrig inträffar igen. Den säger i korthet att en besättning som landar på en annan planet inte får, under några som helst omständigheter, dela med sig av information av någon som helst vikt om inte samtliga på planeten samtidigt får samma information. Just detta står i §12. Eftersom det på förhand inte går att veta vilken information som kan användas på ett destruktivt sätt så gäller i princip att inget får sägas om någon teknik, och inget rymdskepp får heller undersökas av främmande folk enligt §11, vilket förklarar varför jag tog tillbaka räddningskapseln från er, överste Steiner.

Förvirrade blickar från alla utom översten och hans överordnade.

– Konsekvensen av detta blir då att oberoende av vem som frågar, så kommer jag bara att svara ”§12” och ingenting mer. Så det finns ingen anledning för någon av er att jaga mig. Om ni tycker illa om det här och tycker att ni tillhör den ”goda sidan”, så vill jag att ni tänker er tanken på att jag landat i Iran eller Nordkorea, två länder som också betraktar sig själva som ”den goda sidan”, och berättat allt för dem. Hade ni tyckt om det?

Alla skakade på huvudet.

– Så är ni beredda att låta mig leva mitt liv ifred då? sade hon kaxigt.

President Obama tog till orda igen.

– Det finns åtskilliga ytterligare frågor som vi vill att du skall svara på innan vi avslutar det här mötet.

– §12, svarade Añeđliká.

– Tja, inte den typen av frågor. Är det någon som har en fråga till fröken Añeđliká? En i taget, tack.

– Jag har en fråga, sade NSA-chefen. Hur länge har du egentligen varit på den här planeten?

– I nästan två år.

– Vad har du gjort sedan du kom hit, förutom att sno ett rymdskepp från mina män, frågade arméchefen. Och kommer det sig att du pratar engelska?

– Räddningskapsel, inte rymdskepp. Jo, först bodde jag på en gård hos ett snällt par som hjälpte mig. De lärde mig språket och hjälpte mig att låna biblioteksböcker för att förstå er planet. Nu bor jag i stället i en större stad, inte Washington.

– Vad är det du gör på dagarna då? Du måste ju äta också, frågade någon annan.

– Jag jobbar på en större datorfirma och bygger portaler. Se inte så förvånade ut! Jag åker kommunalt från min lägenhet varje dag till jobbet, får lön och köper mat i affärerna som vem som helst.

– Hur är det möjligt att vi inte läst i tidningarna över hela landet om det?

– Det är otroligt vad en peruk och teatersmink kan göra för att förändra ens utseende. Jag kan gå runt bland er när som helst utan att ni kan se att jag är utomjording. Men jag har tröttnat på att förneka vem jag är varje dag, och vill komma ut ut garderoben. Det är därför jag är här idag.

Nu började alla ställa frågor till henne om rymdskeppet, räddningskapseln, hur framdrivningen fungerade, vilket vapen hon hade, hur de kunna åka sådana avstånd. Añeđliká svarade ”§12” på alla frågor så efter ett tag ebbade frågorna ut när de insåg att de inte skulle få reda på mera.Obama sade sedan:

– Nu vill jag att vi går bordet runt igen och alla ger sin syn på hur vill skall behandla fröken Añeđliká sett ur er organisations synvinkel.

– Innan vi gör det så skulle jag vilja säga en sak, om jag får, sade överste Steiner.

– Varsågod, överste.

– Alltså, vi hade hittat fröken Añeđlikás rymdskepp...

– Räddningskapsel, avbröt Añeđliká,

– ... räddningskapsel ute i skogen och höll på att försökte ta oss igenom väggarna. Vad är det för material förresten? Det var fruktansvärt hårt.

– En sorts metallegering... ööh, §12 menar jag.

– I vilket fall som helst blev vi alla distraherade av ett motorcykelgäng som gjorde att fröken Añeđliká kunde smita ombord på skeppet... kapseln bakom ryggen på mig. Det som imponerade på mig var dock det hon gjorde sedan. Medan jag hade hela skepp.. kapseln omringad med soldater så öppnar hon helt plötsligt dörren, tittar rakt på mig och uppmanar mig att evakuera mina män eftersom hon tänkte starta kapseln. Sedan stängde hon dörren. Om hon inte gjort det, så garanterar jag att många hade dött när hon startade motorn.

Översten tittade nu rakt i ögonen på Añeđliká.

– Jag vill tacka dig för att du riskerade allt, din säkerhet, din räddningskapsel, ja rent av ditt liv för att förvarna mig. Vilken soldat som helst hade kunnat skjuta dig, vet du. Ändå så tog du risken.

– Ja, jag kunde inte ha på mitt samvete om någon av er skulle skadas. Förutom att det skulle strida mot §10.

– Det uppskattas verkligen. Nu vet ni alla vilken sorts människa fröken Añeđliká är, och att hon är beredd att riskera sitt liv för andras säkerhet.

– OK, tack för den informationen, sade Obama, då går vi bordet runt.

FBI-chefen sade att de inte hade något intresse för Añeđliká alls, så länge hon inte bröt mot några federala lagar. Och då skulle hon hanteras som vem som helst som bröt mot lagen. Samma saken sade polischefen, NSA, ja alla runt bordet. Tills turen kom till CIA.

– Jag anser att det är min organisations plikt att skydda detta land mot främmande makt. Och utomjordingen representerar främmande makt, alltså måste vi ta reda på vad den vet innan någon annan gör det.

– Jag sade ju just att jag bara representerar mig själv!

Obama lyfte handen och gav tecken till Mayorkas på Invandrarverket att säga sin åsikt.

– Jag måste på ett sätt hålla med att jag inte heller kan ignorera fröken Añeđliká, utan det är min organisations plikt att jaga henne. Orsaken är att hon trots allt är illegal invandrare i det här landet. Men om du skulle ansöka om uppehålls-

och arbetstillstånd så kommer det i en helt annan dager. Jag vet inte om det finns tillräckliga skäl till att bevilja dig uppehållstillstånd, men jag är beredd att skriva ett brev som du kan visa upp för handläggaren där du ansöker för att underlätta för dig. Med du måste lova att lämna in din ansökan inom en vecka.

– Inga problem, svarade Añeđliká. Då återstår bara problemet med CIA...

Hon tittade argt på CIA-chefen som skruvade lite på sig när allas ögon vändes mot honom. Hennes intensiva gröna blick kändes som om den borrade sig in i hans hjärna. Men han backade inte en tum på sin syn att hon var lovligt villebråd för hans organisation. Presidenten tog till orda igen.

– Men om fröken Añeđliká skulle få permanent uppehållstillstånd, då skulle hon ju i stället ingå i den grupp som ni skall skydda, inte vara främmande, inte sant? Det blir då er plikt, liksom polis och militär, att skydda henne mot se som försöker hota henne.

– Jag håller inte med...

– Jag bryr mig inte om ifall du håller med eller inte. Du har härmed fått en order direkt från Förenta Staternas President att se till att alla i din organisation gör allt för att skydda fröken Añeđliká i samma stund som hon fått uppehållstillstånd.

– Men...

– Tänker du göra uppror mot din President? Du vet att det kan betraktas som landsförräderi att göra det? Du vill inte gå den vägen, tro mig!

CIA-chefen bleknade märkbart och blev tyst. Obama vände sig mot Añeđliká och sade vidare.

– Jag kommer att skriva ett rekommendationsbrev tillsammans med Mayorkas där vi ber den handläggare som läser det att hjälpa dig att få uppehållstillstånd, naturligtvis inom lagens råmärken. Jag kommer också att skriva att hela din ansökan skall betraktas som topphemlig till dess att du eller jag upphäver sekretessnivån. Blir det bra så?

– Ja, det blir utmärkt. Jag lovar att jag skall kontakta invandrarverket så snart som möjligt.

– Är vi alla överens om hur vi behandlar fröken Añeđliká nu, frågade Obama.

Han lät sin intensiva blick svepa från person till person runt bordet. Alla nickade instämmande utom CIA-chefen som sammanbitet såg ner i bordet. Sedan tackade Obama deltagarna och gick ut tillsammans med Añeđliká och Mayorkas för att skriva brevet. Resten gick ut från mötesrummet under ivrigt tjattrande om det som inträffat på mötet. Alla kände en viss andakt och insåg hur mäktigt detta var!

Añeđliká fick sitt papper undertecknat av Obama och Mayorkas och den senare skakade hennes hand och gick.

– Jag kan inte uttrycka hur tacksam jag är mot dig, Barack, för att du hjälpte mig med det här. Nu känns det så mycket bättre än det gjorde bara i morse.

”Jaha, nu var det förnamn igen”, tänkte Obama. ”Troligen lika bra att vänja sig vid denna kvinna”.

– Det är jag som skall tacka för att du presenterat dig. Det här kommer att bli stort, riktigt stort. Jag antar att du förstår att jag kommer att stärkas i min politiska position av det här.

– Det är du värd.

– Skulle jag inte kunna få se ditt vapen som du har med dig. Jag har vissa misstankar om det. Bara för att stilla min nyfikenhet som ett tack för hjälpen.

Añeđliká smålog och plockade fram hårddisken hon hade haft i fickan för att få metalldetektorn att reagera.

– Du gissade att jag bara bluffade, inte sant?

– Jag hade svårt att tro att du skulle ha med dig någon vapen hit. Men visst har du tillgång till något utomjordiskt vapen, eller hur?

– Klart att det fanns vapen på rymdskeppet, men det är rena försvarsvapen. Men på räddningskapseln finns ingenting. I varje fall inte som jag känner till.

Sedan tackade hon presidenten varmt och gick tillbaka till toaletten där hon hade sin väska med peruk och teatersminket. Efter att ha tagit på sig sin förklädnad igen så lämnade Añeđliká Vita Huset diskret. Nu skulle hon bara kontakta in-

vandrarverket. Men hur skulle hon ta sig dit och därifrån? Handläggaren måste ju få se hennes riktiga utseende, men samtidigt fick ingen annan se det. Den här förklädnaden tog alldeles för lång tid att ta på och ta av.

Hur skulle hon lösa detta?

✯ ✯ ✯

KAPITEL 8

Invandrarverket

Añeđliká grubblade hela vägen på tåget hem från Washington hur hon skulle komma till och från Invandrarverkets kontor utan att märkas samtidigt som hon visade upp sitt riktiga utseende därinne. När hon gick in genom porten hemma så kom hon plötsligt på det. En av hennes grannar var på väg in klädd i niqab. Hon hade förstått att det hade en sorts religiös innebörd. Sin vana trogen att följa impulser så stoppade hon kvinnan och frågade:

– Ursäkta, men jag undrar om jag får ställa en fråga till dig? Eller rättare sagt be om en tjänst. Du har nog sett mig, jag heter Angelica och bor på femman här i huset.

– Jag heter Rabbani. Vad handlar det om?

– Jag skulle behöva gå omkring utan att någon känner igen mig. Och det jag undrar om du inte har en extra dräkt som du kan låna ut? Jag vill inte smäda dig eller nåt, men jag behöver verkligen hjälp.

– Det handlar väl inte om något olagligt? Verkar lite konstigt att du vill använda niqab om du inte är muslim.

– Jag lovar, det är inte olagligt. Om du släpper in mig hemma hos dig så kan jag visa vad det handlar om.

Rabbani såg lite tveksam ut, men Añeđliká var ju bara en späd, kort kvinna så det borde väl inte vara så farligt. Väl inne så tog Añeđliká av sig peruken och visade att hon var utomjording. Rabbani blev inte så chockad som hon hade trott, tydligen hade hon redan känt på sig att det var något annorlunda med henne. Rabbani lånade ut en niqab till henne eftersom hon ju var en vänlig själ.

Några dagar senare tog Añeđliká på sig sig niqaben och åkte till Invandrarverket. Det fungerade utmärkt, ingen kunde se att det var en utomjording under kläderna. Inne på kontoret gick hon fram till en lucka och sade att hon ville ansöka om uppehållstillstånd.

– Fyll i det här formuläret och lämna in det till mig, svarade receptionisten.

– Jag vill inte krångla, men jag måste lämna min ansökan direkt till en handläggare, eftersom den är hemligstämplad.

– Alla ansökningar behandlas med sekretess.

– Det gör de säkert, men inte som topphemliga.

Hon lämnade fram pappret från Presidenten. Receptionisten läste pappret och blev först lite provocerad av texten, men när hon såg underskriften så insåg hon att det inte var ett skämt. Hon tog telefonen och ringde kontorschefen och förklarade. Sedan bad hon Añeđliká sitta ner och vänta ett tag. Efter en halvtimme kom en

handläggare som hette Ashley ut och bad henne komma in. De gick in till ett litet rum utan fönster. Ashley tittade lite nyfiket på henne. ”Undrar var det är för hemlighet som hon bär på”, tänkte Ashley.

– Har du fyllt i ansökan medan du väntade?

– Det har jag, med du måste skriva under det här pappret i två exemplar innan jag får visa det för dig. Det är ett NDA där du garanterar att ingen annan får ta del av någon information från min ansökan. Jag måste skicka ett exemplar till Vita Huset, och ett exemplar skall jag behålla själv.

Ashley fick en knut i magen. Vad handlade det här om? Men hon läste igenom pappret, skrev under och gav tillbaka dem.

– Nu har jag skrivit på, så jag måste få se din ansökan. Jag vill också se hur du ser ut under niqaben. Det bör inte vara några problem för dig, eftersom jag också är kvinna.

Añeđliká puttade över ansökningspappren och Ashley började läsa medan Añeđliká ställde sig upp. När hon läst de första raderna som handlade om ursprung så blev hon upprörd.

– Du kan inte mena allvar med att du skulle vara född på en annan planet!?!

Hon tittade upp från pappret och såg på Añeđliká som fått av sig niqaben vid det här laget och satt sig ner igen. Ashley kände det som om hon fått en knytnäve i magen, och hon kunde inte längre andas. Hon måste ut härifrån!

– Ja... ja... jag skall ba... bara hämta en sak, stammade hon och lämnade rummet hastigt.

– Glöm inte sekretessen ropade Añeđliká efter henne.

Ashley gick ut i fikarummet för att hälla upp en kopp kaffe för att lugna nerverna. Men hennes händer skakade så hon inte kunde hälla, utan spillde hett kaffe över sina händer. Kontorschefen hörde hennes skrik, och kom fram till henne. Han tittade på Ashleys bleka ansikte och skakande händer.

– Är det det där muslimska kvinnan? Har hon hotat dej, eller sagt någon annat hemskt? Du ser fruktansvärd ut!

– Topphemligt, mumlade Ashley.

– Nåja, okey. Men oberoende av vilka hemska historier du får höra, så är det bästa att du helt enkelt följer rutinerna, och inte tänker så mycket på vad du får höra. Bara ta emot ansökan idag och boka ett nytt möte. Du får nog begära att hon interneras också, eftersom hon väl är illegal invandrare? Hon måste hållas i förvar tills vi fattat beslut om hennes ansökan, det är rutin.

Hon fick hjälp att hälla upp kaffe och gick tillbaka med båda händerna om koppen för att inte tappa den. Hon satte sig med darriga ben igen. Añeđliká såg medlidande på henne.

– Det var inte meningen att jag skulle skrämma dig. Jag kan inte rå för att jag kommer från en annan planet, ju. Din chef Mayorkas har sagt att jag måste gå hit när jag träffade honom i Vita Huset.

– Ursäkta mig, mumlade Ashley, jag var bara inte beredd på det hela.

Hon läste igenom ansökan, som såg komplett ut även om en del punkter såg konstiga ut. Hon funderade på det där med att hålla Añeđliká fängslad, och insåg att det skulle vara vissa problem med det. Hur skulle de andra på förvaringen reagera på att bo ihop med en utomjording? Och hur skulle det kunna fortsätta vara topphemligt?

– Stämmer den här adressen och din arbetsgivare, så att det går att få tag på dig?

– Allting i ansökan stämmer.

Ashley ringde upp Datanördarna och bad att få tala med platschefen. Charles svarade och Ashley berättade att hon hade en kvinna hos sig som ansökte om uppehållstillstånd.

– Är det Angelica du pratar om, frågade Charles.

– Ja, det stämmer nog. Kan du beskriva hur hon ser ut, bara så jag vet att det verkligen är rätt att hon jobbar hos er?

– Visst kan jag det. Hon har inte sin förklädnad på sig, antar jag? Du vet vad jag menar om hon visat hur hon verkligen ser ut.

– Hon har tagit av sig någon sorts förklädnad, svarade Ashley försiktigt.

– Så visst ser Angelica exotisk ut med sin gröna hudfärg och antenner på huvudet? Kort är hon också, inte mer än 1,50 eller så. Stämmer det inte?

– Jodå, så du vet vad hon är?

– Låt mig säga så här. Hon är utomjordiskt duktig på jobbet. Hehe.

– Ok, tack så mycket.

Efter att ha funderat en kort stund så sade hon till Añeđliká att hon kunde åka hem. Hon skulle få en kallelse för intervju hemskickad inom några dagar. Añeđliká tog på sig niqaben igen och gick ut. Chefen såg när hon gick och ifrågasatte till Ashley varför hon bara fick gå ut.

– Det finns särskilda skäl till det, men de är topphemliga.

Chefen såg konfunderad ut men fick nöja sig med det.

~ ~ ~

Efter några veckor tog Añeđliká på sig niqaben igen och hade sin intervju. När sedan Ashley skulle ta beslut om hon kunde bevilja uppehållstillstånd så kom hon fram till att det faktiskt inte var möjligt. Men om hon nekade tillstånd, då måste ju Añeđliká bli utvisad till sitt hemland, och hur skulle det gå till? Skulle hon be NASA bygga en specialraket? Ashley gick till sin chef.

– Jag har ett problem med den där topphemliga ansökan. Det känns som om jag måste neka uppehållstillstånd, men både presidenten och Mayorkas anser att hon måste få det. Dessutom är det tekniskt omöjligt att utvisa henne. Vad skall jag göra?

– Vad menar du med ”tekniskt omöjligt”?

– Det är tyvärr topphemligt. Du får tro på mig.

– Jaha, okey då. Få se. Finns det inga andra skäl till att hon får stanna? Förföljelse i hemlandet? Politisk fånge? Familjeanknytning? Specialkompetens?

Ashley skakade på huvudet. Ingeting sådant. Förresten vänta lite! Specialkompetens? Hon fick en idé och ringde till Charles.

– Jag håller på med Añeđlikás ansökan nu, och har en fråga. Är det så att hon har en utbildning som inte går att få i det här landet, och som ni har nytta av?

– Tja, hennes utbildning kommer ju från en annan planet, så det är ju helt klart att exakt samma utbildning finns inte i det här landet, ja ens på den här planeten. Och vi har definitivt behov av hennes annorlunda sätt att lösa problem.

– Tack så mycket, det var det jag hoppades höra.

Hon gick till sitt rum och skickade ett brev till Añeđliká att hon skulle komma till Invandrarverket för att få sitt beslut. När Añeđliká fick brevet så ringde hon direkt till presidentens sekreterare för att höra ifall de hade kontaktats av Invandrarverket. Det hade de inte. Då kände sig Añeđliká säker på att hon fått godkänt, för annars skulle Vita Huset ha informerats enligt det brev som Obama hade skrivit.

Nu var bara frågan vad som hände ifall hon tog av sig förklädnaden för gott. Skulle det bli panik på stan, eller?

KAPITEL 9

Avmaskeringen

Añeđliká gick till jobbet som vanligt dagen efter. Hon skulle hämta sitt uppehållstillstånd på eftermiddagen, så hon maskerade sig som vanligt på morgonen. Hon kände sig fortfarande rädd om vad som skulle hända om alla kunde se att hon var utomjording.

Den här morgon var hon annars sprudlande glad. Idag börjar ett helt nytt och bättre liv, utan hemligheter, maskeringar eller rädsla. När det var dags för förmid-

dagsfika så hörde hon hur debatten gick ovanligt hög ute i fikarummet, så hon bestämde sig för att gå dit för ovanlighetens skull. Humöret var på topp, så varför inte? I samma sekund som hon steg in i fikarummet så blev det knäpptyst.

– Ojsan, vad tyst det blev! Ni måste ha skvallrat om mig, kvittrade hon.

Av alla röda ansikten förstod hon att hon träffat mitt i prick.

– Nej, försäkrade Anders. Vi diskuterade bara huruvida det finns intelligent liv på andra planeter.

– Så vad kom ni fram till då, log hon.

– Lite olika. Själv anser jag att det måste finnas, men att de omöjligt kan ta sig till jorden, på grund av de oerhörda avstånden i rymden.

– Nej, det finns inget liv någon annanstans, avbröt Peter. Gud skapade bara en enda värld, och det är den vi bor på. Blotta tanken att det skulle finnas mera liv är helt absurd.

– Vad tror du då, John?

Añeđliká utmanade John, för hon var rätt säker på att han var förtjust i henne, och inte skulle ljuga.

– Jag är rätt säker på att det finns liv på andra planeter också.

– Men det var inte det ni pratade om, inte sant? Ni pratade om mig, eller hur?

– *Säg ingenting, John* viskade Anders så att hela bordet kunde höra det.

– Det finns några av oss som tror att du är en utomjording, det var därför vi började prata om utomjordingar, svarade John ändå.

– Nå, vad tror du då, John?

– Kanske är du utomjording, du är lite knäpp ibland, log han. Men vad tror du själv Angelica? Tror du det finns liv på andra planeter?

– Jag tror ingeting alls, svarade hon. Jag vet att det finns. Jag har själv sett dem, så det så!

Alla skrattade, eftersom de trodde att hon skämtade. Sedan tog hon av sig sin peruk och skratten fastnade i halsen. Peter blev högröd i ansiktet men John bara nickade lite. Ingen kunde komma på något att säga, och Añeđliká bara fnissade åt deras ansikten. Just då kom Charles förbi för att ta sig en kopp kaffe. Han såg inte det minsta förvånad ut.

– Hej på er, allihop. Jag ser att du tagit av dig peruken idag, Angelica!

– Vad, sade Anders. Visste du att hon är en alien?!?

– Det är väl klart, varför tror du jag anställde henne? Har du fått uppehållstillstånd än?

– Jag skall hämta det efter lunch.

– Bra, det skall bli skönt att slippa betala din lön svart.

Charles gick vidare och lämnade resten förstummade.

– Jag är ledsen om jag rubbat din tro, Peter. Hoppas du kan fortsätta att tro på din Gud, trots att du nu vet att ni inte är den enda intelligenta rasen.

~ ~ ~

På eftermiddagen tog hon bussen till Invandrarverket. Hon hade tvättat av sig allt smink och lämnat peruken på jobbet. Som folk stirrade! Añeđliká satt och småskrattade åt alla komiska saker folk gjorde. En tonåring gick rakt in i en lyktstolpe, en kvinna satte sig pladask bredvid stolen, busschauffören tittade mera i backspegeln än genom framrutan, ett barn kröp in under mammas kjol medan ett annat kom fram till henne.

– Är du E.T.?

– Det stämmer på ett sätt, svarade hon. Jag är ju utomjording som han, och lika snäll är jag också.

Väl på Invandrarverket lämnade hon fram brevet till receptionisten, som tittade på det och ringde efter Ashley.

– Ashley kommer snart, sade hon och tittade upp.

När hon fick syn på Añeđliká så ryggade hon så häftigt så hon trillade baklänges av stolen. När Añeđliká skrattade så blev hon röd och satte sig på stolen igen. Hon tittade förstulet på hur Ashley skulle reagera när hon såg en utomjording i väntrummet. När Ashley kom ut och omedelbart fick syn på Añeđliká, hejade glatt och tog henne i hand så blev receptionisten förvånad. Varför reagerade inte Ashley på samma sätt som hon själv hade gjort?

När Añeđliká fått sitt uppehållstillstånd och instruktioner vad hon skulle göra härnäst, som att skaffa legitimation och anmäla sig hos skatteverket och diverse andra saker, så tog hon upp en påse.

– Jag har en liten kaka med mig som tack för hjälpen. Nu när beslutet redan är fattat så kan det väl inte vara något fel med det?

– Nejdå, kom med till fikarummet. Jag tror alla är där nu. Hur är det med hemligstämpeln, förresten? Du är ju inte klädd i niqab längre.

– Den kan du strunta i nu. Jag har hävt den.

Receptionisten hade just berättat om utomjordingen, och kämpade hårt för att få de andra tro på henne, när Añeđliká kom in i rummet. Alla tittade förvånat mot henne. Ashley presenterade henne:

– Det här kvinnan i niqab, hon heter Añeđliká. Och hennes hemlighet är inte att hon är muslim som ni kan se.

Alla tittade på henne utan att kunna tro sina ögon.

– Skall ni bara stirra, eller vill ni ha en bit kaka?

Hon delade ut kakan, och snart satt alla och pratade. Det var lätt att vänja sig vid att tala med en utomjording visade det sig. Enhetschefen kom in och hajade till när han fick syn på Añeđliká.

– Nu kanske du förstår varför jag skickade hem henne, sade Ashley.

Chefen nickade bara chockat.

~ ~ ~

Añeđliká passerade sitt jobb på vägen hem och gick fram till John. Nu måste hon få reda på om han verkligen tyckte om henne eller inte.

– Hej, John. Har du något för dig i kväll, eller kan jag bjuda på lite mat från min hemplanet? Eller i varje fall recept från min hemplanet...

Innan John hade riktigt hunnit reagera så hade han redan följt med henne hem, ätit maten hon förberett kvällen innan och båda två hade landat i hennes soffa medan de kelade med varandra. Han var väldigt överraskad på ett positivt sätt. På morgonen hade Añeđliká varit fullständigt sval och till synes ointresserad, och här satt de plötsligt hopslingrade i en soffa på kvällen!

– Inte för att jag vill klaga, tvärt om, men hur kommer det sig att du blivit så intresserad av mig plötsligt? Jag hade en känsla av att du inte tyckte om mig.

– Jag har varit förtjust i dig länge, men jag ansåg att min hemlighet var viktigare än min lycka. Sedan ligger det nog en del i att i mitt förra jobb så var det i praktiken förbjudet med känslomässiga band mellan medarbetare. Det kan bli ganska jobbigt med kärleksrelationer på ett rymdskepp som kanske inte kommer hem på ett helt år.

– Det kan jag förstå. Har inte ens tänkt tanken att ditt förra jobb var astronaut. Men det är klart att det måste det ju varit.

– Du stannar väl över natten? Jag har inte haft sex på över två år...

John behövde inte övertalas. Han funderade bara på hur livet skulle bli nu, när hans flickvän var utomjording. I morgon börjar det...

KAPITEL 10

Livet som alien

På morgonen dröjde sig Añeđliká kvar i sängen lite längre än vanligt. Hon behövde ju inte dölja att hon var utomjording längre. Sen var det så mysigt att vakna bredvid John i sängen. Men till slut fick hon ändå gå upp. Hon fixade frukost till dem båda, det kändes riktigt bra att fixa frukost till två som omväxling. Efter frukosten gick de iväg tillsammans för att ta sig till jobbet.

När Añeđliká öppnade porten så bröt hela pandemonium ut. Hela gatan utanför var fylld med reportrar och kamerablixtar fyrades av utan stopp. Alla skrek frågor till henne, och ljudnivån var skärande i hennes öron. Hon fick plöja sig en väg igenom hopen för att komma fram till Skyway. Väl framme så trängde sig reportrarna på så att vakterna till sist fick ingripa för att få någon ordning alls. Vagnen hon satt i blev så packad att hon knappt kunde andas. Väl framme på jobbet så fick hon äntligen lite andningsrum.

Hon stängde in sig på sitt kontor och blev ännu mera inåtvänd än förut. Det var kanske inte så bra idé det här, ändå. På vägen hem smet hon ut bakvägen och kom ett par kvarter innan ”mobben” kom ikapp henne och följde henne hela vägen hem. Efter några dagarna slutade fotograferna jaga henne, men i stället fick hon syn på paparazzi i träden som tog bilder genom sovrumsfönstret. När hon gick och handlade så stirrade alla på henne och gick undan. När hon åkte Skyway eller buss så blev de flesta små barn livrädda och gömde sig hos sin mamma eller pappa. De flesta andra passagerare gick av eller valde att vänta på nästa buss när hon satt i bussen. När hon gick till polisen för att ansöka om legitimation var det nästan så att de drog vapen när hon kom in.

Det blev inte bättre efter några dagar, utan bara värre. Vart hon än gick var det folk som blev rädda eller chockade. En äldre dam föll ihop på trottoaren av en hjärtattack och alla tittade anklagande på Añeđliká. Hennes munterhet över folks reaktion när de såg henne hade snabbt ersatts av förtvivlan. Hon stannade hemma hela tiden med fördragna gardiner och gick aldrig ut. Det var som om hon fortfarande satt i fängelse, och ingenting hade blivit bättre, allt hade bara gått från jobbigt till katastrof.

Hon sökte sin tröst hos John. Han brydde sig ju inte om att hon var utomjording. Hans starka famn kanske kunde att få henne att må bättre. Fast han verkade plötsligt blivit lite reserverad mot henne.

– Jag vet inte hur jag skall säga detta, Angelica, men jag har förflyttats till kontoret i Los Angeles. Jag börjar där redan på måndag.

– Är det på grund av mig, eller?

– Nej, inte alls, svarade han snabbt, för snabbt. Det bara hände.

Men han kunde inte möta hennes ögon så hon insåg att det inte var sant. Det hade säkert blivit för jobbigt för honom med all uppmärksamhet runt henne. Hon deppade ihop fullständigt och smög hem via bakgatorna. På natten kunde hon inte sova, så hon gick upp på taket. Av en impuls klättrade hon upp på muren runt taket. Det var så enkelt, bara ett steg framåt och alla bekymmer skulle vara slut! Hon blundade och tog steget. Men benen ville inte lyda henne. För sitt inre såg hon hur lilla Jennifer såg henne alldeles blodig och krossad utanför dörren. Och vad skulle Fiona och Frank tänka! Hon klev ner från muren igen och bröt ihop, skakande av gråt.

Nu behövde hon verkligen en vän! En som inte såg henne som utomjording. Hon ringde upp Fiona och Frank och frågade om hon kunde hälsa på i helgen. Naturligtvis var hon välkommen. Ryktet om henne som utomjording hade tydligen inte nått dit, för de sade ingenting om det. Añeđliká satte sig på tåget direkt morgonen efter. Där hittade hon en tidning från stan där Fiona och Frank bodde. Särskilt en artikel om att militären ville bygga ett nytt läger intresserade henne. Det här lät inte alls bra! Medan hon satt på tåget så ringde hon några samtal.

~ ~ ~

Frank och Fiona satte sig i pickupen och åkte att möta henne på stationen. Där väntade deras goda vän Richard som skulle möta sin systerdotter. Tåget kom in och de spanade alla tre ivrigt efter sina respektive besökare. Plötsligt flämtade Richard till och pekade bakom Franks och Fionas rygg med ett darrande finger.

– För helskotta. Där kommer en f-ing alien! Kolla där!

De vände sig om och såg Añeđliká komma utmed tåget. De sken upp och gick mot henne. Alltmedan Richards haka föll allt längre ner så kramade de utomjordingen både länge och hjärtligt. ”Vad håller de på med”, tänkte han. ”Har de fullständigt förlorat vettet?”.

– Richard, det här är Angelica som bodde hos oss förut, sade Fiona. Angelica, det här en god vän till oss, Richard.

– Jag tror faktiskt att vi har träffats på biblioteket någon gång, log hon och räckte fram handen.

Richard vågade inte ta hennes hand utan skakade bara på huvudet.

– Nu har väl ändå världen blivit helt snurrig när aliens kommer till stan och vill skaka hand med en.

Han gick muttrande iväg med sin brorsdotter. Añeđliká suckade djupt och torkade en tår.

– Hur är det fatt, egentligen, sade Fiona på vägen hem. Du ser så ledsen ut.

– Det känns som om vad jag än gör här så blir jag olycklig. Att gömma mig på er gård fick mig att känna mig instängd. Att klä ut sig varje dag i Jacksonville var bara jobbigt, jag var rädd varje dag av att leva i en lögn. Och nu när jag visar mitt rätta jag så blir alla rädda för mig. Barn gömmer sig under sin mammas kjol, och du såg själv hur Richard reagerade. Det känns som om livet inte är värt att leva längre. Inte för mig. Inte här på jorden.

Añeđliká kunde inte kontrollera sig längre utan började gråta okontrollerat. Fiona kramade om henne hela vägen hem till gården medan hon funderade på hur hon skulle kunna hjälpa henne. Väl tillbaka på gården så gick Añeđliká in på toaletten för att skölja ut sina rödgråtna ögon och försöka samla sig. Hon hade inte kommit hit för att göra Fiona ledsen också! Nu fick hon skärpa sig! Hon gick ut i köket och slog sig ner vid bordet. Fiona lockade henne att berätta vad hon gjort i Jacksonville, och efter ett tag lossnade allting och samtalet flöt på helt otvunget. Det var just det här hon behövde, några som tog henne för den person hon var och struntade i hennes ursprung. Hon mådde bättre och bättre och kände att livet var rätt okej egentligen. Hon hade upplevt så mycket som andra bara kunde drömma om!

Efter kvällsmaten tog Añeđliká fram ett paket och lade på bordet.

– Jag har något jag måste säga till er två, började hon. Det är viktigt, men jag vet inte riktigt hur jag skall säga det. Sedan tystnade hon.

– Du behöver inte bekymra dig, du är bland vänner, sade Fiona.

– Jag vet det och det är just det jag ville säga. När jag landade på den här planeten så var jag helt hjälplös. Ni hjälpte mig inte bara att överleva, utan att vilja

leva igen. Det finns ingenting, absolut ingenting som jag kan ge er som kan betala tillbaka för det ni båda gjort, och fortfarande gör för mig. Ni är de enda riktiga vänner jag har, och jag tror säkert jag skulle hoppat från en klippa i Ocala National Forest eller ett hustak i Jacksonville om jag inte haft er. Jag har er att tacka för allt!

– Du behöver inte tacka oss. Det har varit en glädje för oss.

Añeđliká sköt paketet över bordet.

– Det här är inte betalning för vad ni gjort, inte heller betalar jag tillbaka det ni kallade för lön när jag bodde här, för jag tror inte ni skulle acceptera det. Det är bara de $10 000 som jag fick när jag lämnade er. Jag menade vad jag sa att det bara var ett lån.

Frank tog emot paketet.

– Du hade inte behövt betala tillbaka, sade han. Men jag tar emot det eftersom jag lär behöva det här.

– Ja, jag har faktiskt läst om era problem med militären. De vill visst beslagta stora delar av er mark, inte sant?

– Det finns en risk att vi måste sälja gården och flytta, suckade Fiona. Men det är inte ditt problem, du har nog av dina egna.

– Jag gjorde det till mitt problem. Så jag ringde till General Odierno och förklarade problemet för honom.

– Du ringde till arméchefen, bara så där?!?

– Ja, jag träffade honom i Vita Huset när jag och Obama hade kallat till ett möte med honom och en massa andra höga höns.

– Du har träffat Presidenten också?!?

– Tja, jag ringde honom för att jag ville få någon sorts garanti att alla myndigheter här i landet skulle lämna mig ifred. Han kallade till ett möte med cheferna för alla större organisationer som FBI och CIA och så. Resultatet blev att alla lo-

vade att jag skulle kunna leva mitt liv utan inblandning från dem. Hur tror ju annars jag skulle våga ta av mig förklädnaden som ni hjälpte mig med?

De tittade på henne som om de aldrig sett henne förut. Presidenten! Arméchefen! FBI och CIA! Det här var uppenbarligen inte den hjälplösa kvinna som de lärt känna förut, utan hon hade växt betydligt.

– Nåväl, generalen lovade att ni skulle få ha er mark i fred. Det finns andra ställen där de kan bygga sitt militärläger. Den enda jag behövde göra var att låta dem titta lite på min räddningskapsel, så jag tänka flyga dit den i morgon.

När Frank och Fiona slutligen gick och lade sig så hade de svårt att somna och ta in allt som hänt under dagen. Añeđliká var tillbaka och nu visste alla att hon var utomjording. Och hon frotterade sig med presidenter och alla andra höjdare! Pengar hade hon visst gott om också. Nu hoppades de bara att hon skulle kunna få ett drägligt liv. Men att hon var så fräck att hon bara ringde till presidenten! Vilken kvinna!

~ ~ ~

Morgonen efter drog Frank ut räddningskapseln ur ladan och Añeđliká lyfte med den och flög över till militärförläggningen. Hon var inte rädd för dem längre! Vad kunde de göra? Hennes liv var nog eländigt redan och det kunde knappast bli värre.

– Överste Steiner! Överste!

Sergeant George rusade in utan att knacka. Det hade han aldrig gjort förut.

– Ja vad gäller det? Har inte sergeanten lärt sig att knacka?!

– Ett rymdskepp landade just utanför förläggningen!

– Vad är det du säger, karl! Ett rymdskepp?!?

– Och inte bara det. Strax innan landade en helikopter med General Odierno!

– Vad?!?

Överseten rusade ut för att undersöka själv. Och visst var Añeđliká där på fältet utanför och höll redan på att visa upp räddningskapseln för generalen. Översen gjorde stora ögon.

– Välkommen ombord, överste, log hon. Det här är väl vad du drömt om sedan vi träffades första gången?

Añeđliká visade alla som var intresserade hur räddningskapseln såg ut på insida. Sedan tog hon generalen avsides och sade:

– Nu har jag gjort mitt, dags att betala.

– En militär bryter inte sitt ord.

Så generalen tog med Överste Steiner till hans kontorsrum och förklarade för honom att han måste hitta en annan plats att bygga militärlägret än på Franks mark. Översten blev förvånad, men kunde ju inte säga emot sin överordnade. Så på generalens begäran skrev han ett officiellt papper som Añeđliká fick ta med sig tillbaka till gården där han garanterade att Franks mark skulle förbli Franks. I varje fall så länge som han var befäl över militäranläggningen. Översten lovade också att skydda deras gård så att ingen skulle kunna komma nära räddningskapseln.

När Añeđliká kom tillbaka till gården så visste inte Frank och Fiona hur de skulle kunna tacka henne. De kramade henne och nu var det Fiona som hade tårar i ögonen, tårar av lycka.

– Tacka inte mig, den är bara en lite återbetalning av en bråkdel av det ni gjort för mig, svarade hon.

~ ~ ~

På tåget hem insåg Añeđliká att även om hon var gladare nu så hade ingenting ändrats i sak egentligen. Folk stirrade fortfarande på henne och verkade mest rädda. Hon suckade och fick tillbaka sina mörka tankar. Hoppa från taket var ju inte bra, men kanske skulle hon kunna ta några tabletter som gjorde att hon bara somnade? När hon kom fram till sin lägenhetsdörr så var hennes humör på botten igen. Det finns överhuvudtaget ingenting värt att leva för längre. Då hittade hon Jennifer utanför sin dörr gråtandes tyst.

– Vad har hänt? frågade Añeđliká.

– Mamma är på sjukhus och jag vet inte vad jag skall göra? Jag är jättehungrig och jag är rädd att mamma kommer att dö, grät Jennifer.

Añeđliká tog sig samman och lät henne komma in och fixade mat och gjorde sitt bästa för att trösta henne. Plötsligt var det någon som behövde henne i stället för tvärt om, och Añeđliká insåg att hon var tvungen att ta sig samman för Jennifers skull. Det var helt uppenbart att Jennifer inte brydde sig om att hon var utomjording. Hon bara klamrade sig fast vid Añeđliká för att få tröst. Añeđliká ringde sjukhuset för att få reda på vad som hänt med Maria. Tydligen hade hon drabbats av en blindtarmsinflammation och behövde opereras. Añeđliká förklarade för Jennifer att mamma var på sjukhuset, men att hon skulle komma hem om några dagar helt frisk.

Den natten sov Añeđliká med en liten rädd flicka bredvid sig. Naturligtvis kunde hon inte bara lämna Jennifer. Hon hade passat henne förut så det här gick säkert bra. På morgonen ringde hon sitt jobb och förklarade problemet, och fick några dagar ledigt. När Jennifer sedan vaknade så ville hon ut och leka i parken. Añeđliká var tveksam, alla skulle ju stirra på henne.

– Jag vet inte om jag vill gå till parken just idag, sade hon.

– Är det för att du är E.T. som du inte vill gå ut?

Barn har en förmåga att bara säga rakt ut vad de tycker.

– Så du har förstått att jag är utomjording?

– Det har jag trott länge och igår kväll såg jag det ju på riktigt. Jag tycker inte du skall skämmas för det, du är ju jättesnäll, det räcker väl? Om någon stirrar på dej så är det ju dom som är dumma, och mamma har sagt att man inte skall bry sig om de som är dumma mot en.

Alltså, barn, alltså. Det behövs ett barn för att säga som det är. Så Añeđliká tog med henne ut till lekplatsen i parken och snart satt Jennifer i en gunga och Añeđliká puttade fart på henne. En annan mamma stod bredvid och hjälpte sitt barn att gunga. Hon var så fixerad av sitt eget barn att hon inte ens tittade på Añeđliká.

– Vad heter ditt barn? frågade hon.

– Alltså jag passar bara grannens barn, hon heter Jennifer, och själv heter jag Añeđliká.

Mamman tyckte det var ett konstigt namn och tittade på henne. Hon hajade till lite grann, men fortsatte sedan putta sitt barn.

– Jag heter Monica, och det här är Sofia, min dotter.

Efter ett tag sprang flickorna bort till klätterställningen och Añeđliká och Monica satte sig på en bänk och började prata om barn och livet och allt möjligt medan de tittade på sina barn som lekte tillsammans. Monica verkade inte bry sig om att Añeđliká var utomjording. Det fanns alltså även vuxna som inte brydde sig om att hon var alien!

På vägen hem från parken sade Jennifer efter att varit tyst en längre stund:

– Vet du vad du borde göra?

– Nej, jag har ingen aning, suckade hon.

– Du borde överkompensera, sade Jennifer bestämt med ett belåtet uttryck.

Añeđliká tittade förvånat på henne. Var hade hon hittat det ordet? Hon var ju bara fem år! Añeđliká visste inte ens själv riktigt vad ordet betydde.

– Jag menar att folk är rädda för att de inte känner dig. Du borde utnyttja att du är utomjording och gå ut i TV-program, du vet sånna där som Wipe-out, Jeoperdy, Conan O'Brian å annat och du borde ställa dig mitt på torget och skrika "Här är jag, en utomjording" så du hamnar i nyheterna. För sen så kommer folk att säga "Kolla, jag såg henne på TV igår" i stället för "Kolla, där är en utomjording".

Añeđliká stirrade på henne som om hon aldrig sett henne förut. Hon var ju bara ett litet barn, hur hade hon kommit på allt det där? Och mest av allt, det hon sade var både djupt och vettigt! Añeđliká gick tyst bredvid henne och funderade. Hon kom ett sorts nytt ljus över sig och hon smålog lite.

Dagen efter tog hon med Jennifer till Jacksonville Zoo där de gick runt och tittade på alla djuren. Många av besökarna tittade mera på Añeđliká än på djuren, särskilt när de satte sig vid restaurangen för att äta. Alla borden runt dem var tomma, trots att det annars var rätt fullt, och folk gick omvägar runt dem. Sedan satt alla och stirrade på henne i smyg och viskade till varandra. Till slut tröttnade Añeđliká och klättrade upp på bordet och busvisslade. När alla tittade på henne så sade hon så alla hörde det:

– Hej allesammans! Jag heter Añeđliká och jag är utomjording! Är det någon som har problem med det? Kom i så fall hit och säg det till mitt ansikte i stället för att springa rundor runt mig!

Jennifer klappade händerna och skrattade högt vilket resulterade i många röda ansikten runt dem. En reporter kom fram och frågade om han kunde ta några bilder. Så Añeđliká satte sig på marken och lockade till sig några lemurer som sprang runt fritt och fick ett par av dem att sätta sig i hennes knä och bli klappade. Gissa om det blev rubriker i tidningen dagen efter!

Efter en vecka kom Maria hem, och tackade Añeđliká översvallande för att hon tagit hand om Jennifer. Hon försökte låta bli att stirra på Añeđliká. Herregud, det var en utomjording som passat hennes dotter alla dessa gånger! Men Jennifer verkade inte bry sig, så Maria lät det också bero.

På natten tänkte Añeđliká på vad Jennifer hade sagt. Överkompensera. Det var helt galet, och därför älskade hon idén. Varning alla ute i TV-land, för ni kommer att bli attackerade av en utomjording nu!

KAPITEL 11

Överkompensera

På måndagen så hejdades Añeđliká av sin chef, Charles.

– Du kommer väl på företagsfesten på torsdag, sade han.

– Tror inte det. Jag är inte så förtjust i fester och så, jag är inte så social.

– Jag vill väldigt, väldigt gärna att du kommer. Du vet att det kommer att bli lite uppträde först innan vi äter, och sedan musik senare på kvällen. Jag skulle absolut vilja få lov att presentera dig för alla andra. Egentligen känner de dig redan,

men inte som utomjording. Det skulle vara underbart om du kunde komma på något att uppträda med också. Det behöver inte vara något avancerat, ett litet korttrick, eller jonglering eller något. Eller varför inte sjunga lite, kanske tillsammans med bandet som skall uppträda senare.

Añeđliká protesterade men Charles var väldigt övertalande, så mot bättre vetande gick hon med på det, mest för att det kanske är sådant hon måste göra för att överkompensera.

På kvällen ringde telefonen. Hon undrade vem det kunde vara, det var ju inte så många som kunde hennes telefonnummer.

– Hej, det är Fiona. Jag ringer bara för att höra hur du mår? Du var så deprimerad när du hälsade på förra helgen att jag blev riktigt orolig för dig, och det är jag fortfarande.

– Nej men hej, kul att höra från dig. Snällt av dig att du bryr dig om mig, det värmer verkligen. Men faktum är att jag mår toppen just nu!

– Är du verkligen helt ärlig nu? Visserligen verkade du gladare när du lämnade oss, men ingenting har väl egentligen ändrats? Du skall bara veta att du är välkommen hit hur ofta du vill, eller att du kan ringa när som helst på dygnet om du känner dig deprimerad.

– Det är faktiskt sant att jag kommit över det nu. Du och Frank var visserligen till stor hjälp, men det var Jennifer som löste knuten. Hon är grannens dotter som jag passat ibland. Hon är bara fem år och var jätteledsen när jag kom hem, eftersom hennes mamma var på sjukhuset. Så jag tröstade henne och vet du vad? Det känns underbart att någon verkligen behöver mig! Mig! Inte kan jag svika henne nu! Vet du vad som var det bästa av allt? När hon vaknade mitt i natten efter en mardröm så skrek hon efter sin mamma. Men när hon öppnade ögonen så såg hon inte mamma utan ett grönt monster bredvid sig i sängen.

– Kalla inte dig själv för ett grönt monster, Angelica!

– Det var ju så jag kände mig när alla var rädda för mig och gick undan. Men lilla Jennifer bara kramade mig och somnade om. Så detta gröna monster kan ge trygghet åt ett litet barn. Du kan inte tänka dig vilken känsla det gav mig! Sedan

tvingade hon mig att gå till parken så att alla kunde stirra på mig. Hon sade att det var alla andra som var dumma för att de stirrade. Så nu struntar jag i vad folk runt omkring mig gör. Det är därför jag mår toppen nu! Jag ställde mig på ett bord i zoot och skrek ”Jag är en utomjording, har ni problem med det?” och alla skämdes för att de hade stirrat. Så från och med nu skall jag inte gömma mig längre, tvärt om.

– Du låter riktigt energisk och glad! Om du visste vad det gläder mig. Lycka till nu, och glöm inte att du alltid är välkommen till oss!

~ ~ ~

Telefon ringde igen. ”Det var hemskt vad jag var populär idag”, tänkte hon. Den här gånger var det Presidenten som förklarade att Förenta Nationerna, FN, hade blivit lite uppretade över att de inte blivit informerade om att det fanns en utomjording här.

– De har krävt att jag skall komma dit och förklarar mig inför Generalförsamlingen, men jag är upptagen och vill gärna att du går dit i stället.

Hon ville inte men Obama var envis fick också han som han ville. Så dagen efter stod hon utanför ett generalförsamlingens mötesrum i FN-skrapan och väntade på att bli presenterad. Representanten för USA tog till orda:

– Förenta Staternas President kunde tyvärr inte komma hit, men han har skickat en ställföreträdare som kan svara på alla frågor om utomjordingar.

Generalsekreteraren blev lite irriterad och sade att de inte var intresserade av att lyssna på någon tjänsteman som ljög om främmande varelser, men fick nöja sig ändå och bad honom skicka in ställföreträdaren i fråga. Añeđliká klev in i rummet och alla drog efter andan. Det blev så knäpp tyst att allt man kunde höra var församlingens tunga andetag. ”Jösses, vad mycket folk”, tänkte hon men gick ändå fram till talarstolen tog till orda.

– Hej, sade hon. Vad gäller ryktet om att det finns en utomjording här i landet så kan jag förneka det ryktet här och nu. Det finns inget sådant rykte.

Alla tittade på henne. Orden hon sagt var de förväntade, men hon var ju en utomjording själv. Eller var detta bara ett stort skämt?

– Däremot finns jag, Añeđliká Croëlño. Jag är inget rykte, jag är verklig. Min hemplanet heter Knimbo och jag är liksom förlist här. Rymdskeppet jag jobbade på har förolyckats, och jag är enda överlevande.

Hon drog sin historia igen, medan församlingen långsamt började andas igen. När hon var klar så frågade generalsekreteraren:

– Så hur länge har du varit här på Jorden, då?

– Cirka två år.

– Två år! Och ändå är det bara nyligen som USA har haft godheten att informera FN om din existens, exploderade han. Det här är oerhört!

– Tja, jag har liksom gömt mig fram till för några dagar sedan. Inte för att jag vill försvara någon, Obama visste faktiskt inte heller om mig.

Añeđliká blev kvar där länge och fick förklara allt om mötet i Vita Huset, Invandrarverket, Intergalaktiska Lagen[1] och allt annat. Många av frågorna som sedan ställdes fick svaret §12 som vanligt, men till slut fick generalförsamlingen nöja med hennes förklaringar och hon åkte hem igen.

~ ~ ~

På torsdagskvällen så klädde hon upp sig och gick till festen. Hon satte sig lite avsides i ett hörn för att undvika att behöva prata så mycket. Efter en del rätt roliga framträdanden på scenen, så gick Charles upp till mikrofonen.

– Jag skulle vilka passa på att presentera en av våra anställda, inte för att hon är nyanställd, utan bara för att hon inte är så känd. I varje fall inte i sin nuvarande skepnad så att säga. Kan du komma upp hit Angelica?

Hon drog fötterna efter sig när hon gick upp på scenen. Helt uppenbart började alla stirra på henne, och en och annan skrek till lite för att göra det ännu värre. Varför måste Charles presentera henne på det där viset?

– Hej där, jag heter Añeđliká Croëlño, men Charles brukar kalla mig Angelica. Jag har jobbat här på webbportalavdelningen i ungefär nio månader nu. Och om ni tycker det känns konstigt att träffa en alien som jag så kan ni kanske tänka er hur jag känner det som träffar massor med aliens varje dag.

Förvirrade ansikten.

– Förstår ni inte, ni är ju alla aliens för mig!

Nu skrattade alla förlösande.

– Alltså jag kommer från planeten Knimbo och är liksom skeppsbruten här på jorden. Och nu vill chefen att jag skall uppträda för er, så jag antar jag jag är tvungen... Han sa att jag ska försöka mig på ett korttrick.

Hon tog fram en kortlek och började blanda, men tappade alla korten över hela scenen.

– Sjutton också, det funkar inte, då får jag jonglera i stället, sa han åt mig.

En boll gick bra, två också. Men när hon försökte sig på med tre bollar så slutade det bara med att hon fick alla bollarna i huvudet och på sina antenner.

– Den här går bara inte, snyftade hon. Charles sade att jag skulle sjunga annars. Är det ingen som har något instrument åt mig...

Charles började se rätt besvärad ut. Det hade ju inte varit meningen att hon skulle skämma ut sig! En kille i bandet kom fram till henne med en elgitarr. Añeđliká slog några ackord på gitarrsträngarna och det lät fruktansvärt. Gitarristen i bandet kom fram till henne och visade hur hon skulle hålla fingrarna för ett f-ackord. Hon började slå rytmiskt på strängarna. Det lät faktiskt ganska bra. Trummisen i bandet stämde in, sedan resten av bandet. Sedan började hon att sjunga. Det blev rätt uppenbart att hon skrivit låten och texten själv, för den handlade om en som flugit vilse i rymden, landat på en planet och bosatt sig där. Och direkt när hon slagit sista ackordet så slog trummisen ihop sina trumpinnar fyra gånger i luften och Añeđliká öste loss i en riktigt rockig, intensiv låt om att hon behövde hitta ett nytt liv. Charles insåg att han blivit grundlurad av Añeđliká, hon hade planerat hela sitt uppträdande ihop med bandet.

Hon rev ner dånande applåder och visslingar när hon lämnade scenen och satte sig igen. Alla ville plötsligt prata med henne, och hon gjorde sitt bästa att vara så social som möjligt. Flera tyckte att hon skulle spela in en skiva. ”Varför inte”, tänkte hon. All uppmärksamhet gjorde henne rätt besvärad. Efter maten så gick bandet upp på scenen igen och började spela såsom det var planerat. Efter bara ett par låtar så tog ledaren för bandet, Janne, till orda:

– Añeđliká, jag vet att du inte gillar att sitta och prata. Kom upp hit och sjung i stället, vet jag!

Sjutton också, kunde de inte bara lämna henne i fred! Fast han hade ju rätt ändå, Janne. Hon vantrivdes faktiskt att behöva svara på tusen frågor. Så hon gick upp på scenen och sedan öste hon rock ’n’ roll över sina kollegor resten av kvällen. Hon avslutade med en smäktande blues om förlorad kärlek. Om John hade varit närvarande så hade han förstått, för det handlade om en man som inte kunde acceptera att hans flickvän var annorlunda. Hon lämnade sen festen snabbt medan resten var förstummande över att deras datanörd var så het på scenen.

≈ ≈ ≈

Nu började en galen tid för Añeđliká. Hon ringde runt till en massa TV-bolag och shower och frågade om hon fick vara med. Det var ingen som tackade nej till att ha med en utomjording! Så hon tävlade i Wipeout och Jeopardy, gästspelade i TV-serier och en massa andra ställen. Hon var också med i diverse pratshower. Kort sagt syntes hon lite överallt i TV. Hon skickade också in demos till ett par skivbolag. Två stycken svarade via e-post, så hon ringde först upp det största av dem. Hon var nämligen inte nöjd med att de ville att hon skulle skriva på ett kontrakt som innehöll paragrafer att skivbolaget själv kunde ändra på det som publicerades.

– Det är ett standardkontakt, svarade de. Vi ändrar inte i villkoren.

– Men, det innebär ju att ni kan t ex lägga på trummor och elgitarr på en sång som jag vill skall vara med bara akustisk gitarr, inte sant?

– Ja, teoretiskt. Men vi gör inte så utan att fråga artisten.

– Men varför ändrar ni inte i kontraktet då så att det står att artisten har sista ordet om hur det låter?

– Vi ändrar inte i villkoren, särskilt inte för en rookie.

Añeđliká lade på luren och ringde upp det andra, mindre bolaget. De hade också ett standardkontrakt, men gick med att eventuellt diskutera villkoren när de träffade henne. Så när Añeđliká besökte dem, och de upptäckte vem hon var så var det plötsligt inga problem att ändra på villkoren. Det enda som de krävde var att få utnyttja att hon var utomjording i all reklam, skivomslag, titeln på skivan och allt annat. Det var precis det som hon ville, så därmed skrev hon på kontraktet och inom kort spelade hon in skivan med allt igenom hennes eget material.

Under tiden så hade det stora skivbolaget fått klart för sig vem hon var, eftersom en av producenterna sett henne hos Conan O'Brien. Förstå bara deras förtvivlan när de insåg att ett mindre bolag snuvat dem på ett miljonkontrakt för att de inte ens velat diskutera villkoren i skivkontraktet!

~ ~ ~

Ett par veckor innan hennes skiva skulle lanseras så ringde direktören för hennes skivbolag upp henne.

– Du måste planera för en turné i samband med skivlanseringen för att få igång försäljningen av din skiva.

– Men jag vill inte stå på scen och sjunga. Jag har gjort det en gång, och jag var så nervös så jag knappt kunde komma ihåg texten.

– Det är egentligen inget val. Du måste ställa dig på scen om du vill få några skivor sålda. Vad säger du om vi börjar med en enda konsert på Madison Square Garden?

– Okey då, en enda konsert. Det kan inte vara så svårt. Vad är Madison Square Garden?

– Det är en arena i New York.

Añeđliká lät sig nöja sig med det. Det kan väl inte vara så stor sak att spela på någon liten arena i New York, tänkte hon. Hon skulle bara vetat! Añeđliká ringde

upp bandet som hade spelat på firmafesten och frågade dem om de kunde tänka sig att spela bakom henne på Madison Square Garden. Döm hennes förvåning när de direkt svarade att de väldigt gärna ville det. Var de så förtjusta i hennes musik, tro?

Dagen för konserten kom Añeđliká tidigt för att göra ”sound check” som de sade att man skulle göra. ”Helskotta vad stort”, tänkte hon när hon stod på scenen. Bara scenen var enorm, för att inte tala om hela lokalen. ”Det kan knappast vara slutsålt, i alla fall”. Men det var det. Ljudnivån var alarmerande hög när publiken började samlas. Hon frågade hur många som egentligen var där ute. Hon fick veta att det var fullsatt, 20 000 personer. Añeđliká blev alltmera nervös. Hur skulle detta gå? Plötsligt så gick promotorn från skivbolaget upp på scenen.

– Hjärtligt välkomna alla till denna första konsert med Angelica. Innan vi släpper lös henne så skulle jag vilja ge henne en sak. Kan du komma ut hit, Angelica?

Benen bar henne knappt när hon gick ut på scenen. ”Vad håller han på med? Kan jag inte bara få börja så det blir ett slut på den här pinan snart”, tänkte hon. ”Först Charles och nu han. Aldrig, aldrig mera skall jag tillåta någon att presentera mig innan jag går upp på scen!”

– Jag vill överlämna denna guldskiva till dig, Angelica. Du har inte bara sålt en halv miljon skivor, du har gjort det på rekordtiden två veckor. Ingen annan artist har fått en guldskiva på bara två veckor. Varsågod!

Añeđliká trodde inte sina öron. En halv miljon sålda skivor på två veckor? Som i en dvala tog hon upp sin gitarr och spelade introt till första låten. Hon lyckades kämpa sig igenom den utan att sjunga alltför för mycket fel och hennes ögon började vänja sig vid det intensiva ljuset från alla strålkastarna. Gosch vilket hav av människor! Har alla kommit för att lyssna på henne?!? Efter sista takten klingat ut så kändes det som om taket skulle lyfta. Hon hade sett på en gammal Elvis Presley-film hur tonårstjejer bara stod och skrek när han sjöng. Här var det både killar och tjejer som skrek rakt ut! Hon körde vidare med låt efter låt i ett hissnande tempo och publiken blev bara mer och mer i extas. Det här var en otrolig känsla, och hennes nervositet lade sig och hon bara öste på med sin gitarr och sina texter. Efter en timme var det tänkt att hon skulle lunga ner tempot med några ballader,

men hon improviserade fram ett tungt rocksound även på balladerna, och musikerna bara svarade upp. Hon kände sig oövervinnelig!

Efter två timmar av planerat en och en halv så insåg hon att hon kört alla sånger hon hade, så hon tackade för sig och gick av scenen. Inte enda i publiken ville gå, och efter 15 minuters jubel och talkörer gav hon upp och insåg hon att hon måste in igen. Så hon vinkade avvärjande mot bandmedlemmarna och gick tillbaka in ensam. Hon drog ytterligare tre låtar, som egentligen inte var färdiga, med bara akustisk gitarr.

– Tack så mycket för idag, ni är en underbar publik! Jag får visst gå hem och skriva flera låtar till nästa gång, för nu har jag absolut ingenting kvar att spela. Men vi syns igen!

Promotorn stod bakom scenen och gratulerade henne.

– Du vet att du måste ut på en turné efter detta, inte sant?

– Jag sade nej förut, och om jag säger nej så menar jag det...

Han började protestera när hon fortsatte.

– ... när jag säger det. Fast det här var en sådan otrolig känsla att stå på scen med 20 000 personer som vrålar och klappar takten. Jag tror inte att en turné kan toppa detta, men även om det bara kommer några tusen per föreställning, så är säkert häftigt det också. Så hjälp mig gärna att planera för en turné.

KAPITEL 12

Turné

Medan Añeđlikás promotor planerade för hennes turné, så funderade hon på att hon måste skaffa sig en mera personlig stil. Konserten hade gett en hel del pengar så hon gick till en salong som flera kändisar brukade gå till. Guillermo tog emot och undrade vad hon ville få gjort utan att visa med en min om han märkt att hon var utomjording.

– Jag vill ha en ny stil, helt enkelt. Du sägs vara den bästa i stan. Jag skall ut på turné.

– Vad vill du säga när du kommer in i ett rum? Ge mig ett ord som du tycker säger vem du är.

– Datanörd, försökte hon.

– Är det en datanörd som åker på turné? Vem är det som går upp på scenen?

Añeđliká funderade några sekunder.

– En rebell! sade hon med eftertryck. Definitivt en rebell som gör som hon vill och struntar i vad andra tycker eller vilken position de har!

– Sådär, då vet jag. Nu får du lita på mig!

Guillermo jobbade i över en timme. Añeđliká lade märke till att det inte fanns några speglar i lokalen. Var det här ändå ett misstag? Till slut blev han klar och drog fram en spegel så hon kunde se resultatet.

– Varför har du gjort mitt hår rosa?!? Är du tokig!

– När du kom in genom dörren tänkte jag "här kommer en utomjording". Men när du går ut så tänker jag "där går en rebell". Alla andra kommer att tänka likadant när de ser dig första gången.

– Det är ju helt galet! Du är galen! Jag älskar galet! Det här är ***jag*** för första gången. Nu jädrar kommer folk få något värt att stirra på!

Det stämde. Folk stirrade lika mycket som förut, men nu blev de inte rädda i alla fall. Hon kontaktade sin promotor för att hon måste ju ta nya bilder och reklamfilmer nu när hon bytt stil. När han fick syn på henne hajade han till! Vilken skillnad! Hon förklarade hur hon ville att reklamen för henne skulle se ut, och hon accepterade inga protester. Hennes självsäkerhet var väckt igen, och Gud nåde den som försökte få henne att göra något annat är det hon ville!

Charles hade vissa betänkligheter mot hennes nya stil, men kände ändå att det inte kunde vara mer extremt än förut. Men kundmöten med en tekniker med rosa hår? Några dagar senare fick han första gången se hennes nya reklamfilm på TV,

och den var rätt stark. Ett rymdskepp kom susande mot jorden ackompanjerad av Angelicas tunga rockmusik och en speakerröst.

"Hon kommer från en galax långt borta! Nu är hon här! Hon har landat! Hon invaderar Jorden! Hon kommer att invadera *din* stad! Hon kommer att tränga sig rakt in i din hjärna! Du får inte missa henne! Angelica! Köp biljetten till showen idag, i morgon kan det vara för sent!"

Charles gick ut på nätet och köpte en biljett. Det här måste han se! Och han var verkligen inte ensam. Det tog inte många dagar förrän alla femton konserter var utsålda. Angelica hade tagit ledigt hela sommaren för det här. Hon skulle börja i sin nya hemstad på Jacksonville Veterans Memorial Arena med plats för 15000 och avsluta på Los Angeles Memorial Sports Arena med plats för 18000 fans. Äventyret kunde börja!

~ ~ ~

Prick klockan 20 dämpades ljuset i arenan i Jacksonville och de gigantiska monitorerna visade ett rymdskepp som kom flygandes till ett genomträngande dån. Rök började fylla hela scenen så den till sist var helt dold. Dånet övergick långsamt till ett gitarrintro och sedan klev Añeđliká fram ur röken med elgitarren hängandes lågt vid höften medan hon öste ut ackorden över publiken. Ingen presentation eller mjukstart här inte! Fullt ös från första början och inte gav hon publiken något andrum mellan låtarna heller, utan de flöt in i varandra i ett tempo som tog musten ur publiken. De visste inte vart de skulle ta vägen! 15000 hänförda fans hoppade upp och ner i takt med musiken. Det kändes som om hela arenan skulle rasa samman! Det var betydligt rockigare än hennes skivor, och med betydligt längre musikpartier. Hennes gitarrsolon var inte heller att leka med! Efter två intensiva timmar varvade hon äntligen ner en aning och fick igång publiken att sjunga med i en rad ballader och bluesinspirerad rock. Tre timmar efter att hon gått upp på scenen så sade hon "tack för mig" och lämnade scenen tillsammans med bandet. Ännu hade hon inte presenterat vare sig bandet eller sig själv.

Naturligtvis hade hon räknat med det som följde. Publiken ville ha mera och slutade inte skrika. Så efter ett tag så gick Añeđliká och bandet in igen. Inte för att köra ett eller två extranummer som alla förväntade sig, utan hon körde på en hel

timme till. Hon hade hållit sitt löfte från Madison Square Garden och skrivit mera material. Promotorn tittade på klockan och undrade hur länge hon egentligen orkade hålla på. Klockan passerade midnatt när hon öste på en låt om att det trots allt var gott att leva. I ett mellanspel inför sista versen tog hon slutgiltigt till orda.

– Hej då allesammans! Det är mitt i natten, vi måste dra vidare! Det är Janne ”Panther” Doveson på gitarr... Mark ”Thunder” Baker på trummor... Jeff ”Key” Wilson på keyboard... David ”Dave” Anderson på bas... Elisabeth ”Lisa” Green och Sandra ”Sandy” Perez komp och kör...

Añeđliká avslutade låten, och direkt efter sista takten så klickade ljudteknikern igång en stråkversion av en av hennes ballader medan hon samlade hela bandet längst fram på scenen där de bugade för publiken. Añeđliká vände sig med ryggen mot publiken och visade liksom upp alla musiker som fick ytterligare applåder. Sedan lämnade de alla scenen. Den här gången var det ingen tvekan om att det verkligen var slut, så arenan tömdes långsamt under intensivt sorl.

Charles var en av dem som var på väg ut. Det här var kanske inte hans favoritmusik, men han kunde inte bortse från att den hade påverkat också honom väldigt mycket. Inte hade han kunnat ana att han hade anställt en rockstjärna! Han insåg också att han troligen skulle se allt mindre av Añeđliká på jobbet, för musiken skulle ta allt mera av hennes tid. Añeđliká själv var fortfarande full av energi bakom scenen. Det kändes som om hon var hög av någon sorts drog, men det vara bara adrenalinet som fortfarande rusade. ”Det här är livet”, tänkte hon.

~ ~ ~

Turnén fortsatte i samma hissnande tempo. Det var nästan aldrig mindre än 10000 på varje konsert, och hon körde samma show varje gång med samma entusiastiska publik. Tidningarna började nu få upp ögonen för henne och det skrevs många spaltmeter om Angelica, den nya rockstjärnan. Det var som om Añeđliká, utomjordingen var bortglömd redan. Allt detta passade henne alldeles utmärkt.

I en stad så låg de stilla ett tag, och Añeđliká passade på att gå till ett shoppingcenter för att hon började få slut på rena kläder. Det var ju lite svårt att tvätta när man var ute på vägarna hela tiden. Inne i centret visade det sig att det var helt nyöppnat, och det hade en scen med någon sorts öppen inbjudan att uppträda. Det

var flera glada amatörer som gick upp och sjöng, så Añeđliká fick för sig att hon skulle göra det också. Det var kanske inte så smart, men hon var ju rebell. Hon lånade en gitarr som låg där och satte igång. Några ungdomar kände igen henne och tog fram sina telefoner och började messa. Döm förvåningen hos vakterna vid dörrarna när det plötsligt började strömma in massor med ungdomar. Efter bara en halvtimme så var hela området runt scenen och alla gångarna som ledde dit helt packade med folk. Añeđliká insåg att det här nog inte var rätt tid eller plats, för det började bli ganska rörigt, och vakterna såg rätt förtvivlade ut. För att inte alla skulle bli besvikna om hon slutade så frågade hon:

– Finns det någon skivaffär här som säljer min skiva? Jag kanske kan gå dit och signera den om någon är intresserad.

Visst fanns det en affär där och innan hon visste ordet av hade affärsinnehavaren trollat fram en stol och ett bord och hon började signera skivor. Kön utanför affären vara växte, så affärsinnehavaren insåg att de 100 ex han hade av skivan skulle ta slut direkt. Slipad som han var skickade han en anställd att i raketfart köra ner till grossisten. Han lyckades få tag på nästan 1000 ex till som han körde till affären. Añeđliká började tröttna i handen, så affärsinnehavaren lutade sig över henne och viskade:

– Du behöver inte fortsätta, om du inte vill. Jag kan hitta någon ursäkt för att du måste sluta.

Men Añeđliká, envis som hon var, satt kvar tills alla som ville fått en signerad skiva. Det tog över tre timmar. Hon var helt slut, men samtidigt väldigt belåten. Ingen verkade länge bry sig om hennes ursprung. Jennifers idé hade fungerat!

~ ~ ~

Añeđliká avslutade turnén med flaggan i topp. Musiken sedan tog allt mera tid för henne. Hon älskade verkligen att uppträda i både stora och små sammanhang. Precis som Charles hade misstänkt så gick hon ner på deltid på jobbet. Hon skaffade sig också en ny, större lägenhet nere på avenyn. Den hade en concierge som bevakade vem som gick in och ut. Hissen gick rakt in i hennes etagelägenhet som bestod av två våningar längst upp i huset. Det var stora glasfönster med utsikt över

stora delar av Jacksonville, men det låg så högt så paparazzi inte hade en chans att fotografera in i lägenheten.

Dagen då hon flyttade knackade hon på hos Maria och Jeanette för att berätta att hon skulle flytta. Hon lämnade också över en check till Maria.

– Jag vill gärna att du tar emot den här lilla checken, och att det kan hjälpa dig att få ett bättre liv för dig och din dotter.

Maria läste beloppet på checken och flämtade till.

– Det är ju $100 000! Jag kan inte ta emot så mycket, det är ju du som har hjälpt mig varje gång jag behövt barnvakt. Inte skall du behöva...

– Du vet inte vad Jeanette gjort för mig. När du hamnade på sjukhuset så var jag så deprimerad att jag bestämt mig för att ta livet av mig. Ja, det är faktiskt sant! Jag stod inte ut med att vara så annorlunda och att alla stirrade på mig och var rädda för mig. När jag gick in en tågvagn, så lämnade de flesta vagnen direkt. Men Jeanette brydde sig inte, tvärt om. Hon behandlade mig som vem som helst och hon tvingade mig att gå ut i parken med henne. Där fanns flera kvinnor som behandlade mig som en mamma, och struntade i att jag var utomjording. Samma sak när Jeanette drog ner mig till McDonalds och Zoo. Om det inte varit för henne, så hade jag inte levt idag, det kan jag garantera. Jag har tio miljoner på banken, och jag skulle ge allt till dig och Jeanette om jag trodde att ni skulle acceptera det. Men jag ber dig, ta emot denna lilla summa och gör något bra av era liv!

Maria tittade på Añeđliká och stoppade på sig checken.

– Jag hade ingen aning om att du hade det så svårt.

– Allt det där är historia nu. Jag flyttar till en lägenhet nere på Avenyn, och du skall veta att ni alltid är välkomna dit. Och om du behöver barnvakt så ställer jag fortfarande upp.

Hon ställde sig på knä framför Jeanette och kramade henne länge.

– Vi kommer att ses igen, det lovar jag!

– Ja, tro inte att jag kommer att låta dig glömma mig, svarade Jeanette uppnosigt.

Både Añeđliká och Maria skrattade gott. Añeđliká kramade Maria också och önskade henne lycka till. Maria tackade och sade att om det var någonting Añeđliká behövde, kanske bara någon att prata med, så vad det bara att höra av sig.

På kvällen sjönk Añeđliká ner i soffan i den nya lägenheten. Hon tänkte tillbaka på allt som hade hänt sedan den där ödesdigra dagen då hon lämnade sin fars hem efter det där hemska grälet. Oj, vad hon ångrade de hårda ord hon hade sagt. Nu hade hon fått allt hon drömt om, det var som om hon äntligen landat efter alla äventyr. Livet hade verkligen varit som en berg- och dalbana sedan den där dagen, med flera djupa dalar än glada stunder. Fast nu låg det där bakom henne. Den enda hon saknade nu var en möjlighet att försona sig med sin far, och be om ursäkt för alla hemska saker hon sagt till honom.

Hon somnade tillfreds i sin nya säng, föga vetande om vad som samtidigt hände hemma på Knimbo.

ANGELICA

EN UTOMJORDING FÖRLISER

Del II

Det gamla livet kommer ifatt

KAPITEL 13

Besökarna

Treïstán Croëlño såg rasande ut när han stormade in på Draëk V. Frenscos kontor. Draëk blev rätt nervös. Han hade tappat räkningen på hur många gånger Treïstán kommit in på hans kontor de senaste månaderna, men denna gång verkade han verkligen rasande. Visserligen var Draëk högsta chefen i Rymdstyrelsen, men Treïstán var en rätt betydelsefull person. Han ägde flera företag, var aktiv i finanssektorn och var säkert god för minst 50 miljoner. Han hade också flera högt uppsatta vänner, så Draëk insåg att han verkligen fick väga sina ord.

– Har ni fortfarande inte hört något från rymdskeppet som min dotter Añeđliká följde med?

– Nej, jag beklagar, vi har inte hört något från det.

– Det är över ett halvår sedan det skulle återvänt till Knimbo, inte sant? Ni måste väl ändå inse att det har hänt något med det!

– Det är tyvärr en möjlighet. Vi har aldrig förlorat ett rymdskepp förut, men rymden är dock en plats med många faror.

– Men då får ni väl för sjutton skicka ut någon form av räddningsexpedition och leta efter dem! Tänk om min dotter är strandsatt på en öde planet och kämpar för att överleva, har du tänkt på det? Om ni inte försöker undsätta henne så kommer jag att kontakta mina vänner i regeringen och kräva att era anslag blir strypta. Sedan kan ni försöka leka upptäcksresande i rymden utan pengar!

Det var inte första gången någon hade begärt en räddningsexpedition, men ingen så inflytelserik förut. Han var inte säker på att Treïstán hade inflytande nog för att strypa deras anslag, men han kunde helt säker göra livet svårare för hela Rymdstyrelsen ifall han försökte.

– Det är en expedition som håller på att göra sig klar. De är planerade att avgå om en månad. Jag kanske kan föreslå att de tar en annan riktning och försöker hitta det försvunna rymdskeppet som ett deluppdrag.

– Det är det minsta ni kan göra, sade Treïstán kort och lämnade rummet med ilskna steg, och slog igen dörren bakom sig så att glaset gick sönder.

Draëk suckade av lättnad, och lyfte kommunikatören för att samla till ett möte i styrelsen. Nästa expedition behövde nog lite nya direktiv.

~ ~ ~

Livet lekte numera för Añeđliká. Musiken var fortfarande viktig för henne, och hon höll på att skriva på en diktsamling som hon ville publicera. Men hon var ändå fortfarande mest en datanörd, så hon stormtrivdes på Datanördarna. Visserligen jobbade hon bara deltid nu, och Charles hade sett till att hon fått projekt där hon kunde jobba helt självständigt. Det enda som betydde något var att hon pre-

sterade resultat enligt tidsplanerna. Ibland jobbade hon hemma, ibland på kontoret. Hon var fortfarande lite av en enstöring, även om hon faktiskt hade en del vänner som hon brukade hänga med på helgerna ibland, särskilt med Lisa, en av bakgrundssångarna.

Den här dagen var hon dock på kontoret när Charles kom springande och letade efter henne med ett upphetsat ansiktsuttryck och viftade med mobiltelefonen.

– Angelica, Angelica jag har Presidenten på tråden! Presidenten! Han frågar efter dig!

– Åh, nej. Vad vill han nu då, stönade hon och tog telefonen.

– Hej, Añeđliká. Det här är Barack Obama, sade han och låtsades som han inte hört hennes anmärkning.

– Hej på dej, Barack. Vad kan du vilja?

Charles tittade förstummat. Tilltalade hon Presidenten med förnamn!

– NASA har detekterat att ett gigantiskt rymdskepp verkar ha gått i omloppsbana runt jorden. Jag är på väg till Huston nu, och jag vill att du också kommer dit ASAP. Jag har beställt en bil som troligen redan står framför din arbetsplats som kommer att köra dig direkt till flygplatsen där ett plan väntar på att föra dig till Huston. Jag behöver verkligen dig, särskilt om rymdskeppet kommer från din planet. Jag har redan fått din chefs godkännande.

– Måste jag det, protesterade Añeđliká.

Alla runtomkring henne tittade med stigande förvåning på varandra. Presidenten ringer henne, ber om något, och hon vågar komma med invändningar! Men Obama är också en som är van att få vad han vill så han övertygade henne. Hon gick till sitt kontorsrum och hämtade sin väska.

– Det är tydligen en bil som väntar på mig därnere, sade hon till Charles. Jag vet inte när jag kommer tillbaka till jobbet. Det är visst en sak jag måste göra.

– Vad handlar det om, egentligen? frågade han.

– Det är ett...

Hon hejdade sig, tog upp sin telefon ur väskan och ringde ett nummer från telefonboken.

– Hej, det är jag igen. Jag undrar bara vilken sekretessnivå den här saken har? Aha, OK. Och det gäller min chef också? Visst, visst jag förstår.

Hon lade på luren. Charles häpnade igen. Hade hon Presidenten på snabbuppringning i telefonen? Vad var hon för en kvinna egentligen?

– Det var visst topphemligt. Men jag gissar ändå att du kommer att få läsa om det in tidningarna om ett par dagar. Vi ses!

Hon hoppade in i bilen som stod och väntade på henne. Hon krävde att den passerade hennes lägenhet så hon kunde hämta upp lite saker.

– Presidenten får väl vänta en halvtimme extra, sade hon till chauffören som lönlöst försökte säga emot.

Ett par timmar senare landande hon i Huston och träffade presidenten i kontrollrummet. Flera av monitorerna visade bilder på rymdskeppet som låg i omloppsbana runt Jorden. Det var ingen tvekan om att skeppet kom från Knimbo. Añeđliká var inte säker på om det var en bra eller en dålig sak för henne. Obama frågade henne nyfiket.

– Känner du igen rymdskeppet?

– Det gör jag, det kommer från min planet.

– Då kommer vi definitivt behöva din hjälp att prata med dem. Vet du varför de inte försöker landa?

– Det är standardprocedur. De kommer att cirkulera runt planeten i minst en månad för att samla information innan de vågar landa. Jag ska se om jag kan snabba upp processen.

Hon gick fram till en tekniker och förklarade vilken sort kodning som skulle behövas för att få radiokontakt med rymdskeppet. Efter en del anpassningar så trodde sig teknikerna att det skulle fungera. De gav Añeđliká ett headset så att hon skulle kunna kommunicera med dem.

– *Jorden anropar rymdskeppet från Knimbo*, sade hon på sitt eget språk.

Kommunikationsteknikern på skeppet hajade till. Det där anropet var ju på knimbonska! Anropet upprepades, så han använde skeppets snabbtelefon för att anropa befälhavaren, som hette Stikkato.

– *Vi har blivit anropade från planeten*, sade han upphetsat.

– *Det är väl inte så egendomligt*, svarande Stikkato. *Invånarna på planeten bör väl ha sett oss och är nyfikna på oss*.

– *Men, anropet skedde på vårt eget språk*!

Stikkato hajade också till och skyndade till kontrollrummet och fick själv höra anropet och blev röd i ansiktet av det fräcka tonfallet.

– *Hallå, det här är Jorden som anropar. Finns det någon av er dönickar på rymdskeppet som vågar svara*, hördes ut högtalaren.

Stikkato behärskade sig och svarade så lugnt som han förmådde.

– *Det här är befälhavare Stikkato Gronk från rymdexpedition 385 med ursprung Knimbo. Vem är det jag talar med*?

– *Nej, men hej Stikkan. Jag är Añeđliká Croëlño från samma planet. Välkomna till Jorden. Skall ni inte landa snart? Vi bits inte här på Jorden!*

Stikkato fick bita ihop för att inte fräsa tillbaka. Añeđliká! Det verkade ju vara Treïstán Croëlños dotter, anledningen till att de fick en annan sektor av rymden att undersöka. Av respekt för Treïstán så fick han hålla sig väl med henne.

– *Vi har våra rutiner...* började han.

– *Bla, bla, bla. Jag känner till rutinerna. Men de tar väl inte hänsyn till om det finns någon från Knimbo som redan bor på planeten, eller hur? Jag står här med Barack Obama, presidenten för ett av de mest inflytelserika länderna på den här planeten. Jag tror inte att du bör låta honom vänta för länge, om du inte vill hamna i en interplanetär diplomatisk kris att hantera.*

Obama puttade lite på henne när han hörde sitt namn.

– Är de på väg att landa här? Tror du att du kan övertala dem att landa på Washington Dulles International Airport i stället? Det skulle vara betydligt bättre om de var i Washington och inte här ute i ödemarken. Du och jag kan ta Air Force One över till DC på någon timme och ta emot dem där i stället.

– Jag jobbar fortfarande på att få dem att överhuvudtaget landa, men visst kan kan föreslå Dulles. Fast någon får visa mig på kartan var det ligger.

Hon gick fram till en stor karta på väggen och fick beskrivet var flygplatsen låg. Stikkato hörde allt hon sade eftersom hon inte tagit av sig sitt headset. Det var samma röst, men ett helt främmande språk! Hon förstod och pratade tydligen det lokala språket. Han insåg vilka möjligheter som öppnade sig här och beslutade på stående fot att befintliga rutiner inte täckte en situation som denna, så han fick improvisera.

– *Jag har beslutat att vi landar direkt nu*, sade han till övriga besättningsmedlemmars förvåning. *Kan du ge oss koordinaterna var vi skall landa?*

Añeđliká studerade kartan och gav dem en beskrivning på var flygplatsen i Washington var.

– *Du får gå ner till cirka 20 000 meter över landningsplatsen och sedan hovra där någon timme eller två, jag och presidenten skall omlokalisera oss till er tänkta landningsplats. Jag anropar er igen när jag kommit dit.*

Hon vände sig till teknikerna igen.

– Går det att prata med dem även från flygplatsen i DC? frågade hon.

– Vi kan sätta upp en länk från kontrolltornet via oss till dem, så det går fint.

Sagt och gjort. Añeđliká och Obama satte sig i flygplanet som tydligen kallades Air Force One och flög till Washington. När de kom in i kontrolltornet så hade flygledarna redan informerats om situationen och länken via Huston var ordnad. De bekräftade också att rymdskeppet var synligt på radarn högt över dem. Hon anropade Stikkato igen och meddelade att flygplatspersonalen höll på att förbere-

da en landningsplats genom att sätta ut marschaller i en halvcirkel. Chefen för flygledarna satte sig bredvid Añeđliká. Det här var en stor dag för honom, när han skulle dirigera ner ett rymdskepp!

– Hur lång landningsbana kommer de att behöva? frågade han.

– De kommer troligen att landa helt vertikalt, så typ noll meter, svarade hon.

Flygledaren lyfte förvånat på ögonbrynen.

– Säg till dem att vänta där de är tills de får landningstillstånd. Jag måste stoppa alla starter och landningar under deras landning av säkerhetsskäl.

Añeđliká översatte och Stikkato bekräftade. Flygledaren gav kommandot att flygplatsen skulle stängas totalt under en timmes tid ”på grund av främmande flyg”. Piloterna i luften förbjöds flyga över flygplatsen. Döm deras förvåning och bestörtning! De hade då aldrig upplevt att en flygplats stängdes under normala väderförhållanden.

– *Ni har landningstillstånd nu, med vertikal inflygning*, meddelande Añeđliká. *Flygledningen är tacksam om ni landar så snabbt som möjligt eftersom all flygtrafik för närvarande står stilla på grund av er. Ni ser var ni skall landa, antar jag?*

– *Uppfattat, vi påbörjar landning. Vi har sett halvbågen med ljus där vi skall landa. Klart slut från rymdexpedition 385.*

Flygledaren hajade till. En gigantisk skugga svepte ner och tog mark framför kontrolltornet. Det tog bara några sekunder att gå från 20 000 meter till noll! Han öppnade flygplatsen igen och de förvånade piloterna i luften hade knappt märkt vad som hänt. Añeđliká och Obama med följe gick ner, ut på plattan och fram till rymdskeppet. Stikkato tittade ut genom kamerorna och såg ett gäng svartklädda herrar med vitt ansikte som såg ut som vakter, en mer distingerad man med svart ansikte och sedan en kvinna med rosa hår. Vad var det här för någon sorts mottagningskommitté? Och var fanns Treïstáns dotter? Han tittade lite närmare på kvinnan med det rosa håret och insåg plötsligt att det måste vara hon. Ingen annan hade antenner, och hon hade faktiskt naturlig, grön färg i ansiktet. Han sam-

lade sig och sina närmsta två män och öppnade dörren och gick ner för rampen mot dem.

– *Välkomna till planeten Jorden och till USA*, sade Añeđliká.

Hon sträckte fram båda sina händer med handflatorna uppåt i knimbansk respektfull hälsning. Stikkato och de andra två lade sina händer i hennes och skakade dem.

– *Det här är Barack Obama, högste styrande befälhavare i detta landet*, presenterade hon.

Añeđliká hade instruerat honom hur man hälsar på Knimbo under flygningen till DC, så han sträckte fram båda sina händer med handflatorna nedåt för att markera att han hade en högre position än de. Stikkato tog hans händer underifrån och hälsade tillbaka.

– Det här är Stikkato Gronk, befälhavaren, sade Añeđliká till Obama. Och...

– *Pir, forskningschef.*

– *Dreiko, diplomat.*

Añeđliká översatte deras presentation och sedan gick de alla in i flygplatsbyggnaden. Efter lite förklaringar kördes alla till Vita Huset där de samlades i Blå Rummet. Nu följde långa och för Añeđliká tråkiga möten där hon fick agera tolk mellan presidenten, hans män och kommittén från Knimbo. Efter vad hon tyckte oändlig tid så tackade Obama för samtalet och begärde fram en bil som kunde ta dem tillbaka till rymdskeppet, eftersom de vänligt avböjt att bo på hotell.

Añeđliká följde med in på rymdskeppet och ansattes med frågor om hur hon kommit dit, vad som hänt med hennes rymdskepp med mera. Hon var trött, men förklarade kort allt som hänt och bad sedan att få åka hem.

– *Vi kommer inte att åka hem på länge än*, svarade Stikkato. *Först måste vi samla information om denna planeten.*

– *Dummer, jag menar hem till min lägenhet i Jacksonville, inte till Knimbo.*

Stikkato såg förvånad ut. Inte bara för att hon visade väldigt lite respekt för honom, utan för att hon tydligen hade något hon kallade ”hem” på den här planeten. Añeđliká sade kort adjö och gick ut ur rymdskeppet och tog tåget hem. Stikkato hade svårt att förstå hur hon kunde föredra att leva med dessa aliens framför att bo i en välbekant miljö med sina egna.

De närmsta veckorna så tvingades Añeđliká agera tolk under många, långa sessioner. Ofta kunde de ske över telefon eller datormöte så hon slapp åka till Washington hela tiden. Hon började fundera över hur hon skulle göra när de åkte hem igen. Hon hade längtat så det gjort ont i henne efter denna dag när hon fick möjlighet att återvända till sin hemplanet! Men nu när hon hade chansen att göra det så var hon inte så säker längre. Hon hade mycket att fundera på.

En dag så fick hon ett samtal från Ban Ki-Moon, generalsekreteraren för FN. Jag undrar om ni har tid att prata lite, fröken Angelica?

– Det går väl bra, sade hon lite tveksamt.

– Vi träffades ju i generalförsamlingen för lite mer än ett år sedan. Jag har blivit informerad av president Obama att ett rymdskepp från din planet har landat. Jag undrar om du skulle kunna hjälpa till att tolka åt oss.

– Jag är trött på det här tolkandet, hela tiden. Måste jag?

– Vi har faktiskt diskuterat dig och eventuella framtida besök från andra planeter i generalförsamlingen. Vi har beslutat att om du går med på det så blir du Förenta Nationernas Officiella Talesperson i Interplanetära Frågor.

– Du skojar med mig!

– Det är inget skoj. Du måste förstås tränas en del först, men en bra början är om du tolkar åt oss, och kanske försöker lära dina landsmän engelska.

Och så blev det. Hon fick bo på hotell i New York och varje dag gå till FN-skrapan för att tolka, tränas och undervisa sina landsmän i engelska. Hon lät dem överta språkkursen som Frank gett henne också. På kvällarna skötte hon sitt jobb på Datanördarna från hotellrummet.

~ ~ ~

En dag i New York satt hon på en restaurang för att få lite mat i sig mellan alla möten. Vid disken stod en ung man som verkade vara i hennes ålder. Han var rätt snygg, tyckte hon, så hon tittade lite förstulet på honom under sin rosa lugg. Han måste ha märkt det, för han kom över till hennes bord och frågade om han fick slå sig ner med sin tallrik. Det hade hon ingenting emot.

– Hej, jag heter Christoffer Donson, men du kan kalla mig Chris.

– Jag heter Añeđliká Croëlño men många kallar mig Angelica.

– Jo, jag vet det. Alltså att du kallar sig Angelica. Jag har en av dina skivor, faktiskt.

Jaha, tänkte hon lite besviket. Bara ett fan som vill ha en autograf. Hon bestämde sig för att bli väldigt rak för att förkorta pinan.

– När du såg mig, eller ser på mig, vad är det du tänker på egentligen? Var ärlig nu, för det jag hatar mest är de som ljuger av en eller annan anledning.

– Jag har tittat på dig sedan du kom in i restaurangen. Det enda jag kan se är en otroligt vacker kvinna som jag vill lära känna lite bättre.

– Lägg av, du kan inte påstå att du inte sett att jag inte är normal.

– Visst inser jag att du är Angelica, rockstjärnan. Och visst avslöjar ditt gröna ansikte att du är utomjording, men det enda jag bryr mig om är hur vacker du är.

– Lägg av nu, vill du verkligen att jag skall tro på det?

Angelica kunde inte låta bli att bli lite smickrad och förlägen. Det pirrade lite i henne, en känsla hon inte haft på många, långa år.

– Du kan tro på mig. Du förstår, mitt ex för några år sedan var från Afrika, och hon var helt kolsvart. Du kan tänka dig att folk stirrade på oss, och inte alltid med vänliga ögon, när vi gick på gatan! Jag brydde mig inte om det, men till slut var det hon som inte orkade med alla blickarna och gjorde slut.

– Tänk, va'. Exakt samma sak har hänt med mig.

– Har du dumpat någon för att han var för annorlunda?

– Nja, det var jag som blev dumpad. Min kille orkade med att jag drog åt mig blickarna hela tiden.

– Det skulle aldrig jag bry mig om, det kan jag lova. Mina vänner kallar mig lite galen för att jag ofta gör galna saker. Om folk har problem med det så är det deras bekymmer, inte mitt.

De satt och småpratade som om de känt varandra i åratal. Chris kunde inte ta ögonen från henne. För första gången någonsin kände hon sig uppskattad som kvinna och inte något annat. Hon ville inte att den här stunden skulle ta slut, men plötsligt kom hon ihåg var hon befann sig och varför och tittade på sin klocka. Hon reste sig hastigt upp.

– Nu måste jag tyvärr tillbaka till mitt möte, sade hon och pekade.

– FN-huset? Är du någon sorts höjdare också?

– Nej, jag är bara Förenta Nationernas Officiella Talesperson i Interplanetära Frågor, log hon.

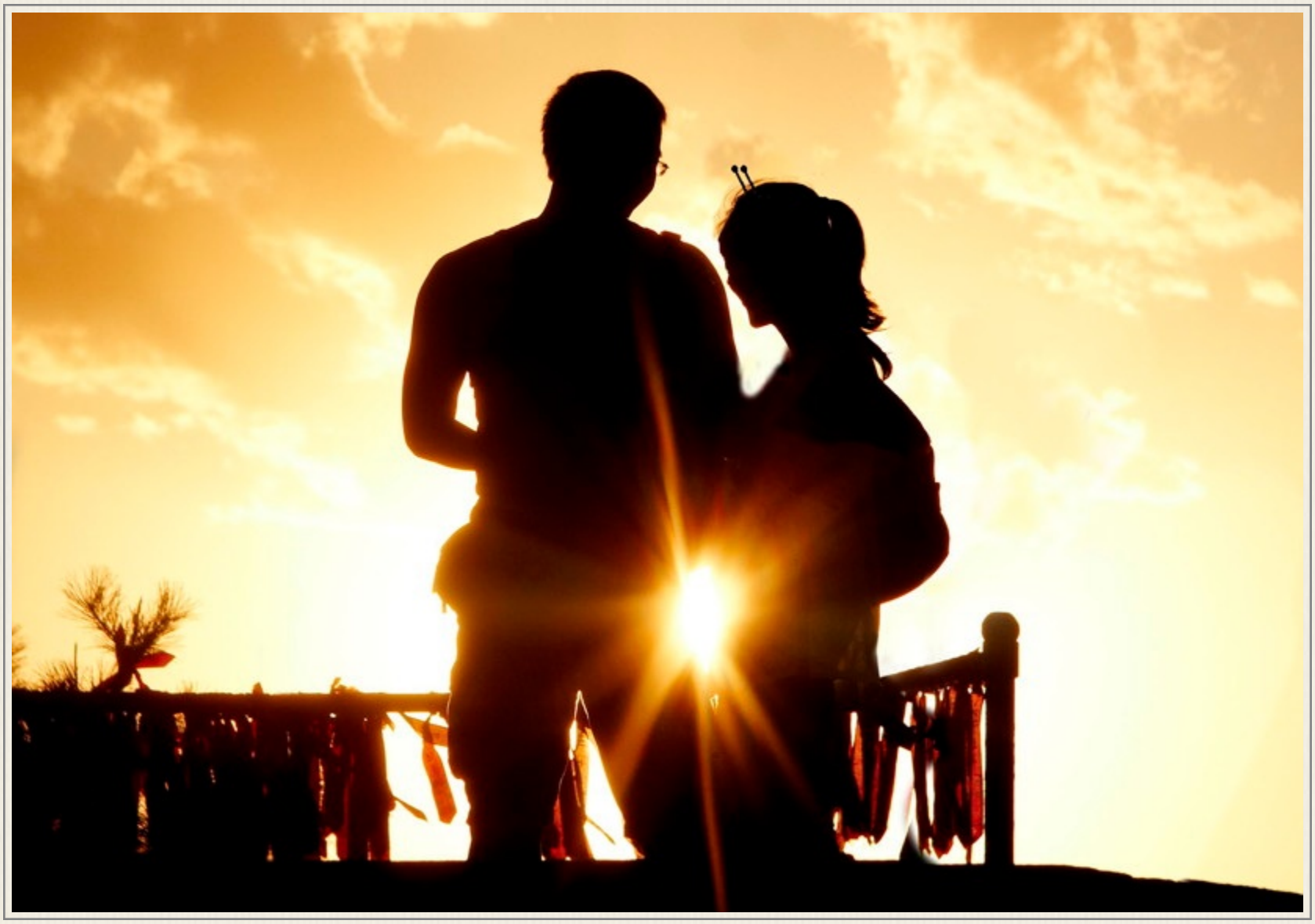
– Det var värst! Får jag träffa dig igen någon gång?

Añeđliká tog tag i hans arm och skrev upp sitt telefonnummer på armen innan hon sprang iväg. Undrar om han skulle ringa eller om det här var det sista hon sett av honom? Hoppas kan man ju alltid!

KAPITEL 14

Förälskad

Dagarna gick och Añeđliká fick allt mer att göra. Under dagarna satt hon med på oändliga möten där hon fick tolka mellan gruppen från Knimbo och diverse tjänstemän på Förenta Nationerna. På kvällarna blev hon tränad i både diplomati och på simultantolkning. När hon slutligen kom till hotellrummet så kopplade hon upp sig till jobbet för att klara av sina deadlines i projektet hon höll på med. Hon var oftast inte klar förrän framåt småtimmarna. Sedan blev det några timmars sömn innan mötena nästa dag.

Den här kvällen var inget undantag. Hon satt på hotellrummet framför datorn och försökte få inspiration till att börja jobba. Hjärnan ville inte gå igång så hon gav upp, stängde locket på datorn för att i stället lägga sig ovanpå sängen för att vila några timmar. Då ringde telefonen och hon blev mest irriterad på den. Hon tog telefonen och svarade surt.

– Hallå, vad är det nu då?

– Hej, det är Chris. Kommer du ihåg mig?

Hjärtat började slå lite snabbare. Han ringde!

– Hej Chris. Hur skulle jag kunna glömma dig? kvittrade hon.

– Jo, jag har ett par biljetter till en musikal i morgon kväll. Jag undrar bara om du skulle vilja gå med mig? Vi kanske kan äta en bit också efteråt?

– Bjuder du ut mig på en date, eller?

– Bara om du vill så...

Chris blev lite osäker. Hon lät inte så glad. I själva verket var hon så förvånad att hon riktigt visste hur hon skulle reagera.

– Naturligtvis vill jag det. Jag bor på hotell DoubleTree.

– Jag hämtar upp dig klockan sju i morgon kväll.

Añeđliká tog sig hela eftermiddagen ledigt, och struntade i att hon fick sura kommentarer från alla hon skulle träffat. Hon gick runt i affärer för att hitta snygga kläder, fixade sina naglar och hår och köpte smink och parfym. Hon hade aldrig haft en riktig date förut, så det här måste bara bli bra! När Chris hämtade henne klockan sju så kände han knappt igen henne. Han stod en hel minut och bara gapade.

– Du ser otrolig ut! flämtade han.

– Tack, sade hon lite blygt.

Añeđliká kände inte igen sig själv heller. Blyg? Och varför kändes det som om benen inte riktigt bar henne? Hon tog Chris arm och och kramade den för att inte trilla. Det blev trevligt att gå på musikal, även om det inte riktigt var hennes typ av

musik. Och restaurangen som Chris valt efteråt var riktigt romantisk. Det var så enkelt att prata och vara med Chris. Efter restaurangen frågade han om hon ville följa med honom hem till sig i stället för att återvända till hotellet. Till hans förvåning hade Añeđliká ingenting emot det, så snart satt de i hans soffa och myste.

Chris berättade att han jobbade med processutveckling på ett ganska stort konsultföretag. De började utbyta erfarenheter och innan hon visste vad som egentligen hänt så började hon berätta om sig själv. Hon som såg sig själv som en enstöring som hatade att prata om sig själv! Men tillsammans med Chris så blev allt så naturligt, och när hon väl börjat så kunde hon inte sluta. Chris häpnade över vilken fantastisk historia som hon berättade. Vilka äventyr hon hade varit med om! Hans eget liv började plötsligt kännas som ganska tråkigt.

– Jag är egentligen uppväxt med silver-, nej med guldsked i munnen. Min far, Treïstán, är stenrik. Han är lite som Donald Trump är här. Vi bodde i ett jättestort hus en bit utanför stan, du vet med gigantisk trädgård, mur runt och vakter vid grindarna. Problemet var att jag ville känna att jag kunde klara mig själv också. Far ville att jag skulle börja läsa företagsekonomi och börja på någon av hans företag. Men jag ville hellre lära mig om datorer. Han lät mig göra det, för att han trodde att jag skulle bli datachef eller något.

– Men du ville inte det, antar jag?

– Nej, och jag och min far hade fruktansvärda gräl om det. Jag ville åka in till stan och skaffa ett jobb på egen hand, typ pröva mina vingar. Men han vägrade eftersom han redan bestämt vilken sorts framtid jag skulle ha. Så vi sade en massa saker, kallade varandra fula namn och så. En dag sa jag att jag åker vare sig han vill eller inte. Då skrek han att om jag lämnar huset så kanske jag aldrig skulle få komma in i huset igen. Jag kallade honom något fult som jag inte ens vill upprepa och han sade att jag garanterat skulle bli arvslös om jag inte gjorde som han sade. Och han var minsann värd över 50 miljoner, sade han!

Añeđliká tystnade och blev rätt modstulen när hon tänkte tillbaka.

– Det var inte så snällt att ge ett ultimatum så där. Men effektivt antar jag. Du kunde bara inte ge dig iväg då. Men hur gjorde du då för att få honom att ändra sig och låta dig pröva dina vingar?

– Jag försökte inte ens. När han vaknade på morgonen så hade jag redan packat en ryggsäck med det viktigaste och stuckit genom att klättra över muren. Jag har aldrig sett eller pratat med honom sedan dess.

Añeđliká suckade. Chris tittade på henne med både förvåning och lite skräck. Hon bara kastade bort 50 mille så där utan vidares för sin frihet!

– Wow, du är verkligen den rebell du påstår dig vara! Vad hände sedan?

– Jag drog från stad till stad, jobb till jobb och land till land. Det var som jag sökte något men inte kunde hitta det. Jag sov på parkbänkar och under broar. Men jag klarade mig själv, så jag var ganska nöjd. Visst gick jag hungrig ibland, men för det mesta hade jag både någonstans att bo och mat på bordet, och det utan hjälp från far. Ibland skickade jag ett vykort eller brev till honom, men jag fick aldrig några svar. Jag är övertygad om att han inte vill veta av mig längre.

– Det måste göra ont, ändå.

– Tja, jag bryr mig inte så mycket om honom eftersom han uppenbarligen inte bryr sig om mi...ig.

Hon hejdade sig och torkade en tår. Chris insåg att hon inte var helt uppriktig. Men hon samlade sig och fortsatte.

– Jag hade en sorts oro i kroppen som jag inte kunde stilla. Det var som jag fortfarande typ letade efter något men jag visste inte vad. Det kändes som om Knimbo inte var stort nog för mig, det var därför jag ansökte till Rymdakademin. Och med mina datakunskaper så kom jag redan efter ett halvår med på ett rymdskepp. Det var rätt mäktigt.

– Det var väl höjdpunken i ditt liv att åka genom rymden, eller?

– Det var det tråkigaste jag gjort någon gång. Bara ett litet utrymme att röra sig på och ingenting annat än svarta rymden utanför dag efter dag efter dag.

– Så du inte hittade det du letade efter i rymden heller. Har du inte hittat det än? Fast här på jorden har du blivit en superrockstjärna. Det måste vara häftigt. Det är väl det som är höjdpunkten i ditt liv? Kanske när du spelade på Madison Square Garden för 20 000 fans här på jorden eller?

– Det var stort, men inte ens i närheten av Planet 765. Alltså, vi hittade en planet var beboelig. Inte med intelligenta livsformer, men en hel del olika djurarter.

– Det måste varit otroligt intressant!

– Säkerligen, om jag bara hade fått gå ut på planeten själv. Men det är bara några få personer i besättningen som tillåts gå iland på främmande planeter, och jag var inte en av dem. Men en dag så smet jag ändå ut på planeten. Jag gick in i en skog och fick syn på någon lurvig liten varelse. Jag satte mig på marken och lockade fram den. Det var det mest otroliga jag någonsin har gjort! Kan du tänka dig känslan att sitta ensam i en skog på en främmande planet och klappa ett djur som ingen annan sett! Det var definitivt höjdpunkten i mitt liv! Ingenting, absolut ingenting, kan toppa den känslan. Ja, tills befälhavaren kom på mig förstås. Jag har aldrig blivit så utskälld förut, och fick rumsarrest för resten av resan. Men det var värt det!

Añeđliká log åt minnena men hade också blivit så trött av allt pratande att hon knappt kunde hålla ögonen öppna.

– Skall vi inte gå och lägga oss nu? sade hon.

– Det låter som en bra idé, sade Chris med något ivrigt i rösten.

Añeđliká insåg vad Chris tänkte på med ”lägga oss”.

– Chris, jag gillar dig verkligen, och jag tänker sova över här - i din säng. Men du får vänta lite med sex, för jag känner mig inte redo än. Fast tro inte att jag är oskuld, långt därifrån. Jag haft flera nattliga äventyr även här på jorden.

– Det är inga problem, jag kan vänta. Jag vill bygga en långvarig relation till dig, så det finns gott om tid till både det ena och det andra.

Añeđliká sov gott den natten på hans arm. Chris hade klarat testet och hon kände att hon kanske äntligen hittat den sista pusselbiten i sitt liv.

~ ~ ~

De närmsta dagarna gick Añeđliká tillbaka till FN-skrapan med ovanligt spänstiga steg och ett leende på läpparna. Slutligen kom dagen hon längtat efter. Hon skulle träffa besättningen för ett avslutningsmöte. Efter mötet frågade befälhavaren

om hon var klar för att följa med, eftersom de skulle återvända till Knimbo om lite mindre än en vecka. Hon tvekade inte när hon svarade:

– *Nej, jag kommer inte att följa med. Jag stannar här på Jorden.*

Alla i besättningen tittade på henne som om hon var tokig. Stanna här?!?

– *Men du måste väl ändå längta efter att komma hem igen till din far? Din far är orsaken till att vi är här. Det är meningen att vi skall rädda dig.*

Añeđliká blev mörk i ansiktet.

– *Vad har min far med det här att göra?* svarade hon häftigt. *Han har väl inte brytt sig om ifall jag lever eller dör sedan jag flyttade hemifrån för snart sju år sedan! För honom är jag redan död, för han har förskjutit mig, och det passar mig bara bra!*

Stikkato tittade på hennes arga ansikte med misstro över hela ansiktet.

– *Hur tror du att du kom med på rymdskeppet från början? Det var han som drog en massa trådar för att du skulle få åka med. Och det är han som tvingade rymdstyrelsen att låta oss åka i den här riktningen för att leta efter dig. Du vet inte hur mycket han har jagat Draëk och hotat och stått i för att få den här räddningsexpeditionen i stånd! Han kommer att bli rasande om vi kommer hem utan dig, så gå hem och packa nu! Han längtar efter dig! Att du ska stanna här finns bara inte.*

Añeđliká blev helt chockad. Hon kanske hade tagit fel på sin far ändå. Hon började få dåligt samvete för vad hon gjort mot honom. Kanske det bästa var att åka hem ändå. Hon gick hem till Chris på kvällen för att ha någon att prata ut med. Det kändes plötsligt som om hela hennes värld gungade.

– Jag vet inte vad jag skall göra. Besättningen vill att jag skall åka hem. Min far också tydligen. Jag har bara inte förstått det. Han längtar efter mig, och har rivit upp himmel och jord för att jag skall bli hittad och kunna komma hem igen. Men jag vet inte vad jag vill. Jag vet inte ens vad som är mitt hem längre.

– Det kan jag berätta för dig, svarade Chris. Ditt hem är där ditt hjärta är, och jag är övertygad om att det är precis här, i New York.

– Där har du fel, Chris. New York är inte mitt hem, och kommer aldrig att bli det heller. Även om du är här, och trots att jag inte vill lämna dig.

Chris såg bestört ut. Skulle han redan bli dumpad? Han försökte låta bli, men tårarna kom ändå i hans ögon. Han försökte snabbt dölja dem med handen men hon hade redan sett dem. Precis då försvann all hennes tvekan om vad hon skulle göra.

– Menar du på fullaste allvar att du kommer att göra som de och din far vill och åka tillbaka till Knimbo? Jag som trodde att du var rebell och struntade i vad andra sade! Och jag trodde också att vi hade något djupare, du och jag.

Chris kunde inte låta bli att snyfta lite.

– Torka dina tårar, dumskalle! Jag pratar om Jacksonville. Det är där jag bor, inte här i NY. Jag kommer säkert att krossa min fars hjärta. Igen. Men du har rätt i att jag bara inte kan åka med dem tillbaka.

Chris suckade av lättnad.

– Så du stannar här på Jorden!

– Självklart! sade hon och kramade Chris hårt.

Añeđlikás tveksamhet hade försvunnit nu. Knimbo var inget alternativ, utan Jorden var hennes nya hem. Dagen efter sade hon farväl till Chris, men lovade att de skulle ses igen och åkte hem till Jacksonville. Hon började spela in en film till sin far som besättningen kunde ta med sig tillbaka. Det blev till sist flera filmer som hon klippte ihop och förde över på ett minneskort som hon hittat i räddnings-kapseln.

När det var dags för rymdskeppet att återvända så var hon tillbaka på Washingtons flygplats tillsammans med Obama och Ban Ki-Moon. Besättningen var övertygad om att hon var där för att följa med, så de hade redan förberett en hytt för henne. Men Añeđliká lämnade i stället över ett litet kuvert till Stikkato.

– *Kan du se till att min far Treïstán får detta så snart du kommer tillbaka till Knimbo?*

– Du kan inte mena allvar med att du inte följer med? Vad skall din far tro? Du måste ändå förklara varför, så att han kan förstå.

– Du lämnar bara över kuvertet oöppnat. Det förklarar allt. Jag vill inte berätta mera för er, det är för personligt.

– Det här är helt oacceptabelt! Hur tror du att jag skall kunna möta din Far och säga att jag inte fick med dig hem? Han kommer att smula sönder mig och mata mig till fåglarna! Nu går du ombord på rymdskeppet, och det omedelbart!

– Du tror mig säkert inte, men jag vill verkligen inte utsätta dig för det här. Men mitt beslut står fast. Jag stannar här. Jag beklagar verkligen. Ge honom brevet, det kommer att förklara allt.

Stikkato och Dreiko försökte få henne att ändra uppfattning. Diskussionen blev både högljudd och intensiv. Obama och Ban Ki-Moon stod som levande frågetecken och förstod inte vad som hände, bara att de verkade gräla med varandra. Slutligen fick Stikkato inse att Añeđliká inte gick att rubba, hon var fortfarande Rebell med stort R. Han sträckte fram sina händer med handflatorna nedåt för att visa sin respekt för henne, och gjorde detsamma med övriga i avskedskommittén. Sedan vände sig Dreiko till dem och tog till orda på stapplande engelska.

– Å min besättnings och min planets vägnar så tackar jag er för att vi fick besöka er. Vi känner att vi varit ytterst välkomna här och hoppas att våra planeter även i framtiden kan ha ett utbyte av varandra.

Ja, han hade fått hjälp av Añeđliká med översättningen. De gick in i rymdskeppet och stängde dörren. Obama tittade förvånat på henne.

– Jag trodde du skulle följa med?

– Samma trodde de, det var det diskussionen handlade om förut. Men det här är mitt hem numera.

Med flygledningens hjälp så kom rymdskeppet snabbt iväg. Obama och Ban Ki-Moon stod länge och tittade efter det tills det försvann ur synhåll. Ban Ki-Moon vände sig om för att fråga Añeđliká vad hon tänkte göra nu. Men hon var

redan borta. Hon var på väg in i stan för att träffa Chris. På något sätt måste hon lösa det här. Kanske hon var tvungen att flytta till New York i alla fall. Hon ringde på hans lägenhet och föll i hans armar så fort han öppnade dörren.

– Nu har de åkt, och jag är fortfarande kvar här, kvittrade hon.

Hon tittade sig runt och såg en massa flyttkartonger och resväskor.

– Säg inte att du skall ge dig iväg nu? Du får inte... Jag kan flytta hit om jag måste... Jag vill inte förlora dig... Jag...

– Jag vill inte förlora dig heller, svarade Chris och torkade en tår i hennes öga. Det är därför jag flyttar till Jacksonville till helgen. Jag har hittat en liten lägenhet där som jag kan slagga i tills du och jag bestämt för om vi skall flytta ihop eller inte. Mitt företag har en filial i Jacksonville, och jag skall börja där på måndag.

– Gör du det bara för mig?!?

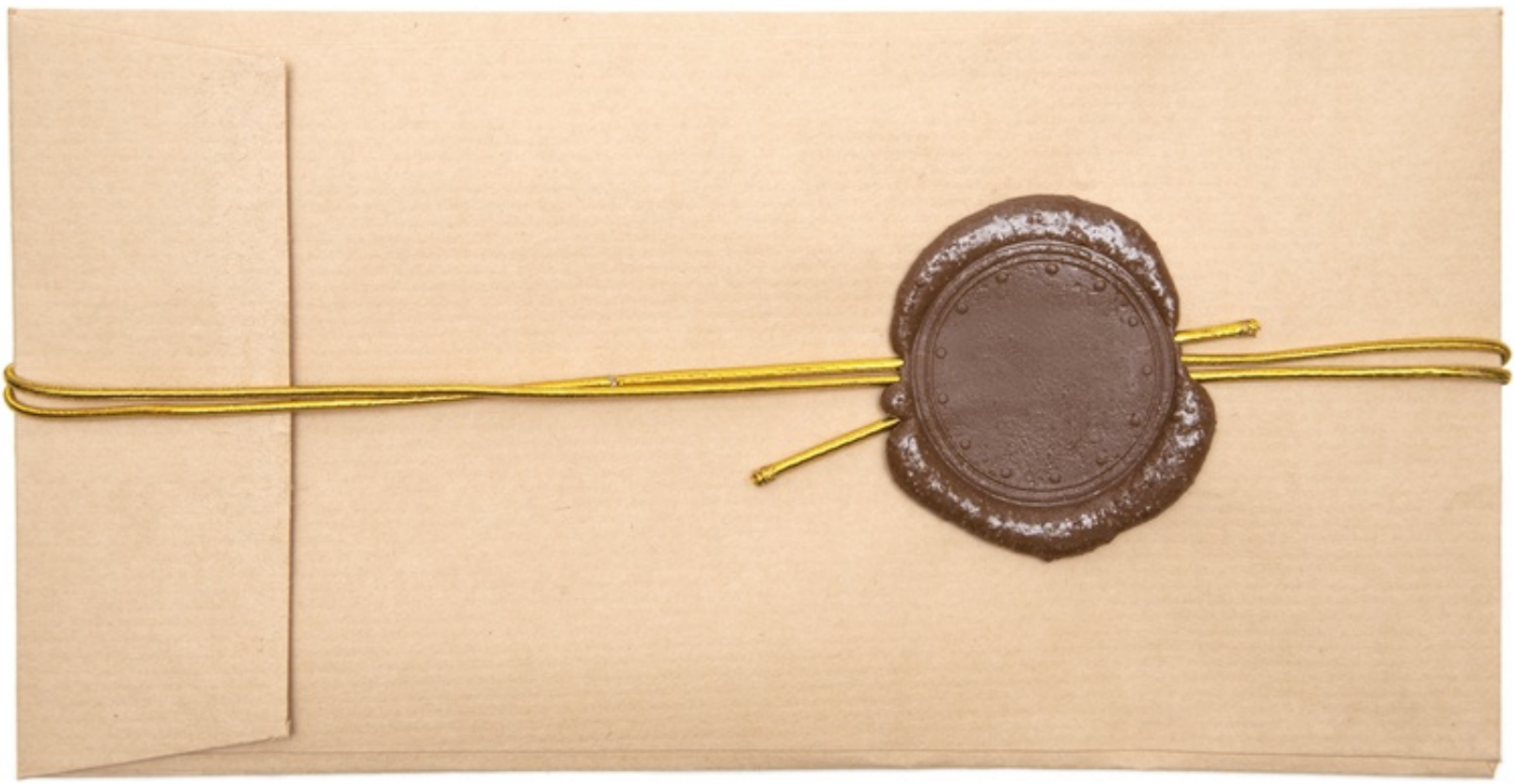
– Jag skulle flytta till Knimbo om jag var tvungen! Fast jag är jättetacksam att det inte behövs.

Han kysste henne länge och hon kunde inte släppa honom heller. Nu skulle allt bli bra. Hon hoppades bara att hennes far skulle förstå.

KAPITEL 15

Brevet hem

Kommunikatören ringde hemma hos Treïstán Croëlño. Han hoppade till och skyndade sig att svara.

– *Det här är Juno Fring från Rymdstyrelsen. Är det herr Croëlño?* frågade hon.

– *Ja det stämmer*, sade han ivrigt. *Har ni några nyheter rörande min dotter?*

– *Jag har blivit ombedd att bjuda in er till ett möte med kommendör Draëk Frensco och befälhavare Stikkato Gronk i morgon bitti klockan nio där ni skall få information om fröken Añeđliká. Så jag undrar om ni kan komma då?*

– *Hur är det men min dotter, då. Lever hon? Har hon kommit tillbaka? Är hon skadad? Varför är det inte hon som ringer?*

– *Beklagar, men jag är kommendör Draëks sekreterare. Jag har ingen information om er dotters välbefinnande. Men tydligen så skall ni få reda på det vid mötet i morgon.*

Treïstán skällde och bråkade men kom ingen vart med henne. Han fick helt enkelt vänta till morgondagen. På klockslaget nio klev han in på Draëks kontor utan att knacka. Han var för upprörd för att vara artig.

– *Välkommen hit, herr Croëlño. Varsågod och slå er ner.*

Treïstán var för otålig för att sitta ner.

– *Nå, är min dotter död eller vad?*

– *Hon lever. Slå er ner så skall ni få alla detaljer.*

Treïstán släppte ut en djup suck och satte sig ner och tittade intensivt på kommendören, som samlade sig innan han tog till orda. Det här var inte enkelt, han hade funderat hela natten på hur han skulle framföra det, men den intensiva blicken fick honom att tveka.

– *Er dotters rymdskepp har varit med om en fruktansvärd olycka*, började han till sist. *Den hamnade av okänd anledning i en meteoritsvärm och förintades.*

Treïstán flämtade till.

– *Hela besättningen har tydligen omkommit i olyckan förutom er dotter. Hon var tydligen företagsam nog att ta sig till en räddningskapsel i tid. Sedan lyckades hon genom att modifiera programvaran ombord på kapseln hitta en planet som var befolkad. Där lyckades hon landa och lever faktiskt ännu på planeten, som heter Jorden. Invånarna är intelligenta, inte alltför olika oss och har en ganska hög teknologisk nivå. De har även till-*

räcklig kunskap för rymdresor, dock har de ännu för svaga raketer för att kunna lämna sitt solsystem. Er dotter lever tillsammans med dem.

– *Hur vet ni allt detta? Har ni varit på denna planeten och är min dotter här redan? Var är min dotter just nu? Varför är hon inte med på det här mötet?*

Treïstán lät rätt upprörd och Draëk började svettas lite.

– *Befälhavare Stikkato har träffat henne. Han kan berätta allt.*

Treïstán spände sina intensiva gröna ögon i Stikkatos ögon.

– *Var är min dotter nu?*

Stikkato hade fruktat för detta ögonblick. Skulle han ens överleva detta möte? Han började förklara med darrande stämma.

– *Ja... jag har alltså träffat er dotter på planeten Jorden. Hon bor där och verkar klara sig utmärkt. Vi har talats vid i många, långa timmar. Vi utgick ifrån att hon skulle följa med hem, men...*

Han tvekade lite.

– *... hon meddelade sista dagen att hon ville stanna på Jorden.*

– *Men varför?*

– *Hon ville inte berätta det, det var för personligt sade hon.*

– *Men du sade just att du talade med henne i timmar. Något måste hon ha sagt!*

– *Nej, alltså. Hon fungerade som tolk mellan oss och myndigheterna på Jorden. Hon umgicks inte alls med oss. Hon ville heller inte bo på rymdskeppet. Hon bodde hela tiden någon annanstans, jag vet inte var. Däremot så gav hon detta till mig, och bad mig lämna över det till er.*

Stikkato sköt över det igenklistrade kuvertet.

– *Det här inte alls acceptabelt! Meningen var att ni skulle rädda henne! Ni skulle ta med henne hem igen! Är ni fullständigt inkompetenta idioter, eller vad?*

Treïstán var purpurröd i sitt annars gröna ansikte och skällde och skrek men fick inte reda på något mera, utan fick till slut lämna kontoret med tunga steg. ”Tänk att hon hatar mig så mycket att hon inte ens vill återvända hem till Knimbo”, tänkte han. Chauffören som körde honom hem vågade inte säga något, för hans ansikte var blekt och tomt. Väl hemma satte han sig i salongen och stirrade tomt in i väggen. ”Vad gjorde jag för fel? Jag ville henne bara mitt bästa, och nu vill hon inte ens veta av mig längre”. Hans ögon började bli fuktiga så han stoppade ner handen i fickan för att hämta en näsduk och kände kuvertet. Med darrande fingrar öppnade han det. Det innehöll inget brev, bara ett minneskort. Han stoppade in kortet i TVn och öppnade första filen som kallades för ”Se på denna först”. Fram på skärmen framträdde Añeđliká. Förutom det chockrosa håret, så var hon sig lik. ”Varför har hon rosa hår”, tänkte han. ”Det ser förfärligt ut”. Añeđliká tog till orda på videon:

– *Hej Far. När du tittar på detta så antar jag att du redan vet att jag lever och mår bra här på Jorden. Du har säkert också fått reda på att jag valde att stanna här. Jag vet inte om du vill veta av mig överhuvudtaget, men snälla titta i alla fall färdigt på den här filmen. Den är inte så lång, och jag vill bara försöka få dig att förstå varför jag inte kommer hem.*

Treïstán satte sig rakt upp och drog efter andan. Det här var första gången han hörde hennes röst sedan den där ödesdigra dagen för sju år sedan. Han lyssnade intensivt på vad hon sade.

– *Först av allt så vill jag att du skall veta att jag ända sedan jag kom hit till Jorden mått väldigt dåligt när jag minns vad vi sade till varandra sist vi träffades för sex och ett halvt år sedan. Jag är väldigt ledsen för vad jag sade, och det jag kallade dig. Om jag kunde ta tillbaka mina ord så skulle jag göra det. Men jag kan bara be dig att förlåta mig. Nu vill jag inte att du skall missförstå mig. Du har alltid varit bestämd om att jag skall berätta sanningen, så jag tänker inte ljuga för dig nu. Jag ångrar inte att jag lämnade huset för att pröva mina vingar, och jag anser fortfarande att du hade fel när du ville bestämma över min framtid. Men jag skulle inte sagt de ord jag sade till dig, och jag skulle inte bara lämnat dig utan att säga adjö. Jag hoppas att du kan finna förmågan i dig att förlåta mig för det.*

Treïstán fick till slut fram sin näsduk och torkade ett par tårar. Så här hade han aldrig hört henne prata förut! Hon lät så mogen!

– *Nu vill jag försöka få dig att förstå varför jag stannar här på Jorden. Jag lämnade ju huset för att pröva mina vingar och klarade mig faktiskt rätt bra på egen hand. Det var sällan jag fick gå hungrig. Men mina vingar flög mig från plats till plats utan att jag kunde hitta det jag sökte. Du har nog förstått att jag hade en oro i kroppen och sökte något annat. Men nu har jag äntligen landat på fast mark. Jag bor ordnat i en stor, flott etagelägenhet, går till jobbet varje dag och gör det som förväntas av mig och min chef är mycket nöjd med mig. Jag känner många betydelsefulla personer och utför officiella uppdrag för dem. Dessutom är jag en offentlig person och ett känt namn här. Titta här!*

Filmen visade i stället en webbläsare.

– *Det här är Google, en sorts global sökmotor här på Jorden där man kan söka efter information, ungefär som vi har på Knimbo. Jag skriver in mitt namn här och söker. Ja, du förstår nog inte vad som står här, men alla de tio översta träffarna handlar alltså om mig. Om jag klickar här så får jag fram bilder om det jag sökt. Titta, överallt finns det bilder på mig. Jag skulle vilja påstå att jag är en världskändis här i de flesta länderna fast mest här i USA som landet heter där jag bor.*

Añeđliká dök upp i filmen igen.

– *Även om du inte tror det så har jag faktiskt lyssnat på vad du försökt lära mig. Du har många gånger sagt att för att nå framgång så skall man hitta den egenskapen hos sig själv som gör en unik. Sedan, vare sig det är en positiv eller negativ egenskap, så skall man utnyttja den maximalt för att nå framgång. Inte sant? Alltså, här på Jorden är jag unik eftersom jag är den enda från en annan planet. Det har jag utnyttjat så mycket jag kunnat. Till exempel har det gett mig uppehållstillstånd, jag har pratat med presidenten i det här landet och han betraktar mig som en god vän idag. Det finns också många andra betydelsefulla personer som jag känner och har pratat med. Jag har varit med i TV och tidningar så många gånger att jag inte kan räkna dem, och jag har skaffat mitt arbete och min musikkarriär genom det.*

”Musikkarriär”, tänkte Treïstán. ”Vad pratar hon om?”

– Om jag skulle åka tillbaka till Knimbo så skulle jag bara bli en rikemansdotter, som ärvt allt hon har men inte åstadkommit något själv. Här på Jorden har det skrivits spaltkilometer om flickan som strandade på Jorden utan något annat än kläderna på kroppen och sina personliga förmågor och som idag är en superkändis med mera pengar på banken än de flesta. Det är därför jag stannar här på Jorden. Jag ÄR någon här, och jag trivs med det och vill inte driva runt längre. Ifall du fortfarande lyssnar, så ber jag dig att titta på resten av filmerna jag gjort åt dig också. Där försöker jag beskriva hur mitt liv här på Jorden ser ut. Jag antar att vi aldrig kommer att ses igen, men inte för att jag inte skulle vilja det, utan bara på grund av avståndet. Tack för allt du gjort för mig, far. Jag hoppas du förstår!

Treïstán satt länge tyst framför skärmen. Det var inte för att hon hatade honom som hon stannade! Han hade visst missuppfattat allting. Han klickade till slut fram resten av filmerna och tittade på dem. Han fick se hennes lyxlägenhet, hennes jobb och en av filmerna var en potpurri av olika TV-framträdanden hon gjort. Han fick också se flera officiella framträdanden hon gjort tillsammans med vad som verkade vara väldigt högt uppsatta personer.

Den sista filmen var flera timmar lång. Det var en konsert med ”Angelica”, där hon spelade för ett hav av människor! Han kunde inte med bästa vilja säga att han tyckte om musiken, men tittade ändå på hela konserten. Publiken var helt hysterisk och verkade avguda henne! Att hon var så populär hade han inte kunnat ana. Hjärtat började bulta som en hammare i hans bröst, men denna gång av ren och omaskerad stolthet över sin dotter.

På något sätt måste han bara ta sig till Jorden själv för att få träffa henne, krama henne och förklara hur stolt han var över henne. Men hur skulle han komma dit?

KAPITEL 16

Återföreningen

Kommendör Draëk hade det inte lätt. Treïstán Croëlño pressade honom att utrusta en ny expedition till Jorden där han själv kunde följa med. Rymdstyrelsen var inte nöjda med den information som förra expeditionen fått fram om Jorden, och ville få dit en ny expedition som förstod och talade språket. Dessutom ringde telefonerna konstant av alla nyhetsreportrar som ville veta allt om den nya planeten för att inte tala om alla regeringar och företagsledare som vill veta om det gick att bedriva handel med denna nya planet.

Han insåg att han måste skicka en ny expedition dit betydligt snabbare än planerat. Det fanns egentligen ingen besättning redo, men ett team hade i varje fall visat sig duktiga i lingvistiken så mot bättre vetande så skickade han iväg dem till Jorden för att samla mera information. Han såg det också som ett sätt att slippa ha Treïstán jagandes honom hela tiden, eftersom han följde med till Jorden. Det var första gången som en rymdexpedition hade en passagerare som inte var utbildad och som dessutom inte tillhörde besättningen.

Treïstán insåg att resan inte skulle bli enkel. Det var fyra månaders resa dit och lika lång resa hem. Han skulle vara borta nästan ett helt år, men var så angelägen att få träffa sin dotter så han var beredd att offra det. Hans närmaste man fick ta hand om hans affärer så länge. Det var många och långa dagar där han inte hade så mycket att göra på vägen till Jorden. Han hade ju inga uppgifter på rymdskeppet så han läste en hel del, och började lära sig engelska i brist på sysselsättning. Han grubblade också mycket på vad han skulle säga till sin dotter och gruvade sig för hur mötet skulle bli. Det var så många år, och så mycket ont blod mellan dem. Skulle de bara kunna lägga allt detta bakom sig och börja om? Skulle hon kunna förlåta honom för att han varit så tjurskallig?

Befälhavare Gimbo Ajenko var inte så förtjust i att Treïstán var med ombord. Han själv skulle ju vara den viktigaste personen på rymdexpeditionen, tyckte han. Han planerade för hur han skulle ta över initiativet när han kom till Jorden. De skulle få se att han verkligen var den viktigaste personen!

~ ~ ~

På Jorden så visste Añeđliká ingenting om vad som komma skulle. Hon umgicks mycket med Chris nu när han flyttat till Jacksonville. Det visade sig också att han blev ett av hennes största fans på konserterna hon höll. Han var alltid backstage och stöttade henne och pushade henne till ännu bättre framträdanden. Det hade nu gått nästan ett år sedan de träffades, och de tillbringade i stort sett all fritid tillsammans. Chris tyckte att hon skulle ställa upp på årets nyårskonsert, som hölls varje år med diverse artister och som direktsändes över nästan hela landet. Som vanligt hade hon svårt att säga nej till honom, så hon gjorde det.

Hon hade aldrig spelat i direktsändning förut, så det kändes lite pirrigt när hon stod bakom scenen och väntade på sin tur. Chris såg rätt hemlighetsfull ut, och ville inte säga varför. Hon undrade varför han inte ville säga vad det var och blev lite orolig när han vägrade. Han skulle väl inte dumpa henne? Men när hon väl stod på scenen och öste på så blev hon lugn igen av den invanda miljön och glömde bort hans hemlighetsmakeri och alla kameror.

Mellan två låtar så gick plötsligt Chris upp på scenen. Det hade han aldrig gjort förut, och han hade en mikrofon i handen också. Vad handlade det här om?

– Kära Añeđliká. Jag ber om ursäkt att jag avbryter din konsert så här, men det är något jag skulle vilja säga dig.

Hennes blick flackade mellan Chris och kamerorna. Vad höll han på med?!? Hon började säga något men avbröts.

– Nej, säg ingenting än. Jag måste få framföra det här nu, annars vågar jag aldrig. Jag har alltså känt dig i nio månader, fem dagar och 10 timmar nu, men det känns som en livstid. Du är sannerligen en unik person. Och då tänker jag inte på att du är en rockstjärna. Inte heller att du kommer från en annan planet. Eller att du råkar vara grön med rosa hår. Jag älskar allt det där men tänker bara på dig som en människa som är så varm och givmild och som trots att är du är rebell egentligen aldrig gjort någon illa. När du kom hit hade du ingenting, och nu har du allt. Trots det är du inte det minska skrytsam, även fast du har massor att skryta om. Du är sannerligen en underbar person, och jag har aldrig känt så här för någon annan person förut. Så Añeđliká...

Han gick ner på knä framför henne och tog fram en ask ur fickan. Hon flämtade till.

– Añeđliká, jag vill inte leva utan dig. Vill du göra mig till den lyckligaste mannen på båda våra planeter och gifta dig med mig?

Han höll fram en ring mot henne. Det gick ett sus genom publiken, och miljoner ögon tittade på henne. Under några sekunder var hon helt mållös. Det hände minsann inte ofta! Med tårar i ögonen sade hon:

– Ställ dig upp din dumskalle! Det är klart att jag vill!

Hon kramade och kysste honom och brydde sig inte om ifall hela världen tittade. Det här var den lyckligaste stunden i hennes liv! Publiken visslade och jublade så hon trodde taket skulle flyga iväg som en champagnekork. Då insåg hon att hon stod på en scen i direktsändning och att showen måste gå vidare.

– Herregud, vilken chock, sade hon matt. Var är jag egentligen, vilken låt är nästa på listan? Strunt i det förresten, jag vill köra denna i stället.

Hon spelade introt till låten ”Jag är så kär idag” och tittade hela tiden på Chris medan hon sjöng den. Han log och gick diskret av scenen. Efter låten så lyckades Añeđliká ändå samla sig tillräckligt för att avsluta konserten. Efteråt försvann hon direkt tillsammans med sin nyblivna fästman eftersom Chris hade bokat ett bord på en nattöppen restaurang. Så klockan två på natten de satt och åt supé och hade bara ögon för varandra.

– Jag kan inte tro att du gjorde det där. Du är helt galen, Chris! Jag älskar galet!

– Jag vet det, Añeđliká. Det är bara ännu ett skäl till varför jag älskar dig.

~ ~ ~

Nu följde flera månader där de planerade för bröllopet. Så också denna kvällen hemma i hennes lägenhet. Christoffer läste upp vilka han ville bjuda på bröllopet, och frågade vilka som hon ville bjuda, bara för att kolla att ingen var bortglömd. Han såg att hon fick något sorgset över sig.

– Vad är det älskling? Du ser så ledsen ut?

– Nej, det är ingenting. Det enda jag egentligen vill på mitt bröllop det är att min far skall leda mig ner för gången. Annars spelar det mesta inte så stor roll. Jag har inte så många riktiga vänner, vare sig här eller på Knimbo. Det sorgliga är bara att han inte är här, och att jag nog aldrig ens får träffa honom igen så jag kan presentera er för varandra.

Hon suckade djupt, men skakade sedan på sig. Det fanns ju ingenting vare sig hon eller Chris kunde göra åt det, så varför ens bry sig? Det gjorde bara henne och Chris ledsna. Hon hoppade till när det plötsligt ringde på snabbtelefonen. Det var husets concierge som meddelade att en besökare var på väg upp i hissen.

”Vem kan det vara så här sent, och varför släppte han bara in besökaren?”, tänkte hon och gick bort mot hissen. Hon höll på att svimma när hon såg vem som kom ut ur den och skrek till av förvåning. Hon kastade sig i besökarens armar och kramade honom medan tårarna gjorde hennes ögon grumliga. Chris kom till hallen och fick se sin fästmö i en främmande mans armar, gråtandes. Först kände han en sting av svartsjuka, särskilt som mannen hade antenner och samma hudfärg som hon. Vem var detta?

– Chris, Chris, kom hit! Det här är Treïstán Croëlño, min far! Jag vet inte hur han kommit hit, men det är han. Det är faktiskt han! Vi måste byta datum på vårt bröllop!

– *Far, det här är Christoffer Donson*, presenterade hon på knimbonska. *Han är min fästman och vi skall gifta oss med varandra.*

Chris sträckte fram sin hand men ändrade sig och gav besökaren båda sina händer med handflatorna uppåt enligt knimbonsk sed. Treïstán tog hans händer och hälsade tillbaka.

– Det är väldigt trevligt att få träffa er, herr Donson. Jag visste inte att min dotter skulle... ja... knyta sig.

Chris och Añeđliká tittade på varandra. Han pratade ju engelska!

– Gifta mig, far. Det heter gifta sig.

– Jag är imponerad över att ni pratar engelska, sir, sade Chris.

– Man kan lära sig mycket på fyra månader i tomma rymden, log han.

De gick in och satte sig i soffan. Treïstán tittade sig runt i lägenheten och blev imponerad av vad han såg. Den såg ännu större och lyxigare ut än på filmen. Chris skruvade på sig lite och hade något han ville säga, men tvekade hur han skulle framföra det. Han ville ju inte att någon skulle bli sårad.

– Añeđliká, kan du hjälpa mig att översätta om det behövs?

Hon nickade och han vände sig till Treïstán och såg honom rakt i ögonen.

– Sir, jag har en sak jag skulle vilja fråga er om. Jag skulle bli väldigt glad om jag kunde få er tillåtelse att gifta mig med er dotter. Jag har inte kunnat fråga er förut och hon har redan sagt ja, men ert svar är också viktigt för mig.

Treïstán såg lite förvånad ut. Men samtidigt kändes det otroligt skönt att få frågan. Han besvarade blicken från Chris med en ny respekt.

– Jag känner inte er, så jag kan inte svara på ifall ni är ett bra... man för min dotter. Men bara att ni ställer frågan visar att ni är värdig henne, och jag har fullt förtroende för att min dotter väljer rätt. Så ni har min tillåtelse utan reservationer.

Añeđliká kramade först sin far, sedan Chris och sen kramades de alla tre. Treïstán kände sig lättad. Det här gick bättre än han hade kunnat drömma om. Añeđliká bad honom till och med att föra fram henne till bröllopet, och naturligtvis svarade han ja, men sade att han bara skulle stanna cirka en månad. Chris kände sig lite överflödig, och sade att han skulle gå hem eftersom de två hade så mycket att ta igen. Treïstán blev lite förvånad, för han trodde att de bodde ihop. Chris växte ytterligare i hans ögon.

– Jag ringer runt till prästen, restaurangen och mina vänner och försöker hitta en ny tid för bröllopet inom en månad, sade Chris. Vi hörs i morgon!

De kysstes, och Chris sade farväl till Treïstán och åkte hem. Añeđliká och Treïstán satt och pratade långt in på sena natten. De rensade verkligen luften mellan varandra. Han förklarade hur han hade kommit dit, och hur glad han hade blivit för breven och filmerna hon skickade. Han förklarade att han också ångrade vad han sagt, även om han fortfarande ansåg sig haft rätt i sak. Men framför allt att han ångrade att han aldrig besvarat hennes brev.

– *Jag var envis och tjurskallig för jag ville att du själv skulle komma krypandes tillbaka på dina bara knän och medge att jag hade rätt. Det är det värsta jag har gjort i mitt liv, och det var därför jag kände att jag måste komma hit själv. Att bara skicka ett svarsbrev hade inte räckt på långa vägar. Jag hoppas bara du kan förlåta mig för allt dumt jag gjort.*

– *Det har jag redan gjort. Du trodde du hade rätt, jag trodde jag hade rätt och ingen av oss kommer att ändra sig. Men det är historia nu, och jag fattar mina beslut på var jag står just nu, inte på vad jag har gjort i det förflutna, vare sig jag det var rätt eller fel.*

– *Det är ju just det jag alltid sagt också! Så du lyssnade ändå på vad jag lärt! Du skall veta att trots att jag än idag inte tycker att det var rätt av dig att lämna huset då, så anser jag att ditt beslut att stanna på Jorden var helt korrekt baserat på situationen när du fattade beslutet.*

Hon kramade honom igen och berättade sedan mera om sitt liv på Jorden, om sin första tid med Fiona och Frank och första tiden i Jacksonville. Hon märkte att han knappt kunde hålla ögonen öppna, så hon bäddade åt honom på soffan. Treïstán förklarade att han inte tänkt bo hos henne men att han inte heller ville bo på rymdskeppet med de andra, eftersom han inte tyckte om besättningsmedlemmarna så mycket.

– *När landade ni förresten? Idag? Undrar varför de inte meddelat sin ankomst till Förenta Nationerna.*

– *Är du säker på att de inte gjort det?*

– *Helt säker. Men sak samma, jag bryr mig inte. Förresten, du kan sova på soffan här i natt, så kan jag hjälpa dig att hitta ett hotell i morgon. Jag kan betala det, för du lär väl inte ha några US dollar med dig.*

– *Jag har med mig guld hit, så jag kan betala för hotell och annat själv,* sade han. *Du behöver bara hjälpa mig att sälja mitt guld.*

Sagt och gjort, dagen efter följde Añeđliká med honom till ett av de finare hotellen i Jacksonville och fick honom installerad. Sedan tog hon med honom ut på stan och hjälpte honom att sälja sitt guld och bland annat köpa en mobiltelefon så att de kunde hålla kontakten. Hon visade också klädaffärer så att han kunde skaffa sig kläder som passade in på Jorden.

~ ~ ~

Så gick dagarna och och Añeđliká visade sin far runt i staden samtidigt som hon och Chris fortsatte planera för bröllopet. Samtidigt höll befälhavare Gimbo på att bearbeta presidentens sekreterare för att få träffa presidenten. Det gick rätt så trögt, eftersom Obama ansåg att de hellre borde söka kontakt med FN. Men till slut gav Obama med sig och bokade ett möte. Treïstán var på museet MOSH till-

sammans med Añeđliká när hans telefon ringde. Det var Gimbo som ville ha med honom på besöket med presidenten i Vita Huset. Treïstán var inte så road av det, men accepterade ändå. Strax därefter ringde Añeđlikás telefon.

– Hallå, ja vad vill du? Ah, måste jag det? Jamen jag vill inte, måste jag? Ja, ja då, jag kommer väl med, då! Du ska alltid vara så tjatig!

– *Vem var det?*

– *Asch det var Barack som ville att jag skulle komma på ett möte i Washington. Jag känner inte riktigt för det, men han är rätt envis av sig.*

– *Vem då?*

– *Barack Obama, presidenten.*

– *Va! Presidenten ringer till dig? Och du svarar så där respektlöst?*

Treïstán tittade på henne med misstro i hela ansiktet. Hade hon ingen respekt för överheten! På något egendomligt sätt gjorde det honom stolt samtidigt. Han frågade henne om hon kunde hjälpa honom att hitta till Vita Huset och så blev det. Dagen innan mötet tog de tåget upp till Washington och Añeđliká fixade ett rum på ett lyxhotell. Till Treïstáns förvåning så verkade hon välkänd på hotellet, eftersom de tilltalade henne med namn och frågade om hon ville ha sitt vanliga rum redan innan hon presenterat sig.

Dagen efter åkte de sedan till Vita Huset. Vid receptionen stod redan Gimbo och hans diplomat Frenso Krumbo och väntade. Gimbo blev inte glad när han fick syn på Añeđliká och visade det tydligt när han tittade på hennes rosa hår och informella klädsel. Gimbo sade till henne med en från röst:

– *Jag hoppas att du inte tror att du också är inbjuden till det här mötet!*

Añeđliká blev mörk i ansiktet och Treïstán skyndade sig att svara för att inte situationen skulle bli alltför pinsam.

– *Min dotter har bara hjälpt mig att hitta hit, eftersom jag ju inte hittar så bra särskilt här i Washington.*

– *Jag ville bara tydliggöra att min inbjudan endast gällde er, herr Croëlño.*

– *Det passar mig bra, jag hade ändå inte accepterat någon inbjudan från dig*, sade Añeđliká med vass röst.

Till Treïstán stora lättnad kom det nu en vakt ut från en dörr som hade metalldetektor och spärrar och gick fram till dem och tilltalade dem. Han skulle visa dem vägen till konferensrummet där de skulle träffa presidenten. Gimbo tackade och började gå mot dörren när vakten hejdade honom.

– Jag ber om ursäkt, men det är en begränsad area med högsta säkerhetsklass. Presidenten kommer att ta emot er i konferensavdelningen. Det här vägen tack.

Añeđliká sade hej då till sin far och tog upp en identitetsbricka som hon hakade fast på blusen. Sedan gick hon rakt fram till dörren, drog ett kort, satte handen på en fingeravtrycksmaskin och gick in medan hon glatt hejade på vakten. Gimbo frös fast i golvet. Han trodde inte sina ögon! Hur kunde den slampan bara gå in där inte han tilläts gå in? Det var inte förrän Frenso klappade honom på axeln som han vaknade till och följde med vakten och de andra till konferensavdelningen.

Vakten instruerade dem hur de skulle hälsa på en President. Gimbo hade svårt att möta Treïstáns blick. Han han nästan glömt bort att det var hans dotter han hade nervärderat nyss. Sedan kom en annan säkerhetsvakt in i rummet och tog till orda men högtidlig röst.

– Mina herrar, Förenta Staternas President!

Barack Obama kom in genom dörren och vid hans högra sida gick Añeđliká. Gimbo fick svårt att andas. Vad gjorde hon här? Det här var hans möte, hans triumf! Vem var hon att utmana det? Obama gick fram till dem och hälsade.

– Jag önskar er välkomna till detta möte. Mitt namn är Barack Obama och jag är president över Förenta Staterna. Det här är fröken Añeđliká Croëlño, min personliga vän och min rådgivare i alla interplanetära frågor. Varsågod och sitt ner!

Gimbo fick allt svårare att andas. ”Personliga vän”? Och ”rådgivare”? Alla hans intentioner med mötet var på väg att raseras, det här skulle ju vara höjd-

punkten i *hans* liv, och nu satt *hon* där. Han fick anstränga sig ordentligt för att samla sig och framföra sitt ärende, nämligen att få reda på vilka naturtillgångar på Jorden som var möjligt att handla. Obama förklarade att han inte var rätt person att diskutera sådant, och hänvisade till handelskammaren.

– Vad anser du, Añeđliká? frågade Obama.

– Jag instämmer delvis i det. Men i enlighet med Intergalaktiska Lagen så borde framför allt Förenta Nationerna informeras, det kan ju finnas andra länder på planeten som vill bedriva handel med Knimbo.

– Det har du rätt i, Añeđliká, svarade Obama. FN borde vara korrekt kanal.

Gimbo blängde länge på henne men rubbade henne inte en millimeter. Hon satt bara där med ett milt leende. Sedan avslutades mötet ganska snabbt och delegationen från Knimbo lämnade Vita Huset direkt förutom Treïstán som sade att han skulle vänta på sin dotter. Gimbo kokade av ilska över det misslyckade mötet. Han återvände till rymdskeppet och började planera för återfärd, för att slippa ytterligare förnedring. Han insåg dock att om inte Treïstán gick med på en tidigare hemfärd så blev det omöjligt. Och att komma hem utan honom vågade han inte ens tänka på.

Treïstán hade fått en ännu större respekt för sin dotter, men Añeđliká kunde bara tänka på sitt bröllop. Fast hon ringde ändå till Generalsekreteraren för FN på vägen hem och informerade honom om vad Gimbo hade gjort. Generalsekreteraren kallade till ett möte med generalförsamlingen. Dagens möte skulle visa sig vara en vårbris för Gimbo i jämförelse med vad som skulle komma.

☆ ☆ ☆

KAPITEL 17

Bröllop

Medan den diplomatiska temperaturen steg i FN-huset så höll Chris på att få till alla bröllopsförberedelserna, men det gick trögt att hitta en lämplig tid så snart. Plötsligt kom han på en idé och sade till Añeđliká.

– Älskling, angående vårt bröllop. Du skall ju spela några låtar på välgörenhetsgalan på lördag om två veckor, inte sant? Jag kom på att vi skulle kunna gifta oss som en del av den. Vad säger du om den idén?

– Du måste vara spritt språngandes galen! Menar du att vi skall gifta oss medan hela USA tittar på? Blotta tanken är helt galen! Fast jag älskar galet, ju. Tror du verkligen att de kommer att gå med på det?

– Jag ringde några samtal igår bara för att kolla, och de verkade inte helt främmande för tanken. Allt som kan locka mer folk att titta genererar mera pengar till välgörenhet, sade arrangören.

Sagt och gjort, Chris ordnade allt det praktiska och Añeđliká ringde till Fiona, Frank och Laura för att försäkra sig om att de kunde komma, liksom Maria och Jennifer. Hon berättade också för sin far om planerna, och han fick något fundersamt över ansiktet när hon berättade att galan handlade om välgörenhet. Han började smida sina egna planer...

Dagen för galan var Añeđliká uppe tidigt. Hon började bli nervös och funderade på om det här att gifta sig framför TV-kamerorna verkligen var en så bra idé. När kvällen kom och hon stod i sin vita brudklänning så kändes det om möjligt ännu mera nervöst. Treïstán hade köpt en ny kostym dagen till ära och såg ut som en distingerad affärsman av jordiskt snitt. Fiona, Frank och Maria satt på första raden och Laura var Añeđlikás brudtärna medan Jennifer var brudnäbb. Konferencieren kom in på scenen för att inleda galan.

– Mina damer och herrar, välkomna till denna galan som vi håller för att samla in pengar för världens barn. Vi skall alldeles strax börja själva galan, men innan dess så har vi alla blivit bjudna på bröllop här och nu. Det är Angelica som skall gifta sig här, idag. Hennes fästman Chris friade till henne på scenen, så det är inte mer än passande att de också gifter sig på scenen.

Bröllopsmusiken började spela, och Chris kom upp på scenen tillsammans med prästen och sin best man. Añeđlikás knän kändes alldeles mjuka. ”Skärpning nu, tjejen”, tänkte hon, ”du har stått på scenen många gånger förut”. Hon tittade på Treïstán som log brett mot henne. De gick ner för gången som arrangören skapat längs med scenen. Laura följde med följd av Jennifer som var den enda brudnäbben. Treïstán var stoltare än någonsin förut när han gick gången fram med sin dotter. Ceremonin var precis så högtidlig som Añeđliká ville, hon och Chris lyste

ikapp av lycka när de slutligen lämnade scenen till en knimbonsk bröllopsmarsch som ett äkta par.

Galan satte igång på riktigt medan Añeđliká bytte kläder och gjorde sig klar för sitt framträdande. Hon skulle ju fortfarande sjunga på den här galan. Enligt programmet så gick hon upp på scenen som den sista artisten för kvällen. Publiken blev helt extatisk när hon kom in på scenen som nygift och började ösa på. Fast hon körde inte de allra mest rockiga låtarna utan höll igen lite och sjöng en låt om barnfattigdom och en annan om att alla borde behandlas lika. Sedan tog hon till orda.

– Det känns otroligt att vara gift nu! Tänk att jag har allt jag någonsin önskat om, och allt det har jag hittat här på Jorden. Samtidigt finns det barn här på Jorden som går och lägger sig med värkande mage, och det enda de drömmer är att ”kanske kan jag äta mig mätt i morgon” eller ”är det i morgon jag skall svälta ihjäl”. Det finns säkert de av er som tycker att jag inte har rätt att prata om detta eftersom jag har så mycket pengar själv. Men jag vet faktiskt exakt hur dessa stackars barn känner. När jag först kom hit till Jorden så var jag hungrig varje dag och visste inte om jag skulle leva eller dö. Men jag fick hjälp när det var som mest mörkt.

Añeđliká pekade mot Fiona och Frank.

– Mina räddande änglar sitter precis där. Utan er så hade jag inte levt idag. Men var är då de som skall rädda barnen som svälter idag? Jo, jag tittar på er här i detta rum! Jag tittar på dig rakt genom TV-rutan! Det är du som kan rädda livet på dessa barn genom att skänka en slant till galan! Jag vet att de barn som får din gåva kommer att bli lyckliga, men det är ingenting emot hur lycklig du kommer att bli själv av att veta att ett barn mindre kommer att svälta ihjäl tack vare dig!

Hon pekade rakt in i TV-kameran och publiken hade helt tystnat, rörda till tårar av hennes ord.

– Jag blev erbjuden betalning för att stå här och sjunga i kväll. Men jag vägrar att ta emot några pengar för att uppträda här idag, och detsamma gäller de flesta som uppträtt här idag. I stället lovade jag att bidra med 10 procent av det som samlats fram till nu. Det blir...

Hon vände sig om och tittade på monitorn som räknade de totala gåvorna som inkommit. Siffrorna hade börjat öka betydligt snabbare sedan hon inlett sitt tal.

– Nio miljoner sexhundra tusen än så länge. Oj, det har blivit dubbelt så mycket som för bara en kvart sedan!

Hon tog fram ett checkhäfte ur fickan och vinkade åt en av dem som höll insamlingsbössorna. Sedan skrev hon något på checken och lämnade över den. Insamlaren tittade på checken och flämtade till.

– Checken är på en miljon! skrek han in i mikrofonen!

Det gick ett sus genom publiken följd av en brakande applåd.

– Jag uppmanar alla som liksom jag har mera pengar än ni behöver att ge av ert överflöd också. Vad skall ni ha alla era pengar till när...

Hon avbröt sig när hon såg att hennes far hade tagit sig upp på scenen.

– Vad gör du här, Far, frågade hon?

Treïstán vände sig mot publiken, tog en mikrofon i handen och tog till orda.

– Jag antar att i stort sett ingen av er vet vem jag är, mer än att jag är stolt far till Añeđliká här. Men på min hemplanet är jag en av de affärsmän som hon just talat om. Jag tjänar mera pengar än jag behöver. Därför har jag på planeten Knimbo startat 10-procentklubben. Det är en klubb av rika män som lovat att varje år ge minst 10% av sitt överskott till välgörenhet, och jag är en av dem.

Publiken brast ut i en spontan applåd.

– Jag vill uppmana alla rika affärsmän här på Jorden att göra samma sak! Har ni ett överskott, så ge 10% av det till välgörenhet varje år! Själv tog jag med mig en del av min förmögenhet hit till Jorden i form av guld, och jag har växlat det till era dollar. Jag lär inte behöva allt under min återstående tid här, så låt mig ge en mindre summa till dig.

Han pekade på mannen med insamlingsbössan och lämnade över en bunt med sedlar när han kom fram. Mannen gjorde ett snabbt överslag och utropade:

– Det är över $ 10 000 här!

– Om jag hade haft $100 000 kvar så hade jag gett det, men det här får räcka.

Añeđliká kramade om sin far och publiken applåderade varmt. Hon hade inte haft en aning om detta och var uppriktigt överraskad. Hon tog upp sin gitarr igen och slog igång nästa låt. Det blev en uppmaning att stötta världens barn och för varje vers kom fler och fler av artisterna in på scenen. Till slut så stod över femtio personer på scenen och sjöng sången tillsammans. Det var verkligen en värdig avslutning på denna magiska kväll, som hade dragit in mera pengar till välgörenhet än alla tidigare galor. Arrangören var övertygad om att Añeđliká och hennes far var den viktigaste orsaken till detta. Treïstán var också helt förundrad eftersom hon först nu insett hur populär hans dotter faktiskt var som artist. Hon hade hållit publiken helt i sin hand både när hon spelade och när hon talade. Vilka ovationer hon hade dragit ner! Det var inte ens i närheten av övriga artister som uppträtt under kvällen, artister som säkert också var populära.

Efteråt blev det en bröllopsmiddag med de allra närmsta vännerna trots att det blivit så sent. Añeđliká fick nu chansen att krama Fiona och Frank och de kände sig nästan lika stolta som om det varit deras egen dotter som gift sig. Añeđliká puttade Laura i sidan och sade:

– Nu är det din tur att gifta dig!

Vare sig hon eller Treïstán skänkte en tanke på Gimbo. Detsamma kunde inte sägas om generalförsamlingen i FN, som var på väg att ruska om Gimbos värld.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 18

Diplomatisk kris

De närmaste dagarna var Añeđliká märkligt mycket upptagen. Hon stängde in sig i sitt rum och pratade i telefon många timmar i sträck och höll på med sin dator. Hennes far antog att hon var tvingad att ta igen all förlorad arbetstid på sitt jobb.

Befälhavare Gimbo hade ingen aning om välgörenhetsgalan, han brydde sig inte heller. Lite mindre än en vecka efter galan så fick han ett brev som såg officiellt ut. När han öppnade det och såg att det var en officiell inbjudan till ett möte i

New York med Förenta Nationernas Generalförsamling så blev han riktigt glad. Äntligen så började de inse hur pass viktig han var och bjöd in honom i stället för att han fick tjata sig till möten. Han reflekterade inte över formuleringen i brevet att hans närvaro ”begärdes” så det var inte en frivillig inbjudan. Samma dag fick Treïstán ett liknande brev där han ombads att komma på mötet i New York med formuleringen ”önskvärd närvaro”. Återigen bad han sin dotter om hjälp att hitta dit, så i vanlig ordning åkte de tåg kvällen innan och Añeđliká fixade hotell.

Gimbo och Frenso var tidiga till mötet, men inte tillräckligt tidiga eftersom Treïstán och Añeđliká redan var där och väntade. Denna gång tappade Gimbo besinningen helt, och Treïstán valde att inte gå emellan denna gång.

– *Vad gör du här? Du ska inte tro du är något för att din far är en höjdare.*

– *Jag TROR inte jag är något här, jag VET det. Men du tror att du blir någon för att du bjuder min far till ett möte med Presidenten, men i själva verket är du bara patetisk.*

– *Den enda som är patetisk är du med ditt rosa hår.*

– *Så det är det som det handlar om, du är avundsjuk för att jag har snyggare hår?*

Nu kunde Treïstán inte låta bli att le. Hans dotter klarade uppenbarligen av att svara för sig själv, och utan att förlora humöret. "Avundsjuk" - ha ha. Han studerade Gimbos ansikte som gått från grönt till rött.

– *Du tror väl ändå inte jag vill se lika billig ut så du!* fräste han tillbaka.

– *Billig? Den här frisyren kostade mig $ 1000 på Guillermo's nere i Jacksonville. Du kan få hans telefonnummer. Du skulle se sååå gullig ut med ljusblått hår!*

Gimbo ansikte var verkligen en syn för gudar nu, det hade övergått till mera blåaktig färg. Innan Gimbo hann komma på något att svara så kom generalsekreteraren fram till dem.

– Välkomna hit, sade han. Det är jag som är Generalsekreteraren och bett er komma hit. Jag hoppas att ni har möjlighet att vänta här ute en liten stund till medan vi förbereder mötet. Det blir nog högst femton minuter.

Gimbo samlade sig och smilade upp sig.

– Det är inga problem, sir.

– Tack så mycket. Kommer du Añeđliká?

Gimbo tittade långt efter dem när Añeđliká följde med generalsekreteraren, som om det var det mest naturliga i världen. Hon gjorde det igen, lade sig i hans möten! Även Treïstán blev förvånad över att hans dotter verkade känna den högsta personen på denna planeten. Efter tjugo minuter kom en tjänsteman ut och bad dem komma in i konferensrummet. Vid ett antal bord satt en tiotal män i kostym plus Añeđliká, som satt vid generalsekreterarens högra sida. De tre från Knimbo satte sig ner på de tre lediga stolarna och fick hjälp att sätta på det headset som låg framför dem på bordet. Generalsekreteraren tog först till orda.

– Jag vill tacka er alla för att ni kommit hit. Först föreslår jag att vi presenterar oss. Jag heter alltså Ban Ki-Moon, generalsekreterare för Förenta Nationerna. Ni kanske kan presentera er grupp?

– Tack för att ni tog emot oss, svarade Gimbo. Mitt namn är alltså Gimbo Ajenko och jag är begälhavare för denna ryndexpadition.

Han kände sig stolt för att han trodde att han redde ut de svåra orden..

– Det här är Frenso Krumbo, komminkationsanvarig och deta är Treïstán Croëlño, en ööh, en viktig person på Knimbo.

Sedan gick Ban Ki-Moon varvet runt bordet och presenterade de närvarande. Det var representanter från diverse viktiga medlemsländer som hade velat vara med på detta möte. Han avslutade med den enda kvinnan i rummet.

– Slutligen är det här fröken Añeđliká Croëlño, som är Förenta Nationernas Officiella Talesperson i Interplanetära Frågor. Så, varsågod fröken Añeđliká.

– Tack herr Generalsekreterare, svarade hon.

Ingen av de tre från Knimbo trodde sina öron, inklusive Treïstán. Var hon ”officiell talesperson”?!? Det måste bara vara någon sorts sjukt skämt! Men ingen såg road ut, utan alla tittade allvarligt på henne.

– Först så vill jag korrigera en liten personlig detalj. Jag heter fru Donson sedan några dagar. Nåväl. Detta är Generalförsamlingens gemensamma uttalande.

Hon tittade ner på pappret framför sig och började läsa. Till knimbonernas förvåning så pratade hon deras språk.

– *Enligt vår information så har nuvarande rymdexpedition från planeten Knimbo befunnit sig på denna planet i nästan en månad. Ingen har såvitt känt gjort något försök att kontakta Förenta Nationerna eller dess talesperson under denna tid. Detta är naturligtvis ett direkt brott mot Intergalaktiska Lagen[1], paragraf 4. Inte heller har lokala lagar följts rörande rörelser i luftrummet, detta i strid med §5 samt §10 då luftsäkerheten sattes ur spel under landning. Även §7 och §8 har brutits eftersom diskussioner om handel med enskild land inleddes utan att §9 varit giltig.*

Treïstáns häpnad över sin dotters förmåga att prata högtravande och formellt övertrumfades bara av hur imponerad han var över hennes förmåga att simultanöversätta. För när han sneglade på pappret som hon läste från var det på engelska. Alla FN-representanter följde noga med i pappret genom att hon gjorde pauser efter varje stycke. Han tittade på Gimbo och fick en chock. Hans ansikte var vare sig grönt, rött eller blått längre utan kritvitt. Treïstán började allvarligt bli rädd att han skulle få en hjärtattack och trilla av stolen. Añeđliká fortsatte att fyra av anklagelser mot Gimbo under åtskilliga minuter medan FN-representanterna nickade och mumlade medgivande. Det var uppenbart att hon haft en aktiv del i framtagandet av dokumentet, med tanke på alla hänvisningar till Intergalaktiska Lagen[1].

När Añeđliká slutligen slutade sitt framförande så blev det så tyst i lokalen att ventilationens brus lät som en orkan. Gimbo hade uppenbara svårigheter att få ner luft i lungorna. Han kände det som om han fått en knytnäve i magen av varje ord som sagts. Under en hel minut som kändes som en timme satt han och försökte få fram några ord men det blev bara några kraxande läten. Slutligen var det Treïstán som tog till orda. Mest för att han ansåg att hela planeten Knimbo låg under attack och han ville försvara sin hemplanet, men också för att han nästan kände en rädsla för sin egen dotter. Hon hade blivit riktigt skrämmande seriös i sin framtoning och kritik!

– Först och främst vill jag framföra att jag inte har någon formell diplomatisk roll här på Jorden, men jag ser mig ändå som en representant för planeten Knimbo som varande en av dess invånare.

Församlingen var förvånad över den felfri engelska han använde. Han var uppenbarligen bättre på språket än de som borde tala för Knimbo var.

– Jag vill bara framföra att det är min övertygelse om att det som framförts från er officielle talesperson inte är i enlighet med Knimbos intentioner. Jag har vid flera tillfällen sammanträffat med kommendör Draëk, chef över Rymdstyrelsen, och jag kan lova er, mina herrar, att detta är ingenting som han önskat. Kanske är skulden till denna allvarliga incident delvis min, eftersom jag pressade kommendör Draëk att skicka iväg denna rymdexpedition innan han var redo eller hade fullt utbildad besättning.

Gimbo såg rött och återfick fattningen. Nu hade även Treïstán mage att kritisera honom! Han var på väg att säga något nedsättande om honom och hans dotter, men besinnade sig i sista sekunden. Om han inte löste denna kris så riskerade han fängelse när han återvände, för han kunde nog lita på att Treïstán skulle framföra denna kritik till Draëk. Han fick nog böja sig och kräla i stoftet för att överleva.

– Jag vill vara den första som ber om ursäkt för mitt handlande. Den enda förklaring jag kan… ge är att… min… ***diplomatiska utbildning***…

Han hittade inte orden på engelska och sade det på knimbonska. Döm hans förvåning när orden omedelbart översattes till engelska av Añeđliká. Han fortsatte prata med en blandning av engelska och knimbonska, och Añeđliká fortsatte att simultantolka när han inte hittade orden. Flera av ledamöterna bemötte hans ursäkter och han tvingades att bli allt mera ödmjuk för att möta kritiken. En av ledamöterna frågade något som han inte alls förstod. Det var på ett väldigt högtravande språk och dessutom med en brytning som gjorde det extremt svårt att förstå. Hans osäkra ansikte visade tydligt att han inte förstått men plötsligt fick han en direktöversättning till knimbonska i sina hörlurar. Nästa fråga var på kinesiska, och han hörde den nästan samtidigt på sitt språk i hörlurarna. Hur kunde Añeđliká förstå alla språk på denna planet? Naturligtvis hade även hon hörlurar och fick först en översättning till engelska som hon sedan vidareöversatte.

Efter vad som kändes en evighet och många avgivna löften om bättring så tilläts han äntligen lämna mötet. Han och Frenso försvann snabbt för att slicka sina sår, medan Treïstán ombads att stanna kvar några minuter. Ban Ki-Moon frågade först honom om han ansåg sig neutral i förhållande till befälhavaren och den övriga besättningen på rymdskeppet.

– På vägen hit var jag inte så omtyckt av besättningen då de inte tyckte om att ha en passagerare som inte arbetade på rymdskeppet, så jag undvek kontakt med någon av dem under resan hit. Här på Jorden har jag bott på hotell i min dotters stad, Jacksonville, och inte haft någon kontakt alls med dem förutom mötet hos President Obama. Så jag får väl anse mig som helt neutral mot dem.

– Har ni en dotter på den här planeten? infogade en representant.

– Kanske det, log Añeđliká. Det har inte slagit dig att våra efternamn och antenner är ganska lika?

– Åh, det insåg jag inte. Ni kan vara stolt över er dotter, herr Treïstán!

– Nåväl, tack så mycket, sade Ban Ki-Moon. Vår fråga är om ni är beredd att hjälpa oss med att överlämna ett brev från oss till er interplanetariska representant, jag tror det var Draëk ni kallade honom?

Han heter Draëk V. Frensco och är kommendör över Rymdstyrelsen. Jag skulle se det som en ära om ni gav mig förtroendet att överlämna ett brev.

– Ni ser inga problem med det, fru Donson? inflikade en annan representant. Ni är ju dock den som är ansvarig för kommunikationen mellan oss och andra planeter, så ni måste godkänna denna kurir.

– Jag är övertygad om att herr Croëlño lugnt kan anförtros denna uppgift, svarade hon utan att ändra en min. Och jag säger detta inte som hans dotter utan som er talesperson.

Så blev det. Ban Ki-Moon förklarade att Treïstán skulle få ett brev via deras ansvarige person, hans dotter, för att överlämna det till Knimbo. På vägen hem till Jacksonville så tittade Treïstán på sin dotter med en respekt som han inte ens bevärdigat till kommendör Draëk.

– *Det här var faktiskt det roligaste tråkmötet jag någonsin varit på*, sade Añeđliká.

– *Otroligt, helt otroligt*, muttrade Treïstán. *Du upphör inte att förvåna mig. Och jag som ville att du skulle komma hem och bli något viktigt där. Du är ju på alla sätt större här på Jorden är jag någonsin kan drömma om att bli själv på Knimbo!*

– *Inte i längd*, kvittrade hon. *Jag är fortfarande långt under medellängd här på Jorden. Förresten, jag hoppas verkligen inte att du tog det jag sade personligt. Det var menat till Gimbo, det var därför jag skrev ”begärdes” i hans brev och ”önskvärd” i ditt brev.*

– Va! Var det du som skrev dom breven också?

– Javisst, jag är ju deras talesperson, jag skall vara deras ansikte utåt mot er. På tal om ansikte, såg du när Gimbos ansikte lyste i kapp med mitt hår?

– *Jag trodde ett tag att du skulle ge honom en hjärtattack. Det var nästan synd om honom. Men bara nästan.*

Añeđliká skrattade och höll med. Nu kunde Treïstán inte hålla sig längre, utan ställde frågan han velat ställa i snart ett år men inte vågat.

– *Varför har du egentligen rosa hår?*

– *Det var faktiskt en kändisstylist som kom på det. När jag hade grönt hår så skrek jag ut ”här är en utomjording” och folk behandlade mig därefter. Med rosa hår blir jag behandlad som en rockstjärna i stället.*

Treïstán nickade att han förstod. Han hade ju själv märkt hur folk betraktade honom när han gick på stan.

– *Jag kanske också skulle skaffa rosa hår!*

– *Ja, det skulle se något ut, det!*

– *Det är förresten en sak jag tänkt på ett tag. Jag sade ju förut att jag tyckte du fattade rätt beslut förut som stannade på Jorden. Visst är det så att jag själv helst av allt skulle vilja att du följer med mig hem till Knimbo, för jag vill ha dig nära mig. Särskilt nu när vi försonats. Men om du följer med så är du en idiot. Du har allt här, inte bara en man*

som älskar dig och ett jobb. Du är verkligen betydelsefull här, och du har faktiskt blivit allt jag önskade mig. Jag såg dig som företagsledare och affärskvinna mest för att jag inte ville se dig som en anonym underklassmänniska. Här är du inte företagsledare, men ändå en person som är känd och som folk ser upp till. Och viktigast av allt, du är lycklig här. Troligen kommer jag att gråta floder när vi skiljs och jag åker hem, men du skall veta att det är lika mycket av stolthet som av sorg.

Añeđliká kramade sin far och tackade honom för att han förstod. Hon lovade också att om det bara blev möjligt så skulle hon hälsa på honom på Knimbo någon gång i framtiden.

~ ~ ~

Någon handel blev det inte med denna rymdexpedition. Gimbos stolthet var krossad i småbitar. Han insåg att enda sättet att kunna lösa sitt uppdrag här på Jorden vad att diskutera det med Förenta Nationerna. Då skulle han naturligtvis behöva gå via deras officiella talesperson. Men med tanke på vad han hade sagt till Añeđliká så kände han att han helt enkelt inte klarade av uppgiften. Det skulle bli totalförnedring att tvingas krypa för denna rosa hårtopp. Han återvände i stället med svansen mellan benen så snart som han vågade för Treïstán. Han sade inte ett ord till honom under hela återresan. Han fruktade för vad Treïstán skulle säga till Draëk när de återvände och diskuterade många timmar med Frenso hur de två skulle gadda ihop sig mot Treïstán för att sänka hans trovärdighet.

Gimbo var ännu lyckligt ovetande om brevet som Treïstán fått adresserat till Draëk. Men snart skulle det uppenbaras.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 19

Interplanertär handel

Kommendör Draëk satt och läste rapporten från Gimbo Ajenko. Han var inte särskilt nöjd med den. Det kändes som om Gimbo utelämnade något. Dessutom skulle han ju förhandlat om handel med Jorden. Vilket resultat hade han egentligen uppnått? Hans sekreterare knackade på dörren och meddelade att Treïstán Croëlño bad om att få träffa honom. Draëk mindes fortfarande de jobbiga mötena han hade haft med honom innan avresan, men kände att han inte hade något val annat än att träffa honom. Den här gången knackade han i alla fall, och det via

sekreteraren. Treïstán såg ovanligt allvarlig och nästan ledsen ut när han satte sig ner mitt emot honom, och Draëk fick på känn att det var något otrevligt på gång och försökte desperat komma på om han sagt eller gjort något olämpligt. Treïstán överlämnade ett brev och sade att han hade blivit ombedd att överlämna brevet av högsta kommendören på Jorden. Treïstán var inte helt på det klara med vilken roll FN hade på Jorden. Draëk läste brevet och blev mer och mer illamående. Det var sannerligen ingen trevlig läsning.

– *Har ni läst brevet själv, herr Croëlño?* frågade han.

– *Jag vet vad det innehåller, och det är inte särskilt bra för våra diplomatiska kontakter med Jorden. Jag tolkar det som att Gimbo hade en egen agenda för sitt besök, och ignorerade alla sina plikter enligt Lagen. Jag beklagar naturligtvis det inträffade.*

– *På vilket sätt är ni inblandad i detta?*

– *Jag vill påstå att jag hållit mig helt neutral och inte orsakat något av detta, tvärt om gjorde jag mitt bästa för att lindra verkan, och tror att jag delvis lyckats med det.*

– *Har ni diskuterat denna situation med deras officielle representant, möjligen?*

– *Jag har pratat med henne varje dag, och tror att hon, liksom den organisation hon representerar, uppfattar detta som ett personproblem, och inte interplanetariskt.*

– *Har ni pratat med representanten varje dag? Varför det, är krisen så allvarlig?*

– *Nej*, log Treïstán. *Det är min dotter som representerar Jorden gentemot oss.*

– *Oj då. Det var det värsta! Men jag trodde ni åkte dit för att hämta hem henne.*

– *Det är det många som tror här, men det är helt fel. Jag åkte dit för att försonas med henne, och för att förstå hennes situation på Jorden.*

– *Så hon kommer inte hem?*

– *Hon är hemma där hon är på Jorden. Hennes namn är mera känt där än både du och jag är tillsammans här och hon är större än du någonsin kan förstå. Jag är stolt över henne, och vill att hon skall stanna på Jorden för det är där hon har ett rikt och fulländat*

liv. Hon är respekterad av alla, har mäktiga ledare som sina personliga vänner och är en världskändis. Dessutom en ypperligt duktig diplomat.

– Vad tror ni om möjligheterna att bedriva handel med Jorden? Det verkar ju som om Gimbo glömt bort att det var hans huvudsakliga uppdrag.

– Jag har diskuterat det med min dotter, som tagit upp frågan i ett globalt forum på planeten. Det verkar som om de har väldigt mycket timmer som vi har sådan brist på här, och att vi skulle kunna handla nästan valfria mängder trä av dem. Vi kan i så fall betala med guld, för den metallen är väldigt viktig på planeten. Den används både som utsmyckande och i datorer och betingar ett högt värde där.

– Jag skulle tydligen skickat bara er till planeten, och låtit resten stanna hemma, skrattade Draëk.

Han satte omedelbart igång arbetet med att förbereda nya rymdexpeditioner till Jorden, fast denna gång med fraktskepp i stället. Fast denna gång skulle han se till att skicka med fullfjädrade diplomater, och framför allt inte stressa fram avgången. Han lämnade också över en kopia på brevet till en åklagare, och Gimbos värsta farhågor besannades.

~ ~ ~

Añeđliká var lycklig ihop med Chris. Men trots allt vad det något som fattades. Fast denna gång visste hon precis vad det var. Hon saknade ljudet av små steg i lägenheten, joller och någon som ropade efter henne. Hon ville helt enkelt bli mamma. Fast det var ju omöjligt, hon var ju från en annan planet än Chris. Fast ”omöjligt” var ett ord som hon vägrade använda. Hon hade ju gott om pengar, så hon kontaktade diverse institutioner som höll på med genitik för att se om det trots allt gick att göra något. En professor blev eld och lågor inför utmaningen, särskilt som Añeđliká finansierade hela arbetet. Han hade lyckats klona diverse smådjur och visste därmed hur genetisk massa fungerade. Efter många undersökningar och studier av hennes DNA så kom professorn fram till att det faktiskt var möjligt, så via en teknik som hon inte förstod sig på så lyckades hon bli gravid med Chris. Lyckan var total när sedan Nina föddes, ett välskapt flickebarn som såg ut nästan helt som ett jordbarn.

En dag när Nina bara hunnit bli några månader gammal ringde Añeđlikás mobiltelefon. Till hennes stora förvåning var det någon som på bruten engelska frågade efter Förenta Nationernas Officiella Talesperson i Interplanetära Frågor.

– Ja, det är jag, antar jag.

– Det här är rymdexpedition 418 från Knimbo. Vi vill bara meddela i enlighet med rutinerna att vi landat på er planet. Vi ansöker också i all vänlighet att få träffa er.

– *Varför i hela friden pratar ni engelska*, svarade hon på knimbonska.

– *Vi trodde inte ni förstod knimbonska*, svarade hon. *Det här är befälhavare Vanja Grvano, nyligen anländ.*

– *Nämen, en kvinnlig befälhavare, vad trevligt. Jag kommer att boka ett möte mellan er och generalsekreteraren för Förenta Nationerna. Jag antar att du kan när som helst.*

Det var naturligtvis inga problem, så dagen efter träffades de i New York utanför FN-huset. Añeđliká hade ordnat transport åt dem och var den som hälsade dem välkomna och följde med dem in till generalsekreterarens kontor. Vanja inledde samtalet på sin brutna engelska.

– Det är oss en storr ära att få träffa er, herr Generalsekraterare. Mitt namn är Vanja Grvano och det här är min diplomat Blekka Vi.

– Först av allt så vill vi förklara Knimbos officiells ståndpunkt, fortsatte Blekka på en nästan perfekt engelska. Det är uppenbart att vår förra delegation har uppfört sig illa på denna planeten, helt i strid med våra rutiner, regler och lagar. Vi vill här överlämna ett dokument som en officiell respons på ert brev till kommendör Draëk Frensco tillsammans med vår uppriktiga ursäkt för det inträffade. Vi vill också garantera att detta aldrig kommer att inträffa igen.

– Nåväl, svarade generalsekreteraren. Vi kan nog skilja på person och land, eller, i det här fallet, planet. Jag accepterar er ursäkt, och skall presentera ert brev för generalförsamlingen. Får jag fråga vad ert ärende på Jorden är denna gång?

Både Vanja och Blekka tittade på varandra med förvåning. Var den diplomatiska krisen så enkel att komma över? De tittade förstulet på Añeđliká som log och blinkade åt dem. De insåg att det var hon som löst krisen egentligen, trots att det inte var hennes uppdrag att representera Knimbo. Båda suckade av lättnad.

– Vi är här för att vi önskar handla timmer av er, förklarade Blekka. Vi har förstått att det är en naturtillgång som det finns gott om här, medan vi på Knimbo nästan inte har några träd kvar.

De började diskutera detaljerna medan Añeđliká lät tankarna vandra iväg. Det var uppenbart han hon inte behövdes här som tolk med tanke på Blekkas kunskaper i engelska. Om hennes planet skulle börja bedriva handel med Jorden så öppnade sig ju plötsligt möjligheten för henne att åka hem till Knimbo på ett kortare besök. Intressant...

~ ~ ~

Rymdexpeditionen åkte vidare till olika delar av USA och även till andra länder för att lasta timmer. Rymdskeppet som de kommit med denna gång var betydligt större och hade ett gigantiskt lastrum i stället för forskningslabb och datorhall, så det fick plats med mycket timmer.

Ett par år gick och handeln fortsatte. En gång om året kom ett skepp från Knimbo och den diplomatiska krisen var bortglömd för länge sedan. Bortglömd var också Gimbo där han satt i en fängelsecell funderade på hur det kunde gå så fel. Under tiden planerade Añeđliká för ett litet överraskningsbesök hos sin far. Hon behövdes inte längre i kontakterna mellan planeterna, vilket hon bara var glad för. Men hennes far visste inte ens att hon fått barn. Naturligtvis skulle han vilja träffa sitt barnbarn. Men hon planerade för mycket mera än att bara besöka sin far och presentera hans dotterdotter för honom.

Hon planerade att slå ner som en bomb på Knimbo och lämna avtryck som sent skulle glömmas.

☆ ☆ ☆

KAPITEL 20

Knimbo får besök

Añeđliká kontaktade sitt skivbolag och ville köpa loss de digitala originalen till sina inspelningar. Skivbolaget var inte så förtjust över det, men med tanke på att hon var en rejäl kassako för dem plus att hon lovade att inte använda mastrarna på planeten Jorden så fick hon med sig dem. Hon hade inrett en liten studio hemma i lägenheten så med Chris som ljudtekniker så spelade hon in nya sångspår på många av sina sånger, på knimbonska.

Sedan packade hon en hel container full med instrument, PA-utrustning, strålkastare, monitorer, pyroteknik och allt annat hon använde på sina konserter. Sedan kontaktade hon befälhavaren på den rymdexpedition som just då befann sig på Jorden för att lasta på timmer som de köpt. Det visade sig vara Vanja som var tillbaka, så hon gick med på att låta Añeđliká, Chris och Nina följa med tillbaka till Knimbo med sitt bagage och container. Resan tillbaka var till en början väldigt spännande framför allt för Nina, som hunnit bli tre år. Men efter några veckor blev det bara tråkigt, men de hittade på sätt att roa sig. Chris passade på att försöka lära sig knimbonska, och Añeđliká spelade för besättningen som en liten test på vad som komma skulle. Vanja och de andra var betydligt lättare att umgås men än andra besättningar hon känt. De var inte så stela och Vanja höll inte så hårt på chefsrollen utan det gick att skämta om det mesta med henne. Så på det stora hela var det en trevlig resa.

Till slut landade rymdskeppet på Knimbo och Añeđliká andades ut. Hon hade inte velat erkänna det, men hon hade faktiskt nästan konstant varit rädd. Det var bara hennes man som förstod att hon ännu inte kommit över traumat från sist hon var i rymden. Efter att kort ha anmält sin och sin familjs ankomst till kommendör Draëk så hoppade hon in i en taxi. Hon fick visa en sedelbunt som hon växlat till sig från besättningen för att han skulle köra dem ända till Treïstáns residens. Utanför grinden stoppades de av vakten som inte hade några planer att släppa in någon odåga med rosa hår. Añeđliká satte sin hand på låspanelen och befäste sin gissning att hennes far inte raderat henne ur låssystemet då grinden gick upp. Hon log lite spefullt mot vakten och bad chauffören köra vidare fram till huset.

Treïstán skyndade mot dörren när vakten varnade honom för att en skojare lyckats ta sig in genom grinden. Döm hans förvåning när han såg att det var hans egen dotter utanför dörren!

– *Hej far*, sade hon. *Får jag komma in, eller menade du det där du sade sist jag var här att jag aldrig skulle få sätta min fot här igen?*

– *Din toka, det är klart du alltid är välkommen hit. Vem är det du har med dig?*

– *Det där är en taxiförare*, sade hon och pekade på mannen som lastade av deras väskor. *Chris har du träffat förut, och den här blygisen är ditt barnbarn, Nina*.

– *Barnbarn*, utropade han! *Men hur* ...

– *Vetenskap, allt går med vetenskap. Det är ditt eget blod, för de har lyckats korsa våra två raser*.

Treïstán kramade Nina som motvilligt och blygt kramades tillbaka.

– *God dag, morfar*, sade hon på knimbonska till hans stora glädje.

– *Jag är riktigt glad att få träffa er igen*, sade Chris på samma språk.

– *Det var värst vad ni var duktiga på knimbonska allihopa.*

– *Tja, kan du lära dig engelska så kan vi lära oss knimbonska,* svarade Chris.

Efter att utbytt diverse uppdateringar om vad som hänt sedan sist så undrade Treïstán vilka planer de hade här. Añeđliká förklarade att de förutom att umgås med honom och låta honom lära känna sitt barnbarn, så tänkte hon försöka slå sig in i Knimbos musikvärld både på skiva och på scen. Treïstán var lite tveksam till att det skulle gå så bra, hon hade ju inte fördelen av att vara unik här, men han sade ingenting. Han hade lärt sig den hårda vägen vad som hände om han försökte besluta om sin dotters framtid.

Framtid, ja. Nu när släkten inte dog med Añeđliká, utan levde vidare med i varje fall Nina, så ville han gärna diskutera det där med arv. Han tyckte att Añeđliká eller möjligen Nina skulle ärva hans förmögenhet när han dog. Men Añeđliká var av en annan uppfattning.

– *Far, du sade sist jag var här att du skulle göra mig arvslös om jag lämnade dig. Då gjorde jag mitt val, och även om det kanske inte var det bästa valet, så får jag stå för det jag har gjort. Du har ju lärt mig att man skall hålla det man lovar och inte komma med tomma hot. Nu gjorde du mig arvslös, så då får det bli så.*

– *Men man kan ju få ändra sig, eller? Jag vill att Nina skall få det bästa.*

– Det vill jag också, det vet du. Men allvarligt, hur mycket är du värd? Kan det vara 50 miljoner?

– Runt den summan är det nog, kanske närmare 60 eller 70.

– Jag har runt 100 miljoner på ett bankkonto på Jorden, och växelkursen är ungefär 1:1. Det växer dessutom hela tiden. Tror du jag behöver mera pengar för att Nina skall få det bra? Det är inte så att jag tycker jag är för fin för dina pengar eller så, men de pengarna kan säkert göra mera nytta här på Knimbo.

– Tja, jag har ju redan testamenterat dem till välgörenhet. Det får väl förbli så.

Añeđliká och familjen funderade på att åka till ett hotell, men Treïstán ville inte veta av det. Även om han hade bott på hotell på Jorden, så betydde inte det att de skulle göra det här. De kunde få en hel flygel för sig själva i huset. Añeđliká var inte så förtjust i arrangemanget, men tänkte att hon var nog skyldig sin far det. Det skulle faktiskt också ge Nina mera möjligheter att lära känna sin morfar, och Añeđliká visste ju att parken som hörde till huset var jättekul att leka i för ett barn.

~ ~ ~

Direktör Zeno kände på något konstigt sätt i luften att något omvälvande var på gång. Han kunde inte sätta tummen på varför, det enda möte som var inbokat var med någon rookie som ville spela in en skiva för hans musikförlag. Ingenting speciellt alls.

Añeđliká svepte in i rummet och tog liksom över hela rummet genom sin blotta existens och sin energi. Hon förklarade att Zeno skulle publicera hennes skivor inom en månad, och han skulle vara tacksam för att vara utvald! När han försökte protestera, så lovade hon att finansiera hela produktionen som ett sorts förskott på hennes inkomster från skivförsäljningen. Zeno blev helt matt av hennes energi och försökte säga att det kunde bli svårt att hitta musiker och studiotid så snabbt. Hon förklarade att hon redan hade allt, och tog fram en minnesenhet. Ni behöver bara trycka omslag och massproducera skivorna, kvittrade hon. Jag har till och med färdiga reklamsnuttar för TV och radio här.

Zeno bad med matt röst en inspelningstekniker och en promotor komma in till hans kontor och tillsammans gick de igenom materialet. Direktören måste erkänna att musiken var väldigt medryckande med samtidigt väldigt exotisk. Det lät som om de spelade på akustiska instrument! Inspelningsteknikern förklarade att amatörinspelningar inte duger för tryck, men överbevisades att den tekniska kvalitén var av studionivå, och bilder och reklamvideos var detsamma. Allt var redan klart, kändes det som, bara att trycka på knappen.

Direktören sjönk ner i sin stol och tittade länge på teknikern och promotors när Añeđliká slutligen svepte ut genom dörren med sitt rosa hår fladdrande i fartvinden.

– *Vad vad det som hände, egentligen*, sade han matt. *Skrev jag just på ett kontrakt med en rookie som vill bestämma allt?!?*

– *Jag tror inte det*, svarade promotorn. *Hon kan omöjligen vara rookie. Såg du inte adressen? Hon bor på samma adress som Treïstán Croëlño. Det måste vara hans dotter, eller?*

– *Visst ja, det är hon*, kom teknikern på. *Hon skall visst vara en superstjärna på planeten Jorden. Inte konstigt att vi blev helt överkörda.*

Som vanligt hade Añeđliká ingen respekt för folks position, så hon ringde runt till en massa kända arenaägare för att boka in konserter för en turné. Hon fick för det mesta sin vilja igenom med dem också. Slutligen jagade hon upp fyra av de duktigaste musiker hon hittade och bokade ett möte med dem. De fick ett erbjudande att spela på hennes turné i fall de garanterade att de spelade precis som hon ville. Lönen skulle bli 100 000 per person och det var 12 konserter bokade. De spelade egentligen klassisk musik, så de tyckte alla att hon var galen som inte frågade rockmusiker i stället. Men hon sa att hon tyckte att de var betydligt skickligare som musiker, särskilt som de var vana vid akustiska instrument. Rockmusiker kallade hon lite nedvärderade för ”datorprogrammerare” eftersom de bara programmerade sina instrument, inte egentligen spelade. De fick lyssna på hennes musik och testa instrumenten, och tyckte att det kändes rätt bra ändå. Musikerna

blev helt överväldigade av hennes energi och kände sig som vinnare efter mötet. Añeđliká hade den effekten på folk.

De närmsta veckorna blev väldigt intensiva för henne. Allt skulle organiseras, lastbilar och bussar skulle hyras, musikerna skulle trimmas in att låta som hon brukar låta på Jorden. Treïstán blev helt förstummad och tänkte att hon skulle bränna ut sig innan första konserten, men hon älskade när det var full fart. Eftersom Añeđliká var borta så mycket, och Chris ofta följde med henne så fick han i stället chansen att tillbringa väldigt mycket tid med Nina, vilket passade honom utmärkt. Hennes blyghet försvann efter ett tag och Treïstán bara njöt av att vara morfar. Han visste att det bara var för en kort tid, för både Nina och Chris skulle följa med på turnén, och så småningom skulle de ju alla återvända till Jorden. Så han tog ledigt från de flesta av sina åtaganden och passade på så länge det goda varade.

En kväll satt Nina och målade framför TV-apparaten en kväll medan Treïstán läste igenom en rapport han måste kommentera när Nina plötsligt pekade och ropade:

– *Titta morfar, det är mamma!*

Hon hade blivit riktigt duktig på att prata knimbonska vid det här laget. Treïstán lyfte blicken och tittade på skärmen. Han hade aldrig sett reklamen förut. Den visade en kvinna som svävade i luften och en röst som sade:

”Hon är tillbaka. Erövraren av planeten Jorden. Härskaren över arenorna. Hon har landat. Hon är här i din stad. I en arena nära dig. Om du missar henne kommer du att ångra det! Du måste se henne! Köp biljetten idag! Nu! Innan någon annan gör det åt dig!”

Skärmen visade hur kvinnan med rosa hår landade i ett rökmoln. Añeđlikás tunga, akustiska rockmusik dånade. Till och med Treïstán blev imponerad fast han sett henne förut. Hon var inte lite kaxig i sin reklam! Om inte det här lockade publik så skulle ingenting göra det. Kanske hade han haft fel ändå om hennes möjlighet att slå sig in på Knimbos musikarena...

~ ~ ~

Alla lämnade turnébussen och gick in på arenan. Den var med Añeđlikás mått mätt ganska liten, rymde knappt fem tusen. Det var inte på långa vägar utsålt. Men Añeđliká var inte orolig, hon hade varit beredd på detta. Konserten var i och för sig väldigt lyckad, med inte så välbesatt som hon lovat musikerna att det skulle bli. Efter konserten så var det en hel vecka till nästa spelning, och dessutom fick de köra tillbaka en lång sträcka. Varför hade Añeđliká bokat den inledande konserten så här?

Svaret fick de när de låg stilla några dagar i den större staden där de skulle ha sin andra konsert. Alla tidningar var fulla med nyheter om denna nya artist. Radion spelade plötsligt hennes musik och alla recensioner gav henne bra betyg. Det var till och med ett nyhetsinslag i TV-nyheterna i en av planetens största TV-kanaler som visade en kort film inspelad vid konserten. Mionk, som spelade trummor, frågade hur TV kunnat få filma på konserten.

– *Jag gav dem tillstånd*, svarade Añeđliká. *Gratis reklam, vet du*.

– *Konstigt är att nästan alla tidningar skriver om dig*.

– *De var alla speciellt inbjudna, vet du*.

– *Ljug inte nu! Inte en chans att en tidning skickar en reporter till en konsert bara för att artisten bjuder dem! Så dumma är de inte.*

– *Det var inte jag som bjöd dem. Jag har bott i det här staden i nästan ett år för tio år sedan, och kontaktade alla mina vänner och bekanta här. De fick gratisbiljetter om de tipsade tidningar och TV om konserten. Eftersom tipsen var så många och kom från så olika håll, så vågade inte pressen att ignorera det utan skickade dit en reporter för att bevaka konserten.*

– *Du din rackare, du hade planerat det från början, inte sant? Det var därför vi spelade första konserten just i den staden.*

– *Det var definitivt planerat för att locka besökare till resten av turnén. Jag räknar med att det skall vara fullsatt i kväll.*

– *Du skämtar, arenan här rymmer över 12 000*.

– *Jag vet. Och?*

Hon fick rätt. Det var fullsatt till sista platsen. Konserten blev helt magisk och Añeđliká körde på i sin vanliga, intensiva stil där publiken inte fick en chans att hämta andan mellan låtarna. Normalt vid konserter på Knimbo började man väldigt lugnt för att sedan öka tempot allt eftersom. Men hon öste på från första ackordet och det tog två timmar innan hon lugnade ner tempot en aning. Sedan blev det allsång och ännu mera jordisk rock. Publiken ville inte låta henne sluta utan ropade in henne två gånger på scenen. Musikerna var helt utpumpade av den stora responsen.

– *Så där skall det se ut*, myste Añeđliká bakom scenen efteråt.

– *Menar du på fullaste allvar att det här är normalt?*

– *I stort sätt. Jag brukar kunna lyfta taket på arenorna.*

Dagen efter ringde Añeđliká från bussen till arenorna framför dem om hur det såg ut med biljettförsäljningen. Det mesta hade blivit utsålt nu, och hon hade ju inte valt de små arenorna, så det var minst 10 000 per konsert. Vid lunchuppehållet berättade hon för de andra om beläggningen. Alla blev riktigt uppspelta av att fick vara med om något så här stort.

– *Jag har förresten funderat på en sak om er ersättning. Vi har ju alla bindande avtal där det står hur mycket ni skall få betalt, en del får mera och en får lite mindre beroende er uppgift. Men nu när jag vet hur duktiga ni alla är, och vilken succé vi gör tillsammans så har jag beslutat att dubbla betalningen för var och en av er mot vad som står i avtalen. Den här succén är även er förtjänst och det skall ni också få tjäna på.*

Alla såg förvånade ut. De tyckte att de redan fick väldigt mycket mera betalt än de var vana vid, och nu skulle de få dubbelt så mycket! Añeđliká gjorde det inte bara av vänlighet även om det var största anledningen, utan hon hade också blivit en riktigt slug affärskvinna på Jorden. Hon visste hur man motiverade folk att göra ett ännu bättre jobb. Det var inte pengarna som var det viktiga för det. I stället var det att de fick klart för sig hur värdefulla de var som gjorde att de alla ansträngde sig ytterligare för att turnén skulle bli bra. Det fungerade, för allt flöt bättre, lät

bättre och såg bättre ut för varje konsert de höll, och publiken var än mer entusiastisk och pressen var allt mera lyrisk.

Efter turnén återvände Añeđliká till sin fars residens. Föga anande hon att hon inom kort skulle skriva världshistoria i Knimbos rockvärld. Den här turnén skulle verka som en sommarbris i jämförelse.

KAPITEL 21

Grimja

Efter turnén så tänkte Añeđliká vila upp sig hemma hos sin far. Men hon hade knappt hunnit dit förrän kommunikatören ringde och direktör Riëvan Crijano sökte henne. Treïstán vad den som tog samtalet och blev nästan andäktig, eftersom Riëvan var Knimbos allra största underhållningsnamn och ägde skivbolag, TV-bolag, tidningar och hade lanserat många världsartister på Knimbo. Dessutom ägde han planetens allra största musikarena med plats för 36 000 personer, som låg i

landet Grimja som var ett stort ö-rike rätt långt ute i havet. ”Vad kan han vilja min dotter”, tänkte han och lämnade över samtalet till henne.

– *Hejsan Riëvan, vad kan jag göra för dig?*

Riëvan hajade till, liksom Treïstán. Hade hon ingen respekt? Men Riëvan fortsatte ändå.

– *Jag har läst om dina framgångar på fastlandet och jag vill att du uppträder på min arena på Grimja. Visst gör du det?*

– *Kanske det. Jag får fundera lite och återkomma.*

– *Är det något att fundera över? Jag kan garantera dig 30 000 i publiken, troligen mera. Kan du tänka dig hur mycket pengar det blir till dig?*

– *Jag spelar inte för pengarna. Sedan är jag så mycket annat att fixa också. Musikerna måste ha tid, och ljud och ljus och scenarbetare för att inte tala om att transportera all utrustning till en ö mitt i havet.*

– *Var inte löjlig! Det finns redan både ljud- och ljusanläggning här och folk som kan sköta det. Troligen finns det mesta i instrumentväg också, så det är bara att komma!*

– *Jaha, så du har ljus som kan pulsera i olika färger i takt med musiken, stroboskopeffekt, rök- och pyroteknik? Och analoga trummor och ljudanläggning som klarar analogt? Nehej, du bara digitalt. Så jag får fråga runt och återkomma.*

Det vara bara rebellen i henne som fick henne att käfta emot. Naturligtvis ville hon uppträda på Grimja, det var en dröm hos alla knimboner. Detsamma gällde musikerna och scenarbetarna. Så hon bokade lyxhotell på Grimja, flygbiljetter till alla inklusive containern med utrustning.

~ ~ ~

De kom till arenan vid lunchtid för att förbereda scenen och sin utrustning. Riëvan dök upp runt en timme före konserten skulle börja. Han ville diskutera detaljerna med Añeđliká. Chris och Mionk stod i närheten när Riëvan började att diskutera med henne.

– *Jag tänkte vi kunde dra några praktiska detaljer medan tid finns. Jag behöver en lista på alla musikers namn så jag kan presentera er alla innan ni kliver upp på scenen. Så om du skulle kunna...*

– *Jag skall inte ha någon presentation. Det har jag aldrig. Aldrig någonsin. Jag går bara in på scenen och öser på.*

– *Jo, men min regel är att jag alltid presenterar gruppen som skall spela.*

– *Och min regel är att ingen någonsin får presentera mig.*

Riëvan blev irriterad.

– *Nu är det så här att det här är min arena, och det är jag som bestämmer! Det finns ingenting du kan göra åt det. Om jag vill presentera er så gör jag det!*

– *Visst, visst, det är ditt val om du vill göra det eller inte. Men sedan är det mitt val om jag går in på scenen eller inte, och det finns ingenting du kan göra åt det! Och om du eller någon annan presenterar mig, så går jag raka vägen härifrån direkt, sen kan du stå på scenen och presentera mig hela kvällen om du vill.*

Añeđliká vände ryggen till och gick därifrån. Riëvan stod kvar och kokade av ilska! Vem var hon att bestämma över honom? Trummisen sade överslätande:

– *Glöm det, hon är bara sån.*

– *Tar du henne i försvar, eller?* kokade Riëvan.

– *Nej, det gör jag absolut inte. Hon kan ha hur fel som helst, men hon är en rebell så det lönar sig inte att skrika eller hota henne. Tro mig, vi har försökt!*

– *Men jag kan ändå inte tänka mig att hon bara går iväg! Det är flera miljoner på spel. Inte tror du väl att hon bara vänder ryggen till alla de pengarna?*

Chris svarade honom.

– *Tja, hennes far, Treïstán Croëlño, sade att han skulle göra henne arvslös om hon gick iväg. Och han menade det! Hon gick iväg ändå och sade adjö till över 50 mille, så om jag vore du så skulle jag inte chansa på något. Bara ett litet råd i all vänlighet.*

Riëvan muttrade och gick iväg. Då träffande han Bedjuta, en av tjejerna i förbandet som frågade när de skulle börja spela. Hon gav honom också en lista med namnen på alla i bandet för presentationen. Riëvan bleknade betydligt. Förbannat! Han hade inte berättat för Añeđliká att det var ett förband som skulle spela först. Nu måste han leta rätt på henne igen och få henne att acceptera det. Han hittade henne upptagen av att packa upp instrument.

– *Ööh, ursäkta mig. Jag ville vara diskutera hur länge förbandet skall spela.*

– *Förband? Du har inte sagt något om något förband! Är vi här nu igen att du tror du kan bestämma över mig?*

– *Vi har alltid ett förband*, började han men insåg att det var fel ansats. *Det är mer att de redan är här och det skulle vara synd om dem om de inte får uppträda.*

– *Ja, men då är det väl de som borde prata med mig direkt, och inte skicka en lakej som du, svarade hon och gick iväg med instrumenten.*

Riëvan skakade av ilska men insåg att det inte hjälpte. I stället förklarade han problemet för Bedjuta som på darrande knän sökte upp Añeđliká.

– *Jo, ja, alltså, ursäkta mig, fröken Añeđliká, sir. Jag är från förbandet...*

– *Alltså jag är vare sig fröken eller sir,* log hon vänligt. *Kalla mig Añeđliká. Du ville diskutera ert framträdande, antar jag?*

– *Ja, herr Riëvan sade att vi kanske inte skulle få spela, för att du inte godkänt...*

– *Jag tycker bara det är kul att djävlas lite med honom, för han är så pompös. Oroa dig inte, jag är inte farlig egentligen. Säg bara hur ni vill ha det.*

– *Tja, vi vill egentligen bli presenterade av honom, men du vill ju inte bli presenterad så det behövs nog inte. Kanske vill du att vi spelar en halvtimme. Sen så vill vi gärna avsluta med vår senaste låt, ”Vanjas Sommar”. Men den är ganska rockig så du vill nog inte att vi...*

– *Alltså*, avbröt Añeđliká. *Nu har du sagt ”du vill” tre gånger och menar mig. Jag frågade inte dig vad du tror att jag vill att ni skall göra. Jag frågade vad DU vill. Bli en rebell! Säg vad DU vill och strunta i vad jag eller pampen vill!*

Bedjuta drog in luft och släppte långsamt ut den. Hon var kanske inte så farlig!

– *Ja alltså, jag vill att herr Riëvan presenterar oss, sedan vill jag att vi börjar med några lugna låtar för att sen driva upp tempot och avsluta med vår omgjorda, upprockade, tuffa version av ”Vanjas Sommar” och avluta efter vår halvtimme med fullt ös och lämna scenen under publikens vrål.*

– *Det var en lång mening, andades du alls, eller? Så du är rädd att jag inte tycker om att ni gör så där?*

Bedjuta nickade.

– *Då har du fel. Ni gör precis som ni vill, det är bara två regler som gäller. För det första, vi håller tiden. Ni går på prick halv åtta och går av prick åtta. Av ren respekt för vår publik ska vi artister hålla tiderna. Och ingen presenterar mig! Ni presenterar er själva som ni vill, och när ni är klara så tackar ni bara publiken och lämnar scenen. Är det OK?*

– *Det blir jättebra, tack så mycket!*

Under tiden hade Riëvan blivit kallad till foajén. Där rådde det totalt kaos! Det verkade vara tiotusentals ungdomar där som kämpade för att komma fram till kassan. Kassörskan berättade att det redan var slutsålt, men massor ville ha biljetter och de började bli uppretade. Det finns inga planer på en extra konsert? Riëvan kände det som om golvet skulle sluka honom hel. Måste han konfrontera Añeđliká en tredje gång? Han började seriöst bli rädd för henne! Ingen respekt, och ett enda felaktigt ord och hon åkte hem och lämnade honom med inte bara en utsåld arena av folk som skulle bli rasande och kanske 10 000 till utanför. De skulle krossa hans arena, hans livsverk. Han såg för sitt inre hur nästan 50 000 uppretade fans plockade sönder hans area bit för bit och brände ner resterna. Men darrande knän sökte han upp Añeđliká igen.

– *Jag är så ledsen att jag stör igen, men vi har ett stort problem. Det är helt packat utanför arenan av uppretade ungdomar...*

– *Och du tycker att jag skall jaga bort dem?!?*

– *Inte alls, inte alls. Det är bara, skulle det vara möjligt, om det inte är för svårt med era resplaner, att kanske ha en extrashow i morgon? Jag kan sätta min sekreterare att boka om alla era biljetter hem till en dag senare...*

– *Extrashow? I morgon?*

Hon spände sina intensiva gröna ögon i hans. Han började svettas och hon veknade lite. Hon kanske började gå för långt.

– *Låt mig få se om det är så allvarligt.*

Añeđliká gick ut till entrén för att se hur allvarligt det egentligen var. Hon hade aldrig sett på mycket personer förr i ett biljettkö! Det stod ”Utsålt” på skylten över kassan, vilket ingen verkade vilja acceptera. Hon klättrade till allas förvåning upp på en container och busvisslade så det slog lock för öronen på de som var närmast.

– *Hallå, pfft, håll käften allesammans. Jag har något att säga!*

En viss tystnad inföll sig.

– *Jag har sagt till gulleponken Riëvan här att han måste sätta upp en extra show i morgon. Så alla ni som vill kolla på mig och inte fått biljett, kan komma i morgon i stället. Men stå inte här och skräm upp kassörskorna, utan gå hem och köp biljetten över nätet i stället. Jag garanterar personligen att det kommer att finnas biljetter till alla som vill ha, även om jag så måste köra två extra shower!*

Riëvan suckade djupt av lättnad när alla långsamt började gå därifrån. Han sade till sin personal att öppna försäljning till morgondagens show.

~ ~ ~

Klockan blev halv åtta och Añeđliká petade till Riëvan för att tala om att det var dags att gå ut och presentera förbandet. Han hoppade en halvmeter upp i luften och skyndade sig ut på scenen. Den här kvällen skulle han aldrig glömma!

– *Mina damer och herrar, jag är Riëvan Crijano och jag äger den här arenan. Jag har härmed nöjet att presentera förbandet till… dagens show.*

Han bet sig i tungan. Nästan hade han sagt HENNES namn. I stället presenterade han medlemmarna i förbandet en efter en medan de gick in på scenen som de ville och han avslutade med bandets namn. De började väldigt mjukt och stilla, helt klart tagna av folkmassan framför sig. Det var 36 000 personer, helt sjukt många! Allt eftersom de blev varma i kläderna så drev de upp tempot mer och mer. De spelade helt digitala instrument med elektronisk musik. Añeđliká tyckte det lät bra, rytmiskt dunkande med eltrummor. De avslutade enligt sin plan med sin mest kända låt ”Vanjas Sommar” i en helt omgjord version med betydligt mera rytmik och tunga bastoner. De hade aldrig låtit så bra, eller så tungt rockigt förut. De 36 000 som jublade drev fram det bästa från alla i gruppen. Prick klockan åtta tackade Bedjuta publiken och de lämnade scenen.

I samma sekund som de försvann började det dåna ur högtalarna. Det var en sorts vinande ljud och monitorerna började visa upp psykedeliska mönster som var nästan hypnotiserande. Ljuset dämpades och rök började bolma ut på scenen.

– *Sjysst framträdande, riktigt bra*, sade Añeđliká till Bedjuta och resten av bandet. *Ni kommer nog att gå långt tror jag. Ni kommer väl till extrashowen i morgon också, samma tid?*

Bedjuta tackade men såg lite stressad ut.

– *Visst kommer vi i morgon, men skall inte du gå ut på scenen nu?*

– *Jag går inte ut på scener, jag gör entré*, sade hon med ett leende.

Och hon talade sanning. Vinandet övergick långsamt till gitarrer, synthesiser och trummor, allt analogt. Ingen hade hört någon liknande musik förut, eftersom alla rockgrupper på planeten körde rent elektronisk musik. Röken var nu så tät att publiken inte såg något av scenen, och Añeđliká gick ut i skydd av röken. Plötsligt exploderade flera pyrotekniska pjäser i gigantiska fontäner och mitt mellan dessa dök hon upp som genom magi med sin gitarr hängandes lågt på höfterna medan hon öste ut sitt tunga rocksound. Till skillnad från musiken på Knimbo så bestod

hennes av en konstant ljudmatta utan paus. Ljuset pulserade i takt med musiken och publiken nästan ryggade tillbaka av salvan innan den lyfte i extas. Riëvan som stod ute på sin balkong över salongen höll på att trilla ner av chock och Bedjuta hoppade en halvmeter upp i luften. Det där kunde man kalla en ”entré”! Hon förstod varför Añeđliká inte ville bli presenterad såsom hon själv velat, för detta var en riktigt minnesvärd entré.

Som vanligt när hon spelade så gav hon inte publiken en chans att hämta andan, utan låtarna flöt in varandra i ett mördande tempo. Bedjuta tänkte att de måste köra slut på sig själva, men Añeđliká hade planerat ordningen på låtarna på så sätt att musikerna liksom turades om att ösa på, så att de fick en chans att vila under själva låten. Själv tränade hon dagligen så hon var stark som en maratonlöpare och kunde dessutom vila tillräckligt när musikerna hade solon. Så efter en och en halv timme när det alla trodde det skulle vara slut eftersom det stod så på deras biljetter så hade de knappt blivit varma i kläderna. Rocken sprutade ut från scenen oavbrutet i två och en halv timme när Añeđliká plötsligt bara sade tack så mycket och alla lämnade scenen. Riëvan trodde att det måste vara slut nu, men ingen tände lamporna i salongen eller öppnade några dörrar. Añeđliká hade instruerat dem noga att inte göra det, så ingen ville gå än.

Efter att fansen skrikit, visslat och ropat i talkörer i över fem minuter så gick Añeđliká ensam in på scenen igen, ensam. Samtidigt så ändrade sig den gigantiska monitorn bakom henne och visade Barnstödets flagga. Barnstödet är en global organisation för fattiga barn, lite som Rädda Barnen på Jorden. Hon vände sig om och tittade på flaggan några sekunder och vände sig sen mot publiken igen.

– Ni kanske undrar varför vi hissar Barnstödets flagga. Det är förstås för att den är så snygg! Men också för att jag sett så många, hemska saker sedan jag kom tillbaka. Den här flaggan har betytt fina saker som kärlek, omtanke, givmildhet, vänlighet – såna förlegade saker! Jag har sett så många tomma, sönderslagna och plundrade insamlingslådor så idag vet jag inte vad den betyder, den där flaggan bakom mig. Om det är girighet, rikas önskan att bli rikare eller kanske barnslaveri eller barnprostitution… Vad tycker ni att den betyder? Det är förmodligen upp till oss att bestämma vad den skall betyda när vi bara går förbi den medan vi tillbringar all tid åt att köpa prylar och gå på konserter.

Publiken var först förstummad över detta känsloutbrott, men skrek sedan av förtjusning åt slutklämmen. Añeđliká spelade och sjöng sedan en låt som handlade om barnfattigdom och vikten av att hjälpa, samma låt som hon spelat på välgörenhetsgalan på Jorden fast översatt. Alla tände ljus i mörkret, rörda av det ovana att höra en lugn, mjuk sång med bara hennes gitarr som ackompanjemang. Scenen blev helt mörk, bara en ensam spotlight lyste på henne.

Under sången så återkom gruppen omärkligt till scenen. Så när hon fortsatte med en mjuk och ömsint sång om kärleken till Chris och Nina så stämde de nästan omärkligt in efter första versen, och snart var det fullt ös från scenen igen. Nu varvade hon dock med flera låtar där hon fick publiken att sjunga med. Hon gick till och med ut i publikhavet själv under en sorts allsång till vakternas förtvivlan. Hon kramade några, gav "high five" till andra. Hon hade publiken helt i sin hand! De klappade takt när hon klappade i luften, sjöng när hon lade handen bakom örat och visslade när hon busvisslade. Riëvan hade sett väldigt många artister komma och gå, men ingen som hade 36 000 personer så i sina händer!

Klockan närmade sig midnatt och Riëvan började fundera på hur länge de egentligen skulle hålla på. Publiken verkade inte tröttna och Añeđliká själv verkade helt outtröttbar. Men sin vana trogen så slutade hon precis vid midnatt, presenterade alla musiker och kör, tackade för sig och avslutade konserten. Scenarbetaren tände upp ljuset och vakterna vid dörrarna öppnade dem. Men ingen ville lämna salongen, utan publiken fortsatte skrika talkörer:

– *Mera, Mera, Mera! Angie, Angie, Angie!*

Efter tio minuter gick Añeđliká till slut in ensam och körde tre låtar till unplugged, alltså med bara sin gitarr.

– *Jag kan hålla på hela natten, men killarna i gruppen ligger bakom scenen och flämtar efter luft... Och min kompis Riëvan börjar se ut som om han kommer att dra mig av scenen själv för att slippa betala mera övertid till vakterna... Tack skall ni ha allihopa, jag älskar er! Hej!*

Äntligen började publiken att gå ut under högljutt sorl. Den här konserten skulle leva vidare i deras minne resten av livet. Den skulle också komma att skrivas in i Knimbos musikhistoria för all tid framöver.

Dagen efter gick alla på sightseeing, spa, affärer och annat för att ladda inför kvällen. Añeđliká och hennes familj gick till en nöjespark som var väldigt känd så att Nina också skulle få något roligt. På kvällen upprepade de succén från första kvällen inför en nästan fullsatt salong, även om det denna kväll faktiskt fanns ett par tusen osålda biljetter. När de åkte hem från Grimja dagen efter så var de alla helt utmattade av hela upplevelsen av att ha spelat för över 69 000 personer. Det måste vara någon form av rekord!

”Dags att avsluta den här resan och återvända hem”, tänkte hon. Nu måste jag ha gjort allt som går att göra på Knimbo. Dags att vila ut! Trodde hon.

✯ ✯ ✯

KAPITEL 22

Hemma bäst ändå

Efter megakonserterna så tänkte Añeđliká äntligen vila upp sig hemma hos sin far. Men ännu en gång så bedrog hon sig. En mycket känd värd för en talk show hade hört talas om hennes uppträdande på Grimja och ville ha henne som gäst i sin show. Så innan hon visste ordet av satt hon i en TV-soffa med en av Knimbos allra mest kända person mitt emot sig. Han ställde massor av frågor till henne, om hennes liv på Jorden, varför hon stannar där och varför hon kommit tillbaka till slut.

Hon berättade tills hennes hals var alldeles torr om allt som hänt henne. Hon förklarade också att hon snart tänkte åka ”hem till Jorden” som hon uttryckte det.

– *Men varför kom du egentligen hit till Knimbo?*

– *I första hand var det ju för att träffa min far igen, och låta honom möta sitt barnbarn, min dotter. Sedan ville jag också göra honom stolt, det var därför jag ville sprida min musik här också, och förhoppningsvis göra mig ett namn här också. Och det lyckades jag ju med. Jag ville inte åka hit tidigare, för jag var inte säker på att jag kunde komma hem till Jorden igen då.*

– *Du lyckades tjäna en fruktansvärd massa pengar här också, det måste väl också spelat in?*

– *Nej, faktiskt inte. Jag spelade inte för pengarna, utan bara för att jag tycker att det är osannolikt roligt att uppträda. Det finns ingenting häftigare än att stå på scenen framför en jublande hop människor. Fast visst har jag dragit in en hel del pengar samtidigt. Mycket av pengarna har jag ju gett till de som hjälpte till, musiker och andra och det kostar ju en del att hålla en show så där.*

– *Men vad tänker du göra med resten av pengarna då. Ta med till Jorden?*

– *Jag funderar på att skapa en fond här som jobbar med välgörenhet. Jag har vissa funderingar på vem som skulle kunna sköta den också. Men jag säger inget mera nu.*

~ ~ ~

När hon gick genom dörren till sin fars hus så tänkte Añeđliká att nu skulle ingenting hindra henne från att vila upp sig. Treïstán hälsade henne med orden:

– *Min kära dotter, du vet att jag älskar dig!*

Añeđliká blev genast orolig. Så brukade han aldrig tala till henne!

– *Jag är en viktig gäst på en välgörenhetsgala i kväll, och du skulle göra mig till den stoltaste fadern på både Knimbo och Jorden om du ville följa med. Du har väl inte glömt att jag dök upp när du var på en gala på Jorden. Är det inte din tur?*

– *Jag får visst inte vila förrän jag är på rymdskeppet hem till Jorden*, svarade hon lite surt.

Men samma kväll så stod hon bakom scenen och tittade på sin far som beskrev sin 10-procentklubb. Han ville att alla rika som har mera pengar än de behöver skulle skänka minst 10% av sitt överskott varje år till välgörenhet. Han hade fram till nu fått nästan 100 personer att gå med, och efterlyste via TV-rutan flera som skulle gå med. Han talade sig rätt varm för sin sak, när han plötsligt hajade till av en blixt av eld från sidan. Añeđliká gjorde som vanligt entré, i stället för att som Treïstán hade trott bara komma in på scenen när han bad henne. Rockmusiken dunkade i högtalarna och hon öste på en av sina populära sånger, fast med inspelad musik. Publiken tjöt av förtjusning och Treïstán fick finna sig i att hamna i bakgrunden av sin dotter. Men han såg nästan belåten ut. Efter sången så tog Añeđliká till orda.

– *Hej! Är ni alla med i 10%-klubben? Inte? Vänta, låt mig ringa ett samtal bara.*

Añeđliká tog fram sin telefon och slog ett nummer. Alla stirrade på henne utan att tro sina ögon. Det här var väl inte rätt tid att ringa någon! Hon höll telefonen mot mikrofonen så alla kunde höra vem som svarade.

– *Hallå det här är direktör Riëvan Crijano.*

– *Nej men hejsan Riëvan. Det här är Añeđliká, vi träffades nyligen. Kommer du ihåg mig? Jag står alltså här på en välgörenhetsgala som går live över hela planeten.*

Riëvan fick en chock. Det var HON. Han började darra igen, men han tittade själv på galan på sin TV så han insåg att hela världen kunde höra vad han sa.

– *Goddag, fröken Añeđliká*, svarade han bara med visst darr på rösten.

– *Jag undrar bara om ni är med i 10%-klubben och om inte, varför ni inte är med? Ni borde väl vara ganska tät?*

Riëvan stelnade till. Han sysslade inte med välgörenhet! Men herregud, det här gick direkt i TV över hela planeten! Hela produktionen av galan hade också fryst i

chock. Vad var det här för kvinna som ringde upp Knimbos rikaste man i livesändning?

– *Öh, alltså, jag har inte hört om det här förrän i kväll. Naturligtvis kommer jag också att gå med*, fick Riëvan fram till slut.

– *Duktig ponke*, svarade Añeđliká. *Då ger jag ditt telefonnummer till min far Treïstán så han kan förklara detaljerna för dig. Tack för ditt bidrag! Puss och hej!*

Publiken blev entusiastisk och applåderade varmt.

– *Det här borde få fart på din lilla klubb*, sade Añeđliká till sin far. *Själv tänker jag inte gå med i din klubb, eftersom jag åker hem till Jorden så snart som det finns möjlighet. Men jag har en rätt bra slant på banken här på Knimbo som jag inte kan ta med hem. Så jag har bestämt att jag skall starta en fond här som jag kallar Añeđlikás barnfond. Tanken är att den fonden skall investera alla pengar som jag tjänat här, inklusive det jag kommer att tjäna på mina skivor. Sedan skall hela vinsten gå till Barnstödet eller liknande organisationer. Jag skulle tippa på att en duktig investerare borde kunna få till 10% vinst varje år, och med de pengar som jag har idag borde det bli runt 4 miljoner per år.*

Ett sus gick genom publiken, följt av en applåd som Añeđliká avbröt genom att vända sig till Treïstán.

– *Far, du är den duktigaste affärsmannen jag känner till. Skulle du kunna tänka dig att förvalta min fond?*

– *Inget skulle göra mig stoltare*, svarade han.

Publiken brakade ut i en applåd som höll på att lyfta taket när Treïstán och Añeđliká därefter lämnade scenen.

– *Du är helt galen, Añeđliká*, sade Treïstán när de var på väg hem. *Att du bara kommer på tanken att ringa upp Riëvan Crijano i direktsändning och tvinga honom att gå med i 10-procentklubben!*

– *Jag har ingen respekt för auktoriteter, det borde du väl lärt dig vid det här laget. Jag anser inte att någon är mera värd bara för att han samlat på sig en massa pengar el-*

ler makt. Om Riëvan hade behandlat mig med respekt från början, så hade jag behandlat honom med respekt tillbaka. Men han uppförde sig som en översittare, så då behandlar jag honom därefter.

– *Det var väldigt kloka ord, faktiskt. Man kan tydligen lära sig nya saker från sina barn också. Menade du förresten allvar med det där om din fond som du vill jag skall förvalta?*

– *Jag menade varenda ord. Vad skall jag ha alla pengarna till här på Knimbo?*

Treïstán blev bara alltmera stolt över sin dotter. Han måste gjort något rätt i alla fall när han uppfostrade henne. Hon hade blivit allt han önskade, både klok, framgångsrik och omtänksam.

~ ~ ~

Nu beslutade Añeđliká att ingenting, absolut ingenting alls skulle stoppa henne från att ha sin vila, inte ens om kommendör Draëk själv bad om en tjänst. Fatta hennes känslor när telefonen ringde på väg hem från galan. Och det var faktiskt just kommendör Draëk! Tur för honom att han inte ville ha något från henne. Han bara informerade henne om att ett rymdskepp var på väg att resa till Jorden om par dagar och han frågade om hon ville följa med. "Skit" tänkte hon. "Jag trodde att jag skämtade om att jag inte skulle få vila förrän i rymden". Nu blev hon tvungen att stressa igen! Hon startade sin fond, gav Treïstán fullständiga rättigheter över den och hennes övriga konton. Sedan sprang hon runt i en massa affärer för att köpa allt hon ville ta hem. Slutligen såg till att containern med hennes utrustning lastades i rymdskeppet.

Avskedet från Treïstán blev verkligt känslosamt. Denna gång var det inga hårda ord som fälldes, bara ord av kärlek.

– *Tack för all gästvänlighet*, sade Chris. *Jag kan nog tyvärr garantera att vi aldrig kommer att resa hit igen. Min fru vill inte erkänna det, men jag kände hennes ångest varje natt under resan hit.*

– Chris har tyvärr rätt. Jag har inte kommit över olyckan än. Varje ljud får mig att rycka till och tro att det är larmet så går igång. Igen. Men du är välkommen till Jorden när du vill, far. Mitt hem står öppet för dig livet ut!

- Jag förstår, det är OK. Jag är så stolt över dig så jag kan leva med det.

De kramade alla varandra igen. Treïstán sade också att det inte var otänkbart att han dök upp på Jorden igen. Vem vet, när han gick i pension, kanske han flyttade permanent till jorden? De sade alla adjö till varandra och Treïstán fick en riktig björnkram från Nina.

Men även denna gång gick resan bra, och rymdskeppet landade enligt rutin på John F. Kennedy International Airport. Befälhavare Laranjo Brix gick tillsammans med Añeđliká och hennes familj på väg mot rymdskeppets dörr. Han kom på att rutinen krävde att han måste anmäla sin ankomst. Så han tog upp telefonen som tidigare expeditioner köpt på Jorden och ringde telefonnumret till talespersonen.

– Hallå, det här är Förenta Nationernas Officiella Talesperson i Interplanetära Frågor, svarade Añeđliká bredvid honom.

– Ja, hallå, sir. Jag är befälhavare för rymdexpedition 457 från planeten Knimbo, och vill officiellt anmäla vår ankomst.

Han hade inte märkt att det var Añeđliká som svarat.

– Men vem är den där hemska kvinnan med rosa hår som går bredvid er då? Har hon rätt att komma hit till Jorden? Vi släpper in in vem som helst hit! Jag har inte godkänt det!

Befälhavaren tittade sig runt. Kunde Talespersonen se honom trots att han talade med henne på den här telefonen? Fanns det någon kamera här så att de kunde se honom och hans sällskap? Var? Hur? Han fick syn på Chris och Nina som vred sig av skratt på marken och Añeđliká med telefonen i sin hand som skrattade åt honom.

– Det är jag som är talespersonen, dummer! Visste du inte det? Jag ringer till generalsekreteraren och meddelar att ni landat.

Resten av besättningen stämde in i skratten och till slut så började befälhavaren också att skratta.

~ ~ ~

Añeđliká var verkligen inte glömd på Jorden. Hon hade ju vilat under hela den fyra månader långa resan, så nu ville hon få lite action igen. Det tog inte lång tid förrän hon satte upp en konsert igen med sin gamla grupp. Hon hade bjudit in besättningen, och denna gång kom de allihop och tittade. De hade alla hört talas om konserten på Grimja, så de ville inte missa denna. Efter konserten så bjöd hon hela gruppen och besättningen på lite tilltugg på en liten intim krog. Lisa från kören hade bara ögon för den yngsta besättningsmedlemmen, Liënam.

Añeđliká letade efter Lisa när hon lämnade restaurangen. Janne från bandet berättade att Lisa och Liënam hade lämnat den tidigt tillsammans. De hade sagt något om att "göra staden". Añeđliká visste att Lisa kunde ta hand om sig själv, så hon var inte orolig. Men hon var tvungen att erkänna att hon var ganska förvånad.

Dagen efter ringde Lisa och sade att hon tänkte följa med rymdskeppet tillbaka till Knimbo, och att Liënam och hon skulle gifta sig med varandra. Añeđliká tyckte att Lisa var tokig. Hur kunde hon tro att hon kunde bli lycklig på en annan planet, med en person från den främmande planeten. Interplanetär kärlek, vad fantiserade Lisa om egentligen? Sedan tittade hon på Chris och log lyckligt. ”Jag har visst varit så länge på Jorden att jag fått för mig att jag är född här”. I stället så önskade hon Lisa lycka till och åkte hem till lägenheten med Chris och Nina.

När hon gick till sängs den kvällen, tänkte hon fortfarande på att Lisa, hennes allra bästa vän i universum, skulle emigrera till Knimbo och försöka skapa ett nytt liv. Hon undrade vilka äventyr som Lisa skulle uppleva. Añeđliká tänkte tillbaka på allt som hänt henne själv de senaste tio åren. Först den fruktansvärda olyckan i rymden, räddningskapseln och de fruktansvärda första dagarna på jorden när hon kämpade för att överleva. Hon tänkte på Fiona och Frank och även Jennifer som alla hade en stor del i hennes överlevnad och vilja att leva. Och nu var hon en berömd rockstjärna som bor i denna lyxiga etagelägenhet med en alien till man och en halvblodsdotter.

Ja, ja, Lisas nya liv skulle bli en helt annan historia. Hon kröp i säng och kände att livet verkligen hade blivit bra för henne till slut. Hon tittade lyckligt på Nina som sov i barnsängen bredvid dem och somnade på Chris arm med ett leende på läpparna.

Hemma är ändå bäst, och det här var hemma nu!

✯ ✯ ✯

Intergalaktiska Lagen

§1 Denna lag är giltig för alla varelser av sådan intelligens att den kan förstå innebörden av den.

§2 Samtliga varelser enligt §1är bundna att följa denna lag i all integration med varelser på eller från en annan planet än en egna.

§3 Brott mot denna lag är straffbart och beivras i första hand på hemplaneten för den varelse som bryter mot den.

§4 Vid varje ankomst till och avresa från en planet, skall ansvarig besättningsmedlem anmäla ankomsten till den planetövergripande myndighet som ansvarar för interplanetära frågor.

§5 Under hela vistelsen på en planet så är samtliga varelser från rymdexpeditionen bundna av den lokala planetens och/eller lokala regionens lagar.

§6 Varje rymdexpedition skall i största möjliga mån ha förmågan att förstå samt kunna kommunicera med varelserna på planeten på deras eget språk.

§7 Handel med en annan planet är tillåtet under förutsättning att den inte ensidigt görs med bara en region, ras eller stam på planeten.

§8 Handel måste vara dubbelriktad så att både import och export görs med planeten.

§9 Avvikelse från §7 och / eller §8 är tillåtet endast om den planetövergripande myndighet som ansvarar för interplanetära frågor godkänt det.

§10 Det är inte tillåtet att medvetet döda, skada eller utsätta för fara någon varelse på främmande planet.

§11 Ingen teknik får överlämnas eller uppvisas för främmande planet.

§12 Ingen information får utlämnas till någon enda varelse på främmande planet om inte samtliga varelser samtidigt kan ta del av informationen.

§13 Ingen enskild region, ras, stam eller annan gruppering får ensidigt stödjas.

§14 Undantag från §11, §12 och §13 tillåts endast om det är uppenbart att utbytet är av betydelselös karaktär.

Viktiga personer

Añeđliká Croëlño Donson	Bokens huvudperson, kallas även Angelica på Jorden, och det är också hennes artistnamn.
Christoffer (Chris) Donson	Añeđlikás man och största fan.
Treïstán Croëlño	Añeđlikás far och företagsmogul på Knimbo.
Fiona, Frank och Laura	Bönderna och deras dotter som hjälpte Añeđliká när hon först kom till Jorden.
Maria och Jennifer	Grannfru och hennes dotter som Añeđliká passade och som öppnade hennes ögon.
Draëk V. Frensco	Kommendör för Rymdstyrelsen på Knimbo.
Juno Fring	Sekreterare till Draëk.
Stikkato Gronk	Befälhavare på första rymdexpeditionen som landar på Jorden.
Gimbo Ajenko	Befälhavare på andra rymdexpeditionen.
Vanja Grvano	Befälhavare på tredje rymdexpeditionen.
Riëvan Crijano	Mediamogul i Grimja på Knimbo.